

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Sestra B. Kovářiková devadesátiletá
- ✓ Kalendář na leden

Ovocem Ducha svatého je láska

(Galatským 5, 22)

a n e b

Není láska jako láska

Ovocem Ducha svatého je láska. Vlastně nejen láska, ale také láska. Apoštol Pavel v epištole Galatským uvádí celkem devatero ovoce, které plodí Duch svatý. Verš z epištoly Galatským o ovoci Ducha svatého je dost známý. Např. tento verš inspiroval tvůrce vitráží v naší modlitebně, tento verš měl Jan Masaryk ve své Bibli podtržený a když zemřel, měl na nočním stolku Bibli otevřenou právě na této stránce.

dokončení uvnitř čísla

Povídání o obřízce (hebrejsky *brit mila*)

"Když uplynulo osm dní a nastal čas k jeho obřízce, dali mu jméno Ježíš, které dostal od anděla dříve, než jej matka počala" (Luk 2, 21).

1. ledna roku "nula" - podle tradice - měl Pán Ježíš, jako každý zdravý židovský chlapec, obřízku. Bylo mu totiž právě osm dní. Obřízka je smlouva mezi obřezávaným a Hospodinem, zpečetěná krví.

Vraťme se ale ještě časově zpátky.

Narození dítěte v židovské kultuře je naplněním nejdůležitějšího poslání manželství a symbolizuje také požehnání. Těhotná žena má tak velkou vážnost a všichni se snaží, aby byla, jak se dnes říká, v pohodě. Dokonce pokud ji přepadne velká a neodolatelná chuť, může jíst i nekošer jídlo a nemusí držet půst na Jom Kipur!

Již od věků se lidé snažili odhadnout pohlaví dítěte, v židovství to má ještě jeden aspekt. Při narození syna je třeba do osmi dnů zorganizovat obřízku.

Ale samozřejmě dítě se nejprve musí narodit. Traduje se, že se plod v matčině lůně naučí celou Tóru. Ovšem okamžikem porodu tuto schopnost ztrácí a musí pak začít znovu. Aby se dítě navnadilo, bývá u porodu vystavena Tóra či klíče od synagogy.

dokončení uvnitř čísla

Ovocem Ducha svatého je láska (Galatským 5, 22)

a neb **Není láska jako láska** (dokončení z titulní strany)

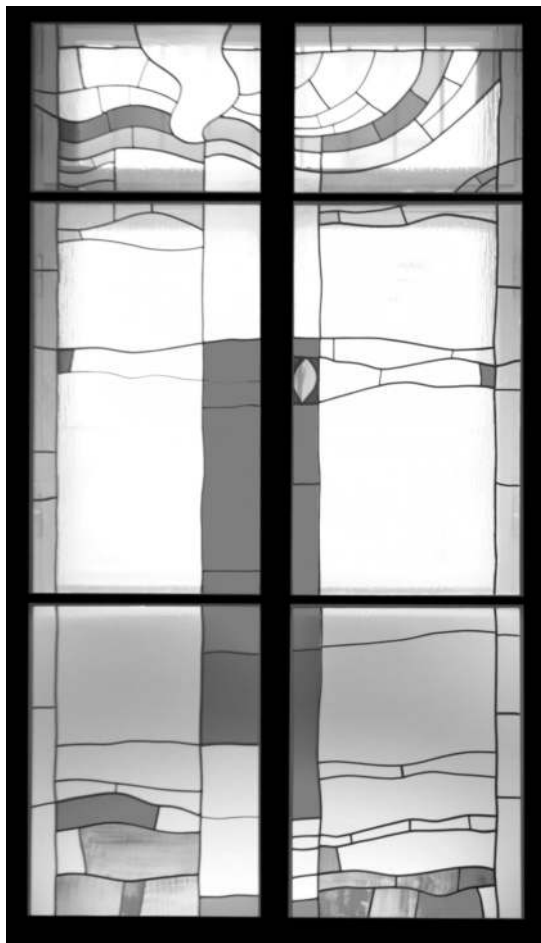
Ovocem Ducha svatého je také láska. Co je láska? Zatímco v češtině máme jen jeden výraz pro lásku, řečtina má hned tři výrazy. Eros je láska, která je nejbližší tomu našemu chápání lásky. Je to cit, přitažlivost, náklonnost k milému, k milé. Druhý výraz je filia. To je přátelství, přichylnost. Tohoto slova se užívá pro lásku mezi přáteli, pro lásku bratrskou a sesterskou. A třetí výraz pro lásku je agapé. Agapé je láska služebná. Tento výraz dosti zdůrazňuje praktickou stránku lásky. Kdekdo se diví, že Pán Ježíš vyzývá k tomu, abychom milovali i nepřátele. Vždyť to přece nejde, milovat nepřítel. Ano, nejde, pokud láskou rozumíme jen cit. Ale láska znamená mnohem víc. Znamená přát druhému dobro, činit druhému dobro,

přemáhat zlo dobrem, modlit se i za nepřítel, a když má nepřítel hlad, nasytit ho. A právě tento výraz užívá apoštol Pavel ve zmíněném verši. Ovoce Ducha svatého je agapé, láska služebná. Zamilovanost, přátelství je něco téměř přirozeného, ale agapé je ovocem Ducha svatého. Tam, kde najdete stopy takové lásky, tam je určitě Bůh přítomen.

Petr Hudec

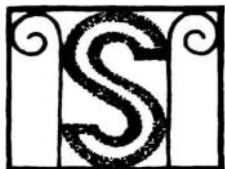
Milí čtenáři, v roce 2012 bude každé číslo Souterrainu věnováno jednomu oknu naší dejvické modlitebny. Devět oken představuje devět darů Ducha svatého. To první je zobrazením Lásky. - Ve dnech právě minulých jsme si toto slovo znovu a znovu připomínali v havlovském mottu, že Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávisť. O Vánocích jsme prožili opět zázrak Boží lásky, která se k nám sklání v narozeném Kristu Ježíši. - Ať láska ve svých rozličných podobách provází vaše kroky i v novém roce.

Redakce

Foto: Jan Zatorsky

Z jednání staršovstva 8. 12. 2011 (zkráceno)

Co se uskutečnilo: - Setkání s učiteli nedělní školy: důraz na práci s předškolními dětmi, jichž tu je hodně – potřeba scházet se a hovořit o tom, jak výuku dětí v NŠ vylepšit. Při bohoslužbách pozve učitel po čtení z Písma před druhou

písni děti do NŠ a sdělí, co se bude vyprávět.

- Hodnotící schůzka bienále. V lednu se uskuteční schůzka, která by měla nasměrovat další působení přípravného výboru, jakým směrem se dále bude výbor ubírat, zda budou pro středisko Diakonie realizovány nějaké další akce, jak více vtáhnout středisko do společných aktivit, ...

- Konvent Pražského seniorátu: volba nového vedení, diskuse – návrh na nové rozčlenění personál. fondu pro jednání synodu – solidarita mezi sbory a senioráty.

- Mimořádný synod: mandát pro vedení rozhovoru s představiteli vlády o „napravení křivd“ – tuto problematiku otevřít v příštím roce na některém jarním zasedání staršovstva.

- Bazar zimního šatstva se nekonal – bude realizováno na jaře v příštím roce.

- Setkání s hosty – Pedro Macaxi a Leonardo Teca (účast asi 35).

- Rozhovory s konfirmandy a konfirmace (1. adventní neděle), společný oběd rodin konfirmandů (asi 80 lidí).

- Prodej zboží Obchůdku jednoho světa: výnos cca 13.000 Kč.

- Žádost na úřad MČ Praha 6 o příspěvek na opravu vedení topení: odsouhlaseno 40.000 Kč. 16.12. projednáno v zastupitelstvu.

- Úklid ve sklepních prostorách (brigáda 3. 12.): účast cca 10 lidí. Odvoz mnoha věcí do sběrného dvora – možnost nových sklepních prostor pro sborové účely a pro farní byt, samostatné zděné prostory, nutnost úprav, pak proběhne ještě další brigáda; odvezena stará lednice a zakoupena nová lednice s mrazákem.

- Realizace vydání DVD o P. Pitterovi a rozeslání do sborů: čeká se na souhlas - vytvoření průvodního dopisu, požádat br. T. Růžičku o vytvoření návrhu, který bude redigovat M. Žárská, iniciovat společnou schůzku.

Co bude: - Silvestr s mládeží v Daňkovicích (účastní se též vikář P. Tomášek, který na Nový rok bude kázat v Daňkovicích).

Středisko Diakonie Stodůlky: - velmi dobrá finanční situace

- finanční příspěvky směřovat na změnu způsobu vytápění

Finanční zpráva: - seniorátní sbírka na fond solidarity sborů 2.990 Kč

- sbírka na vikariát – na Boží hod

- ostatní finanční povinnosti jsou splněny

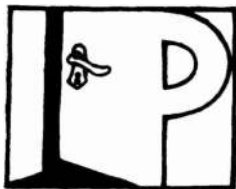
- připomenutí úhrady saláru do konce roku všem členům sboru

Hospodářské záležitosti: - do konce ledna bude nutná oprava topení pod kotlem

- Kostnické jiskry žádají o nesnižování počtu odběratelů (100 let týdeníku KJ)

Různé: - br. Prosek navštívil br. Podhorského v nemocnici, na Vánoce bude br. Podhorský pravděpodobně doma
- návštěva farářů a P. Tomáška u sester Duškové, Háchové a Králové a br. F. Firbase v Krabčicích
- NŠ se zapojila do akce dárky pro děti na Šluknovsku

Pátek 13. 1. v 19 hodin - Báječný bál (tradiční evangelický ples), KD Krakov, Těšínská 600, Praha 8, ve stylu filmu Kmotr.

23. – 27. 1. Farářský kurs na ETF UK, Praha 1, Černá ulice, téma "Peníze".

Sobota 28. 1. v 19:30 - Svatovojtěšský ples katolické farnosti sv. Vojtěcha v Dejvicích a sboru ČCE v Dejvicích. Konírna Arcibiskupského paláce.

Povídání o obřízce (hebrejsky *brit mila*)

(dokončení z titulní strany)

V okolí rodičky jsou také vyvěšeny tištěné amulety ze žalmu 121 a v lidové tradici ještě amulety proti zlé Lilit (první žena Adama), která sama děti neměla, a proto se snaží ze žárlivosti novorozence zabít.

V případě narození dcery je matka 2 týdny rituálně nečistá, při narození syna 1 týden.

Máme tedy chlapce, který je zdravý. (Život má v židovství přednost, pokud dítě zdravé není nebo je v rodině dědičně třeba porucha srážlivosti krve, obřízka se nekoná. A pokud to zdravotní důvody nedovolí ani v dalším průběhu života, je takový muž obřezán před svým pohřbením.) Osm dní od narození do obřízky znamená, že chlapec není jeden šabat chráněn smlouvou. Dříve byl tento čas obdobím, kdy přicházeli příbuzní a známí na slavnost ŠALOM ZACHAR – oslava muže. Byla to na jedné straně oslava narození a na druhé straně doba truchlení pro ztrátu znalosti Tóry. Poslední noc před obřízkou zbožní muži drželi modlitební hlídku, studovali Tóru, prostě hlídali, aby se nic zlého nepřihodilo. Prý se tento zvyk dodnes udržuje ve Švýcarsku.

Samotná obřízka se koná nejčastěji v synagoze, ale lze samozřejmě i doma nebo i v porodnici, a to ráno či dopoledne. Matka se může slavnosti účastnit, už má za sebou koupel v mikvi, ale moc se to nedoporučuje, protože ženy po porodu bývají přecitlivělé. Dítě nesou do synagogy tzv. nosiči – kvateři (čestná funkce). Postupně si je předávají, až dojdou k mohelovi (ten, co obřízku vykoná). K

výbavě synagogy patří obřizkové křeslo, vlastně dvojkřeslo. Jedna jeho část je vyhrazena proroku Eliášovi, druhá sandekovi, což je kmotr dítěte. Mohel dítě na chvíli položí na Eliášovo křeslo, aby si Eliáš dítě mohl prohlédnout. Byl totiž Hospodinem ustanoven jako svědek při každém uzavírání smlouvy. Poté je dítě předáno sandekovi.

Dříve obřizku vykonával otec či výjimečně matka, dnes tzv. mohel. Je vybaven znalostmi jak lékařskými, tak náboženskými. Může to být jak lékař, tak proškolený rabín... Vykonává ji zdarma, případně jen za úhradu nákladů. K výbavě mohela patří zástita na ochranu žaludu, oboustranný nůž a flakon na hojení ran. Obřizka je úplná, na závěr se vysaje trubičkou krev. Předkožka, jako bývalá součást těla, je rituálně pohřbena, o to se postará otec.

Dítě je připraveno, zazní požehnání, jehož závěrem zazní: „*Jako dospěl ke smlouvě (obřizka), ať dospěje k Tóře (náboženské vzdělání), chupě (svatba a potomci) a dobrým skutkům.*“

Po obřizce je chlapec přebalen a oblečen. Pak následuje požehnání nad vínem. Poté otec mohelovi pošeptá jméno dítěte. Do té doby by se nemělo používat. Dává se jméno hebrejské, které může být jiné než to občanské.

Závěrem se na rty dítěte dá kapka vína následovaná požehnáním z proroka Ezechiele: „...*řekl jsem ti, když jsi ležel v krvi své, žij.*“

V našich končinách bývalo či bývá zvykem obřizkovou plenu vyprat, vyzdobí se – donační nápis obsahuje jméno otce, jméno dítěte, datum narození (hebrejsky) nebo i další symboly judaismu. A také text: „*Nechť mu Bůh dá vyrůst k Tóře, chupě a dobrým skutkům.*“ Takto vyzdobený povijan se pak věnoval synagoze k zavinování svitků Tóry při první chlapcově návštěvě synagogy (kolem jeho tří let).

Ještě zbývá dodat, že obřizka nevykonaná rituálně nemá platnost.

Marta Študentová

Sestra Blažena Kovářiková devadesátiletá

Koncem ledna se dožívá požehnaného věku sestra Kovářiková. Stále usměvavá a se zájmem o vše a o všechny, to je typický rys naší milé jubilananky. Poprosili jsme ji, aby pro čtenáře Souterrainu napsala krátké ohlédnutí za těmi devíti desítkami let svého života.

Narodila jsem se 30. 1. 1922 v Plzni jako dvojče své sestry Jiřinky. Se sestrou jsem měla vždy ten nejužší vztah, byly jsme si podobné ve všech ohledech, zájmech a názorech. Po 6-ti letech se naše rodina přestěhovala do Písku, kde tatínek pracoval jako prokurátor a později prezident krajského soudu. Maminka nás vychovávala v láskyplném prostředí a v duchu sokolství, neboť tatínek byl

starostou Sokolské župy Jeronýmovy. Z páté třídy jsme postoupily na klasické gymnázium s latinou a řečtinou, chodily jsme do Sokola a cvičily na sokolských sletech, hrály na klavír a také tenis, vše v družném prostředí ostatních gymnazistů. Já jsem se později provdala za Štěpána Kovářika (se sestrou jsme měly společnou svatbu v evangelickém kostele v Písku), odstěhovala se do Prahy a pak věnovala péči o 3 děti. Při gymnáziu jsme se sestrou také kromě němčiny chodily i na angličtinu a to vše se mi hodilo, když jsem po třech mateřských dovolených nastoupila v Ústavu makromolekulární chemie jako praktikantka. Ještě v době maturit, po obsazení Němci, se život naší rodiny radikálně změnil, když tatínek jako vysoký sokolský činovník byl odvezen do Osvětimi, kde byl umučen.

S mým mužem Štěpánem jsme se seznámili díky jeho písecké tetičce Emě, která zvala na povídání mou maminku. Můj muž byl z učitelské rodiny, pracoval jako právník a byl to on, kdo mě uvedl do evangelického prostředí. Ve svém městě, v Kostelci nad Labem, byl velmi činný v nově vzniklém česko-bratrském sboru, vedl nedělní školu, dorost a sdružení mládeže, pěvecký sbor a dramatický kroužek. Ještě dnes jeho bývalé „nedělnoškolačky“ vzpomínají, jak je manžel vedl a co jim dal do života.

Do salvátorského sboru jsme chodili krátce, bydleli jsme v Bubenči a zakotvili v dejvickém sboru, kterému jsem věrna doposud. Pamatuji bratra faráře Krejčího, Čapka, Henycha a Rejchrtu, stejně jako sestry z Křesťanské služby. Byly zde křtěny a konfirmovány naše děti, i dvě naše vnoučata.

Pamatuji si, že souběžně s bohoslužbami probíhala skupina „Broučků“, předškolních dětí. Nedělní škola (ve které učil i můj muž) se konala z prostorových důvodů až po bohoslužbách ve velkém sále, protože chodilo mnoho dětí a učily se v 8-10-ti skupinách. Krásné byly i dětské vánoční besídky s proslavem br. Stejskala, psaným speciálně pro ty nejmladší. Až později byly zavedeny ve sborových prostorách svatby, rozloučení se zesnulým a posezení při kávě a čaji po skončení bohoslužeb. Bratři a sestry, zvláště starší, vítají tuto možnost přátelského popovídání. Co se ale

nezměnilo, je skutečnost, že jsem ve sboru vždy cítila blízkost a chápavost zúčastněných, sbor mi byl vždy oporou v životních těžkostech.

Přála bych si, aby pokračující rodina vždy o Bohu věděla a tak se se sedmi vnoučaty a sedmi pravnoučaty se modlíme: *Podvečer Tvá čeládka, co k slepici kuřátka, k ochraně Tvé hledíme, laskavý Hospodine.* - Připomínám si citát: *Bůh je mé útočiště a síla, ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová.*

Kalendář na leden 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 1. Novoroční s VP 8. 1. 15. 1. 22. 1. 29. 1. 5. 2. s VP	A. Hudcová P. Tomášek P. Hudec A. Hudcová P. Hudec P. Hudec
Biblická hodina	úterý v 18:00	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 pátek 13:45 (ZŠ Suchdol)
Mládež a dorost	úterý v 19:15	
X-cátníci	čtvrtek 19. 1. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30 (4. 1. novoroční večírek a rozloučení s Pedrem Macaxim, který se vrací do Afriky)	
Křesťanská služba	neděle 8. 1. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 25. 1. ve 14:00 (Pražské paláce)	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 2. 1. a 30. 1. v 15:00	
Debatní klub seniorů	Pondělí 9. 1. v 15:00 (?)	
Setkání s hostem	čtvrtek 26. 1. v 19:30 - P. Nedoma, ředitel galerie Rudolfinum a člen sboru ČCE U Klimenta („Několik slov o umění“)	
Staršovstvo	čtvrtek 12. 1. v 19:30	

8. – 15. 1.: Alianční týden modliteb – více na www.ekumenickarada.cz, téma "Být jiného ducha"

18. – 25. 1.: Týden modliteb za jednotu křesťanů – více na www.ekumenickarada.cz. Téma "Všichni budeme proměněni skrze vítězství našeho Pána Ježíše Krista" (srov. 1 K 15,51-58).

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Anketa o radosti
- ✓ Radost pomáhat (*J. Kohoutová, D. Bošková*)
- ✓ Jestli pojeděš do Daňkovic (*FHH*)
- ✓ Plesám, plesáš, plesáme (*M. Hellerová*)
- ✓ Debatní klub seniorů (*D. Fišer*)
- ✓ Úsměvná vzpomínka (*M. Študentová*)
- ✓ Kalendář na únor

Ovoce Ducha svatého je radost

Určitě je dobré si to opakovat. Jsme totiž stále v pokušení vidět jen to špatné, „malovat čerta na zed“, naříkat si na to, jak se máme špatně a všechno bude ještě horší. Když se dostanu do společnosti, kde se vedou

jen takové pesimistické řeči, udělá se mi nevolno. Bere to radost, víru, elán. Jistěže je nezdravé žít v dětské naivitě, ale nezdravější je žít v chorobném pesimismu. Pesimismus, „malování čerta na zed“, je od ďábla, ale radost je ovoce Ducha svatého.

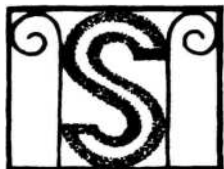
Radost je úzce spojena se zpěvem a hudbou. Martin Luther říkal, že ďábel nemá rád hudbu a zpěv. Tam, kde se zpívá, ďábel nemá místo. Je to docela dobrá rada a navíc dobře zapamatovatelná.

Radost je úzce propojena s vděčností. Vděčnost je základem zbožnosti. Když člověk prožije údiv nad tím, co všechno z Boží milosti dostává, děkuje Bohu, je vděčný, raduje se. Až do nedávna jsem si myslel, že tady je možné začít rozhovor věřících lidí s nevěřícími. Vždyť přece všichni zažíváme ten údiv. Ve svém přesvědčení jsem byl ale značně znejistěn. Dnešní člověk prý vnímá skutečnost jinak. Když se mu daří, je spokojen sám se sebou, že je dobrý a schopný, a když se mu nedaří, prožívá hněv nad nespravedlností a závist. Tak nevím, jak to je. Jedno ale vím jistě: kdo je vděčný, prožívá radost, která je ovocem Ducha svatého.

Apoštol Pavel píše o radosti často. Radost, podle Pavla, patří bytostně ke křesťanské víře. Snad nejznámější verš o radosti můžeme číst v Pavlově epistoletě Filipským: „Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se.“

pokračování uvnitř čísla

Z jednání staršovstva 12. 1. 2012

(zkráceno)

Co se uskutečnilo:

- sváteční shromáždění, silvestrovské posezení (velmi vydařené, účast 55), mládež v Daňkovicích spokojena
- z úřadu Městské části Praha 6 jsme obdrželi příspěvek na zhotovení nápisu (zhotovitel K. Sýkora). Byl schválen tento nápis na jedné a na druhé straně chodby: FARNÍ SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ PRAHA - DEJVICE, MODLITEBNA, KANCELÁŘ
- byla provedena oprava vedení topení pod kotlem (firma od pana Hofmana), spraveno zavírání vody na WC (pracovník firmy J. Křivohlavého), vymalována kotelna a sprcha u kanceláře po zatečení vody z horního patra, provedeny další nátěry dveří v nových suterénních prostorách (A. Hudcová)
- začal prodej knih ze sborové knihovny (seznam a distribuci zajišťuje J. Cihlová)

Co nás čeká:

- realizace vydání DVD o P. Pitterovi a rozeslání do sborů - ředitelka Film & Sociologie paní Poláková navrhuje provedení v jazykových mutacích
- datum VSS stanoveno předběžně na 18. 3., A. Hudcová připraví opět zprávu o životě sboru, T. Černožský dodá finanční zprávu
- na příštím jednání staršovstva bude projednána finanční zpráva, rozpočet, nutno pamatovat na potvrzení o darech (T. Černožský)
- byla vykonána sbírka na vikariát a bohoslovce

Hospodářské záležitosti

- nutno dokončit úpravu suterénních prostor a sklepů - vzhledem k budoucí opravě a rekonstrukci výtahu v domě bude provedena výměna sklepních kójí - již domluveno se SR
- přemýšlet o vybavení nových prostor

Z došlé pošty

- obdrželi jsme poděkování za krabice od bot - posláno e-mailem
- poslední týden v lednu se faráři účastní farářského kurzu, zastupovat bude br. Tomášek
- od února do května budou u nás ve sboru organizovány pastorálky, jde o pravidelná setkávání cca 45 farářů a dalších členů seniorátu od 9 do 13 hodin - nutno zajistit občerstvení, pomocníci se mohou hlásit u A. Hudcové
- Noc kostelů se připravuje na 1.6.; o přípravu byli požádáni Hana a Martin Volní
- br. Podhorský je v domácím ošetření, již může chodit
- sestra Dušková se těší celkem dobrému zdraví - návštěva farářů

Ovoce Ducha svatého je radost

(pokračování z titulní strany)

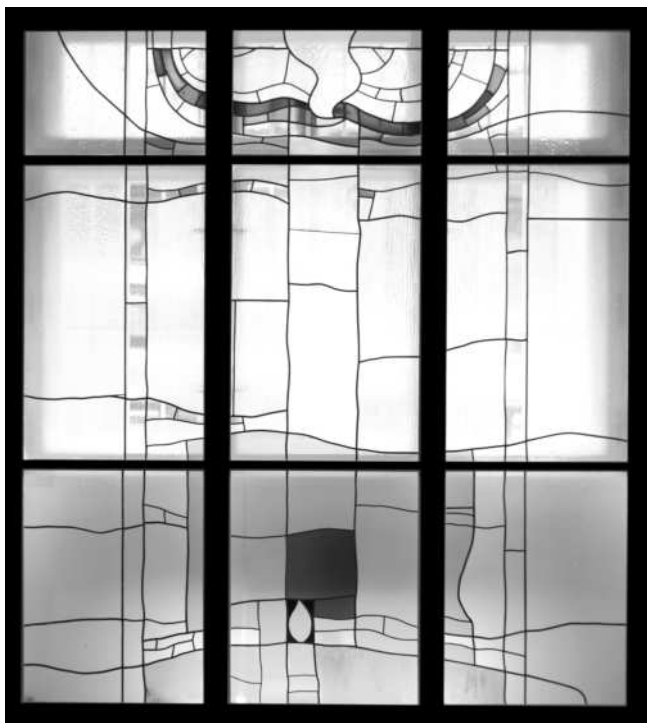
Jsou to krásná slova, ale současně jsou to slova, která vyvolávají otázky. Jak se člověk může radovat stále? V životě se přece střídají chvíle radosti a chvíle smutku. A jak se máme radovat ve chvílích, kdy se nám nedaří, kdy ztratíme někoho blízkého, kdy nás zradí přítel atd.? To přece není možné. Ano, to možné není a není ani dobré se do radosti nutit, když přichází smutek. Ale Pavel to patrně myslí úplně jinak. Chce povědět, z čeho se můžeme radovat opravdu stále. Z Boží lásky, která nám byla zjevena v Ježíši Kristu. Ta je stálá, z té se můžeme radovat vždycky. Hezky to vyjadřuje jedna písnička: „Radujte se, bratři, neboť blízko je Pán. On slabým dodá sílu, že půjdou zase dál, a každou bolest ztlumí a v radost změní žal; jen spolu v lásce žijte, i když je doba zlá, a vzhůru pozdvihněte svá srdce znavená.“

Tak jsme se vrátili k písničce a možná bude dobré u ní skončit. Radost a písnička jsou si blízko. Z toho plyne poučení: Hodně zpívejme; tam, kde se zpívá, není ďábel, protože ďábel nemá písničky a zpívání rád, ale vane tam Duch svatý. Je samozřejmé, že to neplatí o hloupých písničkách, ale těch je málo.

(Poznámka: řecký pozdrav zní „chairein“, to se překládá: Buďte zdraví; ale doslova to znamená: Mějte radost. Radost a zdraví tedy spolu také velmi úzce souvisí.)

Petr Hudec

(Radost, okno za stolem Páně vlevo)

ANKETA O RADOSTI

1/ Z čeho jste měli v uplynulé době takovou radost, že se vám to bez přemýšlení vybaví?

2/ Co by vám v nadcházejícím roce udělalo největší radost?

Ludmila Sýkorová:

1/ Z dětí, vnoučat.

2/ Zdraví mých nejbližších.

Rut Bízková:

1/ Spíše z koho: ze syna.

2/ Kdyby se nesplnily všechny ty černé předpovědi, kterých jsou plné noviny.

Míla Jelínková: 1/ Udělala jsem doma malou anketku a zjistila jsem: Vojtovi udělalo radost, že dostal nové tepláky a má v čem hrát fotbal. Terezka má stále ještě radost, že ji pustili z nemocnice a ten slepák si to rozmyslel. Aničce udělala radost paní ředitelka ve školce, když si od ní vzala dárek a dala jí za něj velkou pusu. Morče je šťastím bez sebe, že jsme ho vrátili do klece a má čerstvé seno. Luděk má prý radost, že dlouho nebylo nic s kokosem. Já mám radost, když má radost někdo vedle mě.

2/ No a co by nám udělalo radost? Každý má své sny, jiná učitelka ve škole, jiný šéf, dort se želé, hodně trávy a hodně sluníčka a prý také hodně tance.

Dana Balíková:

1) Radosti trvale prožívám takové drobné z rodiny, třeba když se nám podaří sednout kolem stolu, povídat si, nedohadovat se a užívat si této chvíle. Nejvíc mě potěšilo pěkné, tiché a poklidné odpoledne na krásné výstavě Bohuslava Reynka.

2) V nadcházejícím roce by mi udělalo nejvíc radost, kdybychom zůstali zdraví a nepřestali si vážit toho, že máme kde bydlet a co jíst .

Jan Čapek, bývalý dejvický farář:

1/ Měl jsem radost z toho, že naši lidé svou účastí při pohřbu prezidenta Václava Havla dali tak zřetelně najevo, že jsou to lidé ušlechtilí.

2/ Radost by mně udělalo, kdyby naši politikové začali být velkorysí, tolerantní, prozíraví a přinášeli zajímavé a dobré ideje.

Wanda Dobrovská:

1) Skoro každý den mám z něčeho radost, většinou i vícekrát, jsou to malé radosti ze setkávání s lidmi, z východů Slunce nad Prahou (které vidím z balkonu), z Božího vedení.

2) "Více obyčejné slušnosti" (K. Vonnegut).

RADOST POMÁHAT

Často slyšíme v ohláškách: Bazar šatstva - sestry Kohoutová / Bošková. Prodej podzemních plodů - sestry Kohoutová / Bošková. A podobně..... Milé sestry, jste známý "tandem". Jak k tomu došlo, že jste se daly dohromady?

Jana Kohoutová: S Drahuškou Boškovou jsme se znaly od dětství z nedělní školy a z mládeže, ale spolupráce při dobročinných akcích začala hlavně po roce 1989, kdy nastaly nové možnosti.

Drahomíra Bošková: Teprve teď si uvědomuji, že jsme "tandem". Velmi si Jany vážím - z mnoha důvodů. Zním ji asi odjakživa. Za ta léta, co takto působíme, jsme zjistily, že se docela dobře doplňujeme a nevadíme si při práci a vzájemně se respektujeme.

Jak vás napadlo pustit se do takovýchto dobročinných akcí?

JK: V roce 1990 jsme vyslechly přednášku paní Dany Němcové a Věry Roubalové o uprchlících u nás a oslovilo nás to. Požádaly jsme je, aby pro nás vytypovaly nějaké rodiny z Afghánistánu. Chtěly jsme jim pomoci. Tři afghánské rodiny, které nám byly doporučeny, potřebovaly finanční pomoc. Tak začaly bazary u Salvátora, pracovala na tom celá skupina.

Můžete nám prozradit každá něco o sobě: odkud pocházíte, ve kterém sboru jste vyrůstaly, kdo nebo co vás formovalo....?

DB: Jsme protestantská rodina po několik generací. Rodiče chodili k Salvátoru, oddával je farář Čapek. A tak i já byla u Salvátora od malička.

JK: Co mě formovalo? Měla jsem velmi laskavé rodiče a to bylo pro mne úžasné zázemí. U Salvátora jsem chodila do nedělní školy, kde na mne působil zejména kurátor Vladimír Voral, bratr Mazel, kterého si možná mnozí pamatují z Kalicha, Josef a Marta Kocnovi, ovlivnil mne také farář Stanislav Čapek. Ráda jsem též chodila do Sokola na Malé Straně a krásné zážitky byly též ze skautského prostředí. V padesátých letech to bylo především sdružení. Měli jsme štěstí. Našimi staršími bratry se stali mladí teologové Kája a Jenda Trusinovi, Jan Čapek, Bláža Šourek. Oni měli naši důvěru, s nimi mohl člověk debatovat úplně o všem. Také farář Daniel Henych nás svou laskavou povahou ovlivnil. Nějakou dobu u Salvátora působil. Vystudovala jsem Filosofickou fakultu, obor dějiny umění. V mém dalším zaměření mě ovlivnil Vladimír, který učil. Vzali jsme se v roce 1960.

V čem, kromě stránky finanční, vidíte smysl dobročinných akcí?

JK: Smysl dobročinných akcí vidím nejen ve finančním výdělku pro sbor, Křesťanskou službu, Diakonii. Lidé se při těchto činnostech poznávají, navazuje se přátelství a dělá se něco i pro lidi mimo sbor. Myslím si, že v současné době máme ještě mnohé další možnosti. V dejvickém sboru se cítím velmi dobře. Lidé jsou zde srdeční a milí a velice si vážím našich farářů.

DB: Tato otázka se mi zdá nejsmysluplnější. Každý z nás, kdo má síly a možnosti, by měl pro své okolí něco dělat. Nejen pro radost svoji, ale hlavně pro lidi kolem - jsou totiž důležití. A dělat něco ve sboru, kde jsou faráři Hudcovi, je potěšení. Tady musím připomenout Hanku Volnou v Souterrainu 12 / 2011 o ocenění Bienále. Hodnota je v lidské sounáležitosti a v práci na společném díle.

Do čeho byste se v novém roce rády pustily?

DB: Zatím neustoupíme od zajetých aktivit a ta nová témata se objeví sama. Ale nakonec - moc nemluvit a něco dělat umí mnoho lidí v dejvickém sboru.

Děkuji za rozhovor a na závěr připojuji citát Alberta Schweitzera o pomoci: "Každý, kdo má to štěstí a smí přinášet pomoc a dobro, by měl pochopit, že se mu tím dostává velké milosti."

láh

Jestli pojeděš na mládežnický silvestr v Daňkovicích (28. 12. 2011 - 1. 1. 2012) ...

... počítej tentokrát s trochu menším pohodlím a společensky společenskou akcí, protože nás jede skoro dvacet (ale nějak se na faru poskládáme), mluvíme česky, moravsky, německy, anglicky, pojem „dejvická mládež“ totiž tentokrát zahrnuje také známé ze Střešovic i mimo Střešovice a známé (čti: známosti) či manželky známých, takže nehrozí, že bychom neměli pestré společenství - ideálně se to hodí k ekumenické diskusi připravené na páteční večer - nebo pokud nechceš vyrazit ven, třeba proto, že píšeš diplomku, nebo někomu děláš korekturu diplomky, nebo děláš společnost někomu, kdo někomu dělá korekturu diplomky, máš pořád dost přátel kolem sebe, stejně tak na výletě se opravdu nemusíš nudit, nebo můžeš probrat všechno důležité se starými i novými tvářemi, nejlépe u česnečky v chlebu - kavárna/hospůdka Hofr na Blatinách, kdybys to chtěl někomu doporučit - ale je jasné, že to není jenom o výletech nebo o polévce (nicméně výborné - ale našinec nevařil na faře o nic hůř!), i když pro tebe jako pro Pražáka je příroda na Vysočině k nezaplacení, každopádně jako jindy máš taky možnost se přidat k diskusím, biblickým programům, můžeš se s námi podívat na dokument o Anně Politkovské, což ti můžu jenom doporučit, protože o ní i o válce v Čečensku se moc nemluví, jenom na to musíš mít žaludek, na druhou stranu, jednatřicátého si můžeš zase spravit náladu, to budeme hrát proti místním silvestrovské fotbalové utkání, jehož specialitou je zamrzlé fotbalové hřiště/kluziště s vrstvou prašanu, počítej s tím, že kopačky nepotřebuješ, pohory nejsou o moc lepší, že můžeš zapomenout na vytříbenou fotbalovou techniku a taky na to, že budeš hrát asi proti dvojnásobné přesile plus proti pár dětem, o které nesmíš zakopnout, na druhou stranu zase nevádí, když s sebou švihneš na zem, což se stane často, tak jako tak potom nakonec doma uschneš, přinejmenším do té doby, než půjdeme na přelomu starého a nového roku ven s přípitkem a se zpěvem - což mi připomíná, že ještě musíme docvičit těch pár čtyřhlasých písní, které budeme zpívat na novoročních bohoslužbách, na druhou stranu to vždycky nějak dopadne, akorát by bylo hloupé, kdybychom Petrovi Tomáškoví, který má kázání, udělali ostudu, ale ať to dopadne, jak chce, nakonec můžeme s pocitem příjemné a odpočinkové akce odjet, a to všichni a zdraví - což jsi asi celou dobu chtěl slyšet - a málem bych zapomněl říct, že nám spolu je moc dobře, ale to jsi snad vyčetl mezi řádky.

FHH

Plesám, plesáš, plesáme

Plesám, plesáš, plesáme. V úvodním slovesném titulku záměrně chybí několik mluvnických kategorií. Vyzdviženy jsou pouze první a druhá osoba jednotného čísla, tedy *plesám, plesáš*, které spolu v zápětí vyústí v jeden celistvý útvar první osoby čísla množného slova *plesáme*. Tak jako v mluveném jazyce tvoří slova a jejich ohebnost jednoznačnější a komplexnější celky, tvoří ho v životě žena a muž. Párů, ať už manželských či svobodných, malých nebo velkých, hubených a tlustých, ale hlavně tanečních, je v zimním čase, tzv. plesové sezoně, vždy mnoho. Bylo tomu tak i na plese všech plesů, bále bálů - letošním Báječným bálu.

Báječnej bál jako nejznámější ples nejen evangelické omladiny se v novém roce, roce 2012, konal v pátek 13. ledna v již dobře známých prostorách kulturního domu Krakov v pražských Bohnicích. Předem určený den v týdnu ani zlověstné datum nezabránilo milovníkům tance z rozličných koutů Prahy a okolí přiválat na společenskou událost, všemi tak netrpělivě očekávanou. Všeobecné veselí propuklo již kolem devatenácté hodiny večerní za zvuků písní Moon River (v překladu Měsíční řeka) Franka Sinatry a jiných. Přestože krátce po zahájení vlálo parketem pramálo odvážlivců, nemeškala jsem a hrdě odkráčela směr "taneční umění" pohupujíc se přitom do rytmu něžného waltzu... raz dva tři, dva dva tři...

Nebyla to jen kapela, tentokrát ve stylu prvorepublikové mafie, která dodávala pátečnímu večeru kouzlo, ale především švarní jinoši ozdobeni klobouky různých typů, tvarů, velikostí a barev, nemluvě o dámách v rozmanitých šatech a rukavičkách, zahalených do peří a rudých odstínů rtěnky. Těm odvážnějším nechyběly tmavé okulary spolu s bambitkami vyvolávajícími v příšivších přinejmenším letmý úsměv na tváři. Mezi dobře známými tvářemi nechyběli ani nově přidružení účastníci pozvaní odevšud.

"Raz, dva, tři, čtyři... ale né, druhou nohou !!" ozývalo se zprostřed parketu od páru, přesněji řečeno od jeho dámské poloviny, která svému partnerovi dávala bez okolků najevo, že Fred Astaire jako tanečník by jí byl stokrát milejší. Na protější straně sálu tek proudem zlatavý mok, kterým se oblažovali všichni mladí i právě omládnuvší hosté a hodnotili jeho kvalitu. Libě znějící jazzovou kapelu vystřídal kapela ještě lepšího ladění a pohádkové písně se linuly ze všech přítomných hudebních nástrojů, které mimo jiné zpěvem doprovázela slečna v černém. Úderem dvanácté hodiny přišla řada na dlouho očekávanou tombolu sestávající z mnoha velice hodnotných a užitečných předmětů, jak tomu tak obyčejně bývá. Mezi oschlým dortem, dětským jezdicím autíčkem a vstupenkou na příští Báječnej bál bylo možné získat například i třísetgramový Královský uherský salám, který jsem k svému velkému potěšení měla to štěstí vyhrát právě já.

Kolem jedné hodiny ranní se přiblížil konec pořádané zábavy a sentiment a

melancholie pomalu prostoupily posledními vytrvalci jako lezává mlha v dubnovém ránu. "Co jsou muži ve srovnání se skalami a horami?" píše Jane Austenová ve své *Pýše a předsudku*. Muži, jako často méně zdatní tanečníci, neobratní baviči a stydliví mužici, v dnešním světě zdaleka nedosahují výšin a krásy hor. Ale buďme skromní a vyjádřeme vděčnost, že na letošním Báječným bálu byli alespoň nějací, a doufejme, že v nadcházejícím roce uijeme s trochou štěstí přinejmenším tolik zábavy, kterou přinesl ples letošní, Báječnej bál, všech bálů bál a král.

Magdalena Hellerová

O debatním klubu seniorů

První schůzka debatního klubu seniorů se v našem sboru sešla 24. března 2003, celkem se zatím konalo 71 schůzek. Od začátku jsme si stanovili tři pravidla a to, že (a) schůzky budou mít předem stanovené téma, (b) odpovědného moderátora dané schůzky a (c) budeme se snažit vystačit s vlastními silami, neboť besedy s hostem jsou jiným pravidelným sborovým programem. Ovšem konkrétní formu schůzek jsme hledali, byla například uspořádána i vycházka k tolerančnímu hřbitůvku v Ruzyni nebo poslech nahrávky přednášky Hanse Künga „Mozart, stopa transcendence“ s hudebními ukázkami. Ke zvolenému programu debat měly nejbližší schůzky, v nichž na určitou předem zadanou otázku měli odpovědět všichni účastníci, například na otázky „Které verše z Písma si nejčastěji připomínám a proč?“, „Co Bible říká o životě ve stáří a starých lidech?“ nebo „Sepisují něco pro své potomky?“

Nakonec ale převládaly schůzky charakteru delšího úvodního slova a navazující besedy, často to byl referát o zajímavé knize nebo o zážitcích duchovního charakteru. Tímto způsobem posloužili sestra Šindlerová a bratři Härtel, Čurda, Veselý, Prosek a Fišer, který schůzky dosud organizoval.

Některá témata si vyžádala více schůzek, a tak se zrodila praxe delších cyklů besed. První z těchto cyklů bylo jakési minimum pro mezináboženský dialog na základě knihy Pavla Hoška a řady úvah z poslední knihy Jana Hellera. Pokud jde o dialog s jednotlivými náboženstvími, čerpali jsme ze seminářů Hanse Künga na universitě v Tübingen. Pro dialog s židovským náboženstvím výborně posloužily dva sborníky. Logicky navázal cyklus o vztazích k ateismu, agnosticizmu a „něcismu“, pro který jsme hodně čerpali z knih Tomáše Halíka.

Zatím poslední cyklus besed si vyžádalo téma „Ježíšovo evangelium a co v něm

už nenajdeme?“ Zde se sluší objasnit, jak jsme se k tomuto náročnému tématu dostali. Podnětem byl souběh tří faktorů:

Velmi nás oslovila nevelká knížka Petra Pokorného „Den se přiblížil“, jmenovitě otázka, proč naše schopnost oslovit současníky se blíží nule, a rada nebát se myslet a nebát se odvážných nových interpretací toho, co tvoří jádro naší víry; konkrétněji vyjádřeno „vědomě ukončit konstantinský experiment“ a zdůraznění: „Svému okolí jsme dnes dlužni... evangelium, které přinesl Ježíš ještě za svého působení v Galileji... Proto bychom měli začínat *evangeliem Ježíšovým*, tím co Ježíš učil a kázal.“

Do jistých rozpaků nás přivedl odlišný názor Tomáše Halíka, vyjádřený slovy: „*Pavlovo evangelium*, nejhlubší a nejlustnější přínos Nového zákona.“ A jinde: „Bez Pavlových listů by se Nový zákon zdaleka tolik nelišil od apokalyptické literatury své doby, jazykem ani myšlenkovým nábojem. Vedle ubohé řečtiny synoptických evangelií a Apokalypsy nacházíme v Pavlových listech neuvěřitelnou bohatost metafor a rétoriku, která podle básníka Henry Baudaua připomíná v některých místech ohňostroje jiskřivých výstupů v Shakespearových dramatech.“

Oba autoři neváhali ke slovu evangelium připojit přívlastek a tím konstatovat rozdíl. A právě v tu dobu jsme se v Českém bratru 2 / 2009 v textu „Čtyři misijní artikuly“ dočetli: „Považujeme za kriticky důležité, aby se evangelium, nejlepší zpráva pro tento svět, šířila noblesně, důstojně a *bez přívlastků*.“ U zrodu tématu tedy stály tyto tři vzájemně rozporné projevy.

Byli jsme si vědomi toho, že téma se vymyká besedám seniorů, ale v návaznosti na referování o přečtených knihách jsme si dovolili hledat odpověď v teologických publikacích. Šlo nám spíše o to, abychom problematiku zmapovali, než abychom nějak „rozhodovali“ o věrouce. Takové rozhodnutí leží na bedrech každého jednotlivého přemýšlivého křesťana. Snad jsme se shodli na tom, že odsuzovat připojení přívlastku ke slovu evangelium znamená prostě zavírat oči před problémem, který tu je, ať se nám to líbí či ne, a to hodně dlouho.

V současnosti pro debatní klub hledáme mladšího seniora, který by byl schopen spolehlivě zajistit organizaci schůzek. Domnívám se, že by bylo vhodné vrátit se k původnímu záměru a zadanou otázkou umožnit účastníkům předem se doma zamyslet, eventuelně si připravit debatní příspěvek.

Nově využíváme sborovou stránku na internetu, kde pod hlavičkou „debatní klub“ lze nalézt soubory, které čerpají z průběhu některých minulých besed. Soubor „*Hledám slova pro hledající*“ čerpá z posledního výše zmíněného cyklu besed, je však formulován s ohledem na hledající, o duchovní otázky se zajímající bližní, kteří nejsou příliš nábožensky vzdělání. Domnívám se, že sborové aktivity by se měly obracet i mimo sbor a že internet k tomu nabízí jednu z vhodných cest.

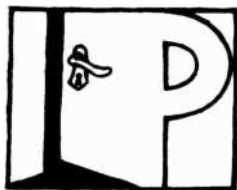
Drago Fišer

Úsměvná vzpomínka

Bylo to někdy na podzim roku 1991 za farářování Miloše Rejchrtů. Vypravili jsme se na sborový autobusový výlet do Ženevy. Když už jsme byli tak blízko francouzských hranic, vyjeli jsme si na jeden den do francouzského lyžařského střediska Chamonix.

Znáte to jistě všichni, když někde zaparkuje autobus plný turistů. Nejdříve všichni hledají toalety. Neměli jsme ale francouzské franky, tak se náš hon soustředil na možnost bezplatnou. Ta byla záhy objevena v nedaleké restauraci. Jenže při příchodu tolika lidí se jeden zaměstnanec zvedl, dal si před toalety židličku a v ruce držel misku. Naše fronta záhy znervózněla: „Co budeme dělat?“ Někdo statečný (už si nepamatuji, kdo to byl) se ale vydal onomu zaměstnanci česky a rukama - nohama vysvětlovat, že jsme z Československa a fakt nemáme peníze. Pán nechápal. Ani Československo, ani Praha - nic. Pak dotyčného napadla spásná myšlenka, řekl: „Václav Havel“. Pán povstal, zasalutoval a odešel i s talířkem pryč.

Marta Študentová

Poslední únorou neděli (26. 2.) zveme srdečně na dvě sborové akce.

- Nejprve **děti a rodiče na společnou výpravu**. Aby se lépe šlo, bude pro ně ve sboru po bohoslužbách připraveno společné občerstvení, pak se vydají na Hrad do expozice Příběh Pražského hradu, kde stráví asi půldruhé hodiny. Náčelníci výpravy je a více informací podá Martina Študentová (724 286 511).
- Týž den v **17 hodin** bude v naší modlitebně **autorské čtení z knih Pavla Rejchrtů**.

Kalendář na únor 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5. 2. s VP 12. 2. 19. 2. 26. 2. I. postní, VP 4. 3. II. postní, Naši pěvci	P. Tomášek P. Hudec P. Tomášek A. Hudcová / P. Hudec P. Hudec
Biblická hodina	úterý 18:00	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 pátek 13:45 v ZŠ Suchdol
Mládež a dorost	úterý v 19:15	
X-cátníci	čtvrtek 16. 2. v 19:30 (P. Tomášek)	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30	
Křesťanská služba	neděle 5. 2. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 29. 2. ve 14:00 (P. Tomášek: Studia v Izraeli)	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 6. 2. a až 27. 2. (!) v 15:00	
Debatní klub seniorů	po dohodě	
Setkání s hostem	čtvrtek 23. 2. v 19:30 (Petra Růžičková: Mise humanitární organizace „Lékaři bez hranic“ očima zdravotní sestry)	
Staršovstvo	čtvrtek 9. 2. v 19:30	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebužice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

www.dejvice.evangnet.cz

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Popeleční středou začal půst (*lith*)
- ✓ Zeptali jsme se mládeže
- ✓ Jednou nohou ... (*D. Plíšková*)
- ✓ Vzpomínka na sestru Duškovou (*A. Hudcová*)
- ✓ Kalendář na březen

Ovoce Ducha svatého je pokoj

Slyšíme slovo pokoj a zní nám to jako balzám. Žijeme v dynamické době. Aby člověk obstál, musí se ohánět. Pracujeme od rána do večera i o víkendech. A čas od času pocítíme velmi silně, že potřebujeme zbrzdit, zastavit se, odpočinout. Toužíme po pokoji, po klidu, po vnitřní vyrovnanosti. Většinou se ovšem zastavit nedokážeme a ženeme se dál. Židé na to měli dobrý vynález. Den odpočínutí. V pátek navečer přestali pracovat a odpočívali do sobotního večera a ještě celou noc ze soboty na neděli. Drželi si to a drží si to dodnes. Křesťané posunuli den odpočínutí na neděli, ale dost často si neděli nedrží. Co jsme neudělali v týdnu, doháníme v neděli. Nemáme ani jeden den volný. Ztrácíme den odpočínutí. Ale pak jsme vyčerpaní, naštvaní. Dobře nám tak.

dokončení uvnitř čísla

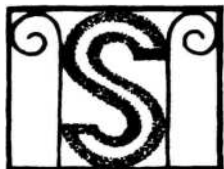

Život sboru v roce 2011 zachycený nejen statistickými údaji:

K 31.12. 2011 má náš sbor **676 členů**, hlasovací právo má **228** členů a těch, kteří finančně přispívají na provoz sboru, je **210**. Křtem přibýlo celkem 8 členů, přístupem 1, úmrtím a odstěhováním ubylo 46 členů.

Bohoslužby se konaly každou neděli a o svátcích celkem 54x, průměrná účast 114. Večeře Páně byla vysluhována 14x za průměrné účasti 93. 3x byla vysluhována VP v Domově odpočinku ve stáří v Krabčicích. Při bohoslužbách posloužili kázáním kromě manželů Hudcových: Zdeněk Susa, Josef Bartošek, Daniel Henych, Martin Prudký, Lenka Ridzoňová, Gerhard Frey Reininghaus, Petr Kraus, Petr Brodský, Miloslav Nekvasil.

dokončení uvnitř čísla

Z jednání staršovstva 9. 2. 2012

(zkráceno)

- pokračuje prodej knih ze sborové knihovny (poděkováno Janě Cihlové za práci)

- setkání s paní ředitelkou Polákovou (Film a sociologie), dohodnuto, že bychom mohli vydat DVD "Milujte své nepřátele" v jazykových mutacích němčina a angličtina s obálkou a krátkým textem o Přemyslu Pitterovi; předpokládané náklady na výtisk a distribuci 114 000 Kč za 500 ks, část finančních prostředků bude možno získat z Fondu česko-německé budoucnosti, vydavatelem by měl být náš sbor (poneseme váhu distribuce, ekonomické zatížení, ...); odsouhlasen mandát pro oba faráře k jednání pro získání dotací: jednáno s Gerhardem Frey Reininghausem (oslovil Aktion Sühnezeichen Friedensdienste, která by měla být partnerem v šíření DVD po Německu a dál po Evropě)

- nedělní škola (program): mladší děti - Slunce svítí všem (L. Rejchrt); Madlena Prachenská připravuje obrázky k vyprávění, učitelé nedělních škol připraví převyprávění příběhu formou dílny nebo divadla dle námětu příběhu

- výroční zpráva střediska Diakonie Stodůlky byla vypracována panem ředitelem Suchelem pro výroční sborové shromáždění a je k nahlédnutí ve sboru

- proběhlo dotační řízení - středisko Diakonie dostalo o 1,3 milionu Kč méně, než žádalo (z důvodu formální chyby ředitele střediska); situace není tragická, čeká se na druhé kolo dotačního řízení a je naděje, že finanční částka na provozování dvou ohrožených služeb (dílna a raná péče) bude poskytnuta v dostatečné výši; řediteli střediska i přes chybu byla vyslovena důvěra

- vzhledem k dotacím od MČ Praha 6 jsme pořídili úpravy suterénu v našem sboru za 100 000 Kč

- sborová finanční zpráva bude podrobně připravena na výroční sborové shromáždění

- bylo poděkováno manželům Černohorským za vedení účetnictví

- domluva s H. Härtelem o posledních úpravách suterénních prostor: vymalování světlými barvami, malý kuchyňský kout u dřezu, návrh na výzdobu - připraví Madlena Prachenská, následovat bude kancelář (změna nábytku...), pak místnost, kde v současné době mají děti náboženství, až budou vyklizeny přebytečné knihy

- úprava kuchyně: byla zakoupena myčka zn. Bosch (10 204 Kč)

- sbírka na Etiopii: výzva bude připojena ke sborovému dopisu, na sbírku bude upozorněno v ohláškách, k dispozici budou letáky, informacím bude věnováno Setkání s hostem. Jedná se o nové středisko Diakonie - HRP (humanitární a rozvojové pomoci), které pracuje rok. Presentaci bude mít E. Grollová.

Život sboru v roce 2011

zachycený nejen statistickými údaji:

(dokončení z titulní strany)

Na presbyterské službě se podílelo 16 presbyterů. Varhanním doprovodem posloužili Tomáš Černohorský, Filip Härtel, Lydie Härtelová, Matouš Hejl, Jana Jasná, Pavel Prosek, Marek Tichý. Při přípravě občerstvení po každých bohoslužbách se pravidelně střídalo 14 sester.

Biblické hodiny se konaly v úterý (30x) za průměrné účasti 10. Probírali jsme základní dějepisné příběhy až po dobu královskou, od podzimu pak „Knihy outsiderů“ (epištola Judova, dvě Petrovy ...), od listopadu 1. Tesalonickým. Ve druhé části si připomínáme významná výročí, zajímavé aktuální společenské události.

Děti. Nedělní škola byla 40x, průměrná účast dětí 9. Děti se vyučují ve dvou skupinách - starší a mladší. Ve vedení se střídali Klára Cihlová, Filip Härtel, Magdalena Härtelová, Karolina Härtelová, Anna Hejlová, Ivana Hellerová, Magdalena Hellerová, Abigail Hudcová, Jan Petříček, Michaela Petříčková, Marek Tichý, Marta Študentová. Od podzimu se probírá evangelium podle Lukáše a dětem předškolním a mladším školním se vyprávěla podobenství, od pololetí se vyprávějí základní příběhy podle knihy Luďka Rejchrt Slunce svítí všem. Náboženství se vyučovalo ve sboru 28x za průměrné účasti 3, v ZŠ Suchdol 28x (průměrná účast 6 dětí). V první půli roku jsme probírali život první církve podle Skutků apoštolských, od podzimu jsme začali vyprávět první příběhy Bible, nyní jsme u Jákoba. Konfirmační a předkřestní příprava tří konfirmandů (Benjamin Hejl, Matouš Heller a Kryštof Knapp) byla přerušena tříměsíční pauzou br. f. Hudce, který byl na studijním pobytu v Lipsku, a pokračovala od září do konce listopadu. Individuálně se připravovala na křest Kristýna Sýkorová. Konfirmace se dvěma křty proběhla při slavnostních bohoslužbách 1. adventní neděli.

Mládež se sešla 38x za průměrné účasti 10. V prvním pololetí ji vedli Hudcovi, ve druhém pololetí převážně vikář Petr Tomášek. V létě se velká část mládeže zúčastnila společného pobytu v Alpách v Niederthai, dále podnikla výlet do Krakova a zorganizovala týdenní pobyt ve Velké Lhotě u Valašského Meziříčí. Na podzim připravila víkend pro konfirmandy a mládež v Daňkovicích a silvestr strávila též společně v Daňkovicích na faře.

X-cátníci se sešli 10x za průměrné účasti 11. Jde o setkání „třicátníků až ...“, zpravidla třetí čtvrtek v měsíci od 19:30. Program mívá dvě části – biblický výklad a druhý program, který bývá rozmanitý: rozhovor na aktuální téma anebo promítání obrázků a vyprávění z cest.

Setkání s hostem je určeno všem zájemcům o vybrané téma, konalo se 8x, průměrná účast 22. Hosty zajišťovala především Marta Študentová.

Senioři. Hodinu pohybu pro seniory vede sestra Jana Prosková. V zásadě jde o rehabilitaci a rozcvičení při hudbě. Pro tuto hodinu je vymezeno zpravidla 1. a 3. pondělí v měsíci v 15 hodin.

Klub poznávání je také určen seniorům, ale nejen jim. Koná se poslední středu v měsíci ve 14 hodin. Sestry Kohoutová, Bošková a Petříčková připravily 8 akcí, průměrná účast byla 14, čtyři přednášky a čtyři procházky spojené s výstavou a prohlídkou.

Debatní klub seniorů se konal 2. pondělí v měsíci v 15 hodin. Scházelo se cca 7 zájemců o téma Ježíšovo evangelium a co v něm není. Většinou klub vedl br. Fišer, který z důvodů stáří a nemoci dále nemůže klub vést. Byl by rád, kdyby se našel pokračovatel.

Křesťanská služba. Kroužek tvoří jeden muž a 9 žen. Pamatujeme především na jubilanty - rozesíláme jim gratulace, navštěvujeme některé potřebné členy sboru doma či v nemocnicích. Křesťanská služba se děje i neorganizovaně mnoha dalšími členy sboru. Kroužek se sešel k jednání 9x za účasti 8. Jednou až dvakrát měsíčně jezdili Hudcovi do DOS Krabčice za 3 členkami našeho sboru, zvláště za nejstarší členkou, sestrou Hermínou Duškovou, která 2. února 2012 zemřela. V tomto roce by oslavila 102. narozeniny.

Pastorace. Jde o duchovní péči o jednotlivce a jednotlivé rodiny potěšováním, povzbuzováním, nasloucháním, doprovázením, spolunesením břemen. Děje se většinou vzájemnými návštěvami, které konají faráři i presbyteři a další členové sboru.

Staršovstvo tvoří 16 řádných členů, 4 náhradníci, farář a farářka sboru. Staršovstvo se sešlo 12x (10x k pravidelné poradě, 2x k mimořádné po

bohoslužbách) za průměrné účasti 16. Kromě běžných provozních záležitostí jednalo o nové podobě webových stránek, o vybudování sklepních prostor, na něž sbor obdržel 350 000 Kč od MČ Prahy 6 a ke konci roku ještě 40 000 Kč na nápis na domě, na opravu topení aj. Sklepní prostory byly na podzim dobudovány. Staršovstvo také odsouhlasilo tříměsíční studijní pobyt br. f. Hudce v Lipsku, rozhodlo se vydat DVD Milujte své nepřátele, dokument o Přemyslu Pitterovi, a šířit jej do sborů.

Smíšený pěvecký sbor **Naši pěvci** se schází ke zkouškám každý týden ve středu v 18:30 pod vedením Lydie Härtelové. Tvoří jej cca 50 lidí. V uplynulém roce vystupoval 9x (3x Dejvice, 2x Salvátor, 1x sv. Vít, 1x ČCE Libčice, 1x Diakonie Stodůlky, 1x Tereziánský sál Břevnovského kláštera). Počet zkoušek: asi 40, průměrná účast na zkouškách 38, na vystoupení 42.

Svatby se konaly 2: Jan Býma a Veronika Kovalová, Václav Bártík a Barbora Prudká.

Církevní **pohřby** byly 2: rozloučení zde ve sboru se sestrou Hanou Svatoňovou a v krematoriu s Vojslavou Marešovou.

Sborový měsíčník **Souterrain** zajišťují manželé Härtelovi.

Diakonie Stodůlky. Zpravidla 1x týdně se koná zpívání s kytarou v zařízení Diakonie ve Stodůlkách pro zaměstnance společně s klienty; sami nebo spolu s farářem tam dojíždějí Jan Machovec, Simeon Hudec a Světlana Dobešová. Členy dozorčí rady jsou tito členové našeho sboru: Daniela Caldová, Petr Hudec, Vladimír Jenček, Pavel Prosek a Hana Volná. Dozorčí rada zasedala 6x do roka. Středisko stojí před nákladnou přestavbou, proto se na podzim uspořádalo **III. Bienále pro Diakonii**, jehož výtěžek činil cca 360 000 Kč.

Čím jsme žili v jednotlivých měsících v roce 2011

Leden 2011

- Setkání s hostem – Jaroslav Nadrchal: Kapadocie - Turecko
- Klub Poznávání - Lydie Veselá: Adopce na dálku (8)
- Účast mnoha členů sboru na Svato-vojtěšském plese a Báječném bálu
- Vivat Comenius (Štěpán Rak a Alfred Strejček) – pořad u příležitosti 80. narozenin br. f. D. Henycha (150)
- Smuteční rozloučení se sestrou Hanou Svatoňovou (95 let)

Únor 2011

- X-cátníci – Hudcovi: Po stopách apoštola Pavla v Malé Asii (účast 15)
- Úmrtí farářky Věry Hajske, maminky A. Hudcové
- Klub poznávání – J. Kohoutová: Karel Škréta (18)
- Výroční sborové shromáždění (účast 85)
- Setkání s hostem - Jan Mašek: Evangelíci na Mělnicku. Mělnické Vtelnlo 1700-1900 (podle chystané knihy o vtelenském evang. sboru)
- Naši pěvci při bohoslužbách v Dejvicích
- Schůzka Bienále – zhodnocení a rozhodnutí zorganizovat v říjnu III. Bienále pro Diakonii

Březen 2011

- X-cátníci - Hudcovi: Sbory v Malé Asii (pokračování Turecko)
- Víkend s dětmi a mládeží v Křížlicích (účast 32)
- Svatba - Jan Býma a Veronika Kovalová
- Setkání s hostem - Miloš Pojar: Masaryk a Židé
- Klub poznávání - Bílkova vila (25)
- Sběrka na tisk (2842 Kč)
- Brigáda na úklid sklepa (účast 10)

Duben 2011

- P. Hudec – začátek tříměsíčního studijního pobytu v Lipsku
- Příspěvek našeho sboru na letní pobyt dětí z Ukrajiny v Čechách (2000 Kč)
- Naši pěvci - koncert u Salvátora s Alfredem Strejčkem (Pocta Albertu Schweitzerovi)
- Křest Davida Jiřího Doležala
- Velikonoce: Zelený čtvrtek - Pašije podle Lukáše, Velký pátek s VP, Hod Boží velikonoční - sbírka na Hlavní dar lásky Jeronymovy jednoty (5011 Kč), zahájení sbírky darů JJ
- Oslava 101. narozenin sestry Hermíny Duškové v Krabčicích; podána žádost panu prezidentovi o státní vyznamenání pro manžele Duškovy
- Klub poznávání – D. a V. Boškovi: Izrael
- Setkání s hostem – manželé Benešovi: Indie
- Prodej výrobků ergoterapeutické dílny Stodůlky
- Mládež – promítání filmu Lotr po pravici, na Velikonoce výlet do Francie do Provence
- Návštěva 35 Němců z Eberbachu u nás ve sboru
- Vernisáž výstavy o životě a díle P. Pittra v Suchdole

Květen 2011

- Oslava 90. narozenin br. Podhorského
- Posezení s potulným kazatelem P. Brodským - o Bohemce a Veselinivce na Ukrajině a dalších českých sborech v zahraničí
- Bazar šatstva (výtěžek 34 000 Kč určen na přestavbu sklepních prostor)
- Noc kostelů – mládež hrála divadlo Šťastný princ (42)
- Křest Štěpánky Vojtkové
- Křest Almeidy Victorie Camidge
- Klub poznávání – M. Petříčková: Botanická zahrada v Troji (7)
- Nátěry oken ve farním bytě a v modlitebně
- Úklid po nátěru oken (účast 6)
- X-cátníci – J. Cihlová: Obrázky z Kuby, promítání
- Synod ČCE
- Sběrka darů Jeronymovy jednoty dosáhla 45 000 Kč
- Ekumenická bohoslužba za krajinu - Suchdol

Červen 2011

- Kirchentag v Drážďanech
- Mimořádný konvent v Libni
- Účast na koncertu Hradišťanu u Salvátora – výtěžek ve prospěch

Kmotrovství

- Sběrka na Diakonii (3970 Kč)
- Sběrka na Fond solidarity sborů (2245 Kč)
- Seniorátní shromáždění Jeronymovy jednoty v Dejvicích (účast 30)
- Zahájeno budování sklepních prostor

Červenec a srpen 2011

- Týdenní pobyt členů sboru v Rakousku v Niederthai (účast 62)
- Svatba – Václav Bártík a Barbora Prudká
- Mládež v Krakově a ve Velké Lhotě (účast 10 - 15)
- Letní pobyt s dětmi v Rovečném – vedoucí a pomocníci: A. Hudcová, D. Hudcová, M. Tichý, K. Cihlová, K. Burešová, 3 Härtelovi (účast 32)
- Odesláno 70 000 Kč na školné dětem v Kongu

Září 2011

- Křest Lucie Troupové
- Rodinná neděle s výletem do Jeleního příkopu s výkladem M. Študentové (účast cca 30)
- Příprava III. Bienále pro Diakonii
- Sběrka na křesťanskou službu (2071 Kč)
- Setkání s hostem – Lenka Schmidt: Projekt "Škola v buši" v Kongu (na

projekt zasláno 30 000 Kč)

- Koncert Jablkoně na Vinohradech a aukce vybraných děl (účast 200)
- Sbírka na pomoc Africe (7780 Kč)
- Mládež – malování sklepních prostor

Říjen 2011

- Zhotovení označení na domě – Martin Volný, Hanuš Härtel, Kryštof Sýkora
- Programy bienále: vernisáž ve sboru (za účasti synodního seniora Joela Rumla a herce Martina Myšíčky, soubor příčných fléten Syrinx), vernisáž ve Stodůlkách (za účasti ředitele Diakonie Davida Šourka a Jakuba Suchela, Naši pěvci), MUDr. Zdeněk Susa: "Povídání o srdci" (a Trigonum musicum), ThD. Jan Roskovec: „Dejte nám místo...“ (výklad verše ze 2. Kor 7, 2; hudební doprovod Matouš Hejl a Kateřina Hejlová), Labyrint světa a ráj srdce (Martin Myšíčka četl texty vybrané Hanou Volnou, písně s doprovodem na středověké hudební nástroje Tomáš Najbrt); výtěžek z III. bienále cca 360 000 Kč.
- Díkčinění za úrodu, po bohoslužbách muzikál br. f. Henycha Dvě vdovy (o Noemi a Rút) v nastudování rodičů a dětí
- Křest Vincenta Holuba a Daniele Davida Koblice
- Sbírka na Fond sociální

a charitativní pomoci (2865 Kč)

- Kolaudace sklepních prostor
- Nástup vikáře Petra Tomáška
- Oratorium Kristus (Liszt) v katedrále sv. Víta
- Setkání s hostem - Jong Sil Lee: O církvi v Koreji a o korejském sboru v Praze
- Klub poznávání – D. a V. Boškovi a J. Kohoutová: Rožmberský palác – Bulharské ikony (16)
- Víkend konfirmandů a mládeže v Daňkovicích (účast 18)
- Bazar podzimních plodů a suchých květin ve prospěch křesťanské služby - sestry Kohoutová a Bošková (výtěžek 3500 Kč)

Listopad 2011

- Marek Světlík a Daniel Henych – nová kniha Finské pohádky
- Účast Marty Študentové a Abigail Hudcové na semináři pro učitele NŠ v Kolíně
- Prodej výrobků Ergoterapeutické dílny Diakonie Stodůlký
- Sbírka na Jubilejní toleranční dar (3053 Kč)
- Klub poznávání – Růžena Černá: Ekumenické setkání s Biblií a uměním
- Konvent Pražského seniorátu ve Sřešovicích – volba nového

předsednictva

- Setkání s hostem – Pedro Macaxi a Leonardo Teca: Angola – realita a sen očima rodáků (účast 35)
- Mimořádný synod
- 1. adventní s VP, s konfirmací a křtem Kryštofa Martina Knappa a Kristýny Sýkorové; konfirmace: Benjamin Hejl, Matouš Heller, Kryštof Knapp a Kristýna Sýkorová; společný oběd (účast 80)
- Sbíрка na seniorátní fond solidarity sborů v seniorátu (2990 Kč)

Prosinec 2011

- 2. adventní - Naši pěvci při bohoslužbách, prodej výrobků Obchůdku jednoho světa (Marta Petříčková)
- Brigáda na úklid sklepa
- Narození Noemi Rumlové – vnučky Hudcových
- 3. adventní neděle – po bohoslužbách divadlo mládeže (Petra Macháčková: Patero pokušení)
- Vánoční koncert Našich pěvců s orchestrem u Salvátora
- 4. adventní neděle – sborová vánoční slavnost (D. Henych: Vánoční poutník), společný oběd a posezení se zpěvem a s tombolou
- Vánoční besídka v Diakonii ve Stodůlkách

- Štědrovečerní pobožnost nad Bibli s koledami na náměstí v Suchdole
- Hod Boží vánoční - sbírka na bohoslovce a na vikariát (6903 Kč)
- Silvestrovský pobyt mládeže v Daňkovicích (účast 14)
- Silvestrovské posezení s občerstvením a programem na téma: Vy jste sůl země aneb Sůl nad zlato - připravil P. Prosek (účast 55)

Několik vět na závěr:

Je potěšitelné, že se na bohoslužbách udržuje stejný počet účastníků, objevují se i noví lidé, snad je to i doklad touhy naslouchat slovu Božimu. Další potěšitelnou skutečností je zvýšení počtu účastníků při biblických hodinách. Schůzky mládeže jsou také pěkně navštěvovány, aktivně se zapojili i noví konfirmandi. Trápí nás, že se nedaří práce s dětmi tak, jak bychom si představovali. Skupinka učitelů nedělní školy i těch, kteří pracují s dětmi, stále promýšlejí, jak lépe předávat dětem biblické příběhy, zkušenosti víry atd. Máme radost, že o setkání s hosty zájem narůstá. Uvědomujeme si, jak důležitá je pro budování sboru pastorační práce, proto bychom jí v příštím období chtěli věnovat ještě větší pozornost. Máme také radost, že se podařilo v loňském roce rozšířit sborové prostory o dvě místnosti v suterénu, které se již užívají. Finanční náklady na tyto prostory činily cca 500 000 Kč. Sbor

solidarizuje se slabšími potřebnými. Pokračuje jednak spolupráce sboru se střediskem Diakonie ve Stodůlkách a podařilo se navýšit počet dětí v Kongu, jimž přispíváme na školné, z deseti na patnáct.

Děkujeme vám všem, kteří se podíleli na životě sboru a podporujete jej i finančně. Dar církvi si lze odečíst od daňového základu. Uvádíme zde pro informaci číslo účtu sboru a důležité variabilní symboly: č. ú. **162838359/0800**, salár - variabilní symbol (v. s.) **101** (provoz sboru), Personální fond - v. s. **103** (příspěvek

na platy farářů), Jeronymova jednota - v. s. **102** (příspěvek na opravy kostelů a budov). O výsledku hospodaření bude předložena podrobná zpráva na **výročním sborovém shromáždění 18. března 2012** po bohoslužbách. Srdečně vás na toto shromáždění zveme.

Přejeme vám, aby vás v tomto roce provázela slova Ježíšova, která byla vybrána jako heslo pro rok 2012: „Má moc se plně projeví uprostřed slabosti.“ (2. Kor 12, 9)

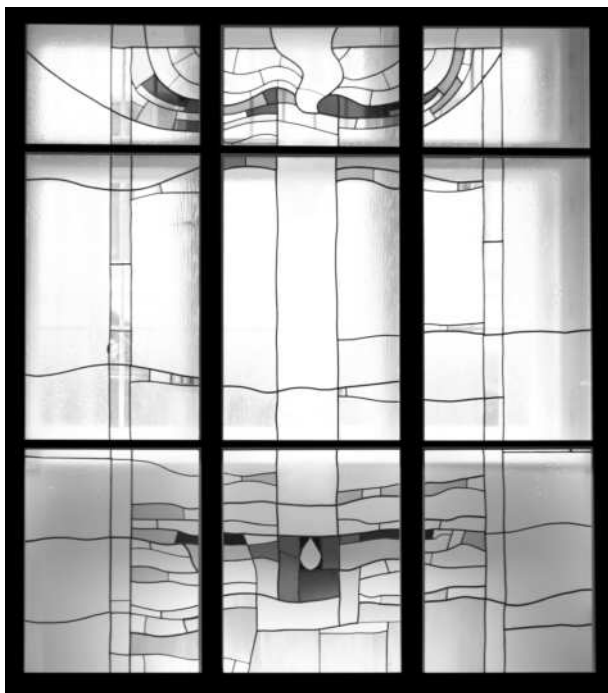
Staršovstvo FS Praha - Dejvice

Ovoce Ducha svatého je pokoj

(dokončení z titulní stránky)

V neděli se má chodit ráno do kostela, pak má nejlépe celá rodina zasednout ke svátečnímu obědu a pak lenořit nebo jít na výlet. A co je nejdůležitější: vypnout počítač v sobotu večer a zapnout ho až v pondělí ráno a taky vypnout mobil. Musím se přiznat, že to nedělám, a vím, že mi to škodí.

Když v Bibli čteme o pokoji, jde ovšem o mnohem víc než jen o vnitřní klid. O pokoji se píše v Bibli ve dvojím smyslu. Nejprve o pokoji Božím nebo s Bohem. Tento pokoj je Božím darem a je blízko onomu vnitřnímu klidu, vnitřní vyrovnanosti. Přijímáme ho, když přijímáme evangelium, ujištění o Božím odpuštění hříchů, o Boží věrnosti k člověku navzdory lidské nevěrnosti. Člověk je tak zbavován strachu, výčitek svědomí, mění se, začíná žít znovu, jinak a lépe. A pak se píše v Bibli o pokoji mezi lidmi a v celém stvoření. Takový pokoj ovšem nemáme, ztratili jsme ho. Takový pokoj je ideálem, výzvou pro nás, abychom o něj usilovali. Takový pokoj je i zaslíbením a cílem Božích dějin spásy. Vzpomeňme na proroctví Izajáše: „Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát... nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu“. Nebo v žalmu 85: „Setkají se milosrdenství a pravda, spravedlnost s pokojem si dají políbení.... Hospodin dopřeje dobrých časů, svou úrodu vydá naše země“.

Pavel píše, že tam, kde působí Duch svatý, člověk přijímá pokoj Boží, který pak působí dál. Vede nás od sobectví k lásce, od rozbrojhů ke smíření, od pýchy k pokoře, vede i k odpovědnému jednání vůči celému stvoření. A tak všude, kde se to děje, nastává to, co je zaslíbeno. Nastává, alespoň částečně, šalom.

Petr Hudec

Pokoj - prostřední okno v pravé části modlitebny (foto Jan Zatorsky)

Popeleční středou 22. února začalo postní období...

Postní období jakožto příprava na Velikonoce stojí ve stínu čtyřtýdenního adventního očekávání Vánoc. A to je škoda. Postní období vybízí ke zklidnění, ztišení, k přemýšlení nad tím, co je podstatné a co ne.

Ve sborovém zpravodaji evangelického sboru v Rumburku mě zaujalo minulý rok toto: Na podvečerní bohoslužby na Popeleční středu mohli dospělí i děti s sebou přinést to, od čeho se chtěli postit - hračky, sladkosti, televizní ovládače, otvíráky na pivo..... Tyto věci byly symbolicky uloženy do truhly a lidé si je opět mohli vyzvednout na Boží hod velikonoční - anebo je také nechat odložené. Proběhlo to a bylo to dobré: mnozí zjistili, že po takové době odložené věci k životu stejně nepotřebují.

Nevím, jestli se do truhly mohly zamknout také lístečky nadepsané netrpělivost, brblání, závist, hádky, pýcha a podobně...Musím se zeptat. *lih*

ZEPTALI JSME SE DEJVICKÉ MLÁDEŽE...

Co pro tebe znamená pokoj?

1/ Pokoj? Chvilé uklidnění v extrémně rychlé době, kdy je možné vidět a slyšet i to, co v běžném uspěchaném životě mnohdy jen tušíme nebo zcela přehlízíme.

2/ Kdy cítím pokoj v duši? Bude to možná trochu přízemní, ale když odejdu z poslední zkoušky v červnu a mám všechno za sebou. Předemnou jsou pak už jen prázdniny a bezstarostné léto. Pokoj ke mně přichází většinou po něčem velkém, co skončilo nebo co jsem dokázala. Většinou se ale hodně rychle najde spousta dalších věcí, kterým je třeba se věnovat.

3/ Slovo "pokoj" je pro mě velmi obsáhlé - může znamenat jak mír (myšleno politicky), tak osobní klid, ale i hlubší smířenost s lidmi kolem.

4/ Pokoj = klid.

5/ Pokoj jako ovoce Božího ducha je mír a smíření.

6/ Pokoj je myšlenka klidu, který občas přeju při bohoslužbě; je to věc, za kterou se pachtí celý život každý člověk, ale ne všichni jej naleznou. Někdo jeho hledání odsouvá na stáří. Bůh nám také přeje myšlenky o pokoji, ne o zlu. Ať to přeju já svým bližním nebo nebeský Otec nám, chceme, aby se přiblížilo království nebeské na zem a všichni se dočkali věčného pokoje.

7/ Pokoj Boží nesouvisí s pokojem jako duševním klidem; jde spíš o to "být v jednom pokoji / v jedné místnosti s Bohem". Ve svém nitru jsem s Bohem v pokoji, v harmonii, zajedno - třeba i navzdory různým vypětím, katastrofám, neklidu.

Jednou nohou tam, jednou onam

aneb

Setkání střešovické a dejvické mládeže

Jednou nohou ve střešovické mládeži, druhou v dejvické. Taková je moje situace coby členky sboru ČCE ve Střešovicích „zaháčkované“ v Dejvicích přes svého Tomáše. Dejvická mládež mi velmi přirostla k srdci, ale mezi střešovickými kamarády jsem vyrůstala, a tak chodíme s Tomášem jednou tam,

jednou onam. Čímž se zrodil nápad uspořádat vzájemnou návštěvu obou mládeží, které se shodou okolností scházejí ve stejný čas. Nejprve se byli Střešovičtí podívat v Dejvicích, dne 31. 1. pak přišli členové dejvické mládeže na návštěvu do Střešovic.

Na programu byla diskuse o tom, co dnes a pro nás znamená mučednictví, základem byl biblický text ze 20. kapitoly Skutků apoštolských. Uvažování nad otázkami mučení a askeze bylo poněkud v protikladu k bohatému občerstvení, při jehož konzumaci si člověk musel vždy znovu uvědomovat, jak se má na tom světě krásně... Diskuse byla nečekaně dlouhá a plodná, bylo zajímavé vidět, co všechno pro různé lidi pojem mučednictví zahrnuje.

O chystané reformě terciárního vzdělávání nám coby druhý program přišel popovídat RNDr. Viktor Žárský, CSc., člen akademického senátu Přírodovědecké fakulty UK. Kromě popisu jednotlivých nástrah obsažených v návrhu zákona, který vzbudil protesty vysokoškolských studentů i profesorů, včetně rektora Univerzity Karlovy, upozornil pan Žárský i na jednu z věcí, která by se z pohledu této problematiky dala vytknout studentům: nedostatečná angažovanost a zájem o akademické dění.

Měla jsem velkou radost, že se na střešovickou mládež přišlo z Dejvic podívat tolik lidí. Ačkoli bývají zvláště poslední dobou setkání střešovické mládeže živá a zajímavá, tak plno už ve sborové místnosti v úterý večer dlouho nebylo. Snad to nebylo naposledy.

Dora Plíšková

Vzpomínka na sestru Hermínu Duškovou

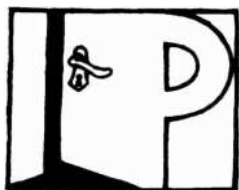
Zpráva o úmrtí sestry Duškové nás překvapila. Asi se podivíte, neboť u téměř stodvouletého člověka se to dá očekávat. Ale ono nás to opravdu překvapilo. Totiž den před jejím úmrtím jsme s ní u jejího lůžka prožili pěkné chvíle - při kávě, s večerí Páně, se zpěvem jejích oblíbených písní. A ona toho všeho do sytosti užívala a zpívala. A proto nás ta zpráva zaskočila. Znali jsme se s ní víc jak 13 let a byla našemu srdci hodně blízká. Když jsme přišli do Dejvic v roce 1998, bylo tehdy sestře Duškové už 88 let. A přece zdaleka nebyla na sklonku života. Byla to sice drobná nenápadná osůbka, ale velice čilá a činná. Skromná a velmi štedrá. Jakým překvapením pro nás bylo, když jsme se dozvěděli, kolik finančních prostředků (byly to statisíce) věnovala na vybudování této nové modlitebny. A jaké cennosti věnovala Národní galerii, Uměleckoprůmyslovému muzeu, Národnímu muzeu. Moc o tom nepovídala, nechlubila se. Jen čas od času si povzdechla, co má ještě práce, co všechno musí utřídit, zařídít, domluvit. Někdy nám ukázala katalogy, které vypracovala. A my žasli nad bohatstvím a

rozmanitostí sbírek pana Duška. Teprve před rokem nás napadlo, že za tuto činnost by oba manželé zasluhovali státní vyznamenání. Proto jsme se rozhodli podat návrh panu prezidentovi. Nedopadlo to, pan prezident ocenil jiné. Ale my jsme přesvědčeni, že sestře Duškové státní vyznamenání náleželo.

Téměř do 101 let byla sestra Dušková soběstačná. Byla si vědoma, že to není samozřejmost a neustále děkovala Pánu Bohu. Vděčnost, to bylo to, co ji provázelo celým životem, který nebyl vůbec lehký. Pocházela z Borovnice ze sboru Daňkovic. Byla z 9 dětí, z chudých poměrů, přesto na své dětství ráda vzpomínala. Na konfirmační cvičení jich chodilo 50. Po měšťance studovala obchodní školu v Praze a po dokončení studia pracovala na generálním zastoupení velkoobchodu léčivy, později ve Spofě a nakonec v Ústavu organické chemie a biochemie. Ve 42 letech se provdala za Bohuslava Duška, vdovce po své sestřenici. V 47 letech ovšem již ovdověla. Chodila do mládeže na Vinohradech a ke Klimentu, a když se stala členkou sboru v Dejvicích, pracovala v křesťanské službě a ve staršovstvu. Pamatovala první krůčky samostatnosti sboru po odtržení od Salvátora. Za svůj dlouhý věk prožila mnoho politických změn. Dokázala ale vždy s nadhledem vnímat negativa i pozitiva té které epochy. Když jsme v roce 2005 slavili 40 let samostatnosti sboru, zmínila jsem se jí o tom, že bratr farář Henych měl u příležitosti výročí sboru u nás přednášku na téma Jak dnes mluví Bůh. Ona na to reagovala: „To bych mohla vyprávět. Každý den jsem vděčná Pánu Bohu za všechnu péči, kterou mi v životě věnuje. Stopy jeho blízkosti, jeho promluvení rozpoznávám na každém kroku, každou chvíli.“ Hluboce ji zasáhla předčasná smrt její neteře, ale i tehdy dokázala rozpoznat dobře své místo a svůj úkol: být blízko prasynovci Pavlovi. Často říkala: „Pán Bůh tady má se mnou jistě svůj úmysl, proto tu ještě jsem.“ Žila svůj každodenní život ve vděčnosti, i když jí zrovna nebylo dobře, a rozuměla mu jako dobrému Božímu řádu. Sama také byla pořádkumilovná a pečlivá. Třeba když dostala vyúčtování za plyn a zjistila nesrovnalost, neváhala poslat reklamaci a kupodivu byla uznána. Od ní jsem se naučila nepřijímat tyto věci ledabyle. Sestra Dušková byla precizní, úřednice tělem i duší, a to i ve vedení své domácnosti; vše mělo svůj řád a své místo. Bylo by mnoho vzpomínek, mnoho zážitků, které by stálo za to zmínit. Ale připomenu jen jednu historku, která dokládá, že i ona se někdy tomu řádu vzeprěla. Bylo to tady, vlastně naposledy, když tu byla při oslavě svých stých narozenin. Úzkému kroužku těch, kteří ještě zůstali, vyprávěla, jak jednou utekla z nemocnice pod Petřínem. Nechtělo se tomu věřit. Bylo to jednoho březnového večera. Už prý nechtěla být v nemocnici, a tak se vydala v noční košili a županu Vlašskou ulicí směrem k Malostranskému náměstí. Když potkala příslušníky policejní hlídky, poprosila je o nějakou hůl či klacek, aby se snáz dostala domů. Hlídka ji vybidla, že ji odveze, aby si nasedla. Samozřejmě ji nedovezla domů, ale zpátky do nemocnice. Takového kousku se odvážila ve svých 96 letech.

Teprve poslední rok se zdravotní stav sestry Duškové natolik zhoršil, že musela do ústavní péče a našla domov v Krabčicích. Před půlrokem ji stihla mrtvice, ale opět se z ní téměř postavila na nohy. Tak životná byla. Dvě písně, které jsme s ní zpívali den před jejím úmrtím, velmi dobře ukazují k tomu zdroji, z něhož po celý život čerpala: Pán Bůh je síla má, všechna obrana má a V sjití tomto pravme sobě, jaká radost v Páně domě, jaká hojnost utěšení, nedostatků žádných není. Ve shromážděních čerpala „zboží hojná, věčné zdraví“. A my smíme věřit, že již stanula „v oné slávě nevadnoucí, kde vše slavné je a skvoucí.“

Abigail Hudcová

V neděli 18. března v 17 hodin bude u příležitosti 420. výročí narození J. A. Komenského uveden v našem sboru pořad **Labyrint světa a ráj srdce**. Účinkují: Martin Myšička, herec Dejvického divadla - recitace a Tomáš Najbrt - historické nástroje a zpěv. Texty vybrala Hana Volná. Vstupné dobrovolné.

(M. Myšička a T. Najbrt na Bienále pro Diakonii - foto Jiří Hlavsa)

V předstihu zveme na **velikonoční koncert Našich pěvců "Sedm slov Kristových"**, který se koná v **úterý 3. dubna v 19.30** v evang. kostele u Salvátora. Účinkují A. Strejček - recitace, L. Vernerová, O. Socha, M. Vodrážka - pěvecká sóla a J. Marešová-Dvořáková - varhany.

Kalendář na březen 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	4. 3. (2. postní, Reminiscere), NP 11. 3. (3. postní, Oculi) 18. 3. (4. postní, Laetare), VSS 25. 3. (5. postní, Judica) 1. 4. (Květná neděle, Palmarum)	P. Hudec P. Tomášek P. Hudec A. Hudcová P. Hudec
Biblická hodina	úterý 18:00	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 pátek 13:45 v ZŠ Suchdol
Mládež a dorost	úterý v 19:15	
X-cátníci	čtvrtek 15. 3. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30; neděle 4. 3. - zpívání v Dejvicích	
Křesťanská služba	neděle 4. 3. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 28. 3. ve 14:00 - Jana Kohoutová: Egyptské umění starověku	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 5. 3. a 19. 3. v 15:00	
Debatní klub seniorů	po dohodě	
Setkání s hostem	čtvrtek 22. 3. v 19:30 - Eva Grollová: Evangelíci v Etiopii a služba potřebným (s promítáním obrázků)	
Staršovstvo	čtvrtek 8. 3. v 19:30	

V neděli 18. března po bohoslužbách proběhne výroční sborové shromáždění.

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

www.dejvice.evangnet.cz

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Shovívavost (*Petr Hudec*)
- ✓ Sbírky a sběratelé (*M. Študentová*)
- ✓ Šachový memoriál... (*O. Macek*)
- ✓ Souterrain - 20 let
- ✓ Jména v Kongu (*J. C. Moliba*)
- ✓ Projekt Škola v buši (*L. Schmidt*)
- ✓ Luďka (*DH*)
- ✓ Jak se ti dva našli (*heda*)
- ✓ Kalendář na duben

Záhadná vesnice poblíž Betanie

(*Mk 11, 1-10; Lk 19, 29-38*)

Když se blížily Velikonoce, vydal se Pán Ježíš spolu s učedníky na cestu do Jeruzaléma, aby mohl Velikonoce slavit. Když se přiblížil k Betanii, vesnici kousek od Jeruzaléma, kde žil Lazar, kterého vzkřísil, poslal Pán Ježíš dva z učedníků do vesnice, která byla před ním, s příkazem, aby mu přivedli oslátko, které tam najdou.

Když jsem ten příběh četl, zajímalo mě několik věcí, především vesnice, do které byli učedníci posláni.

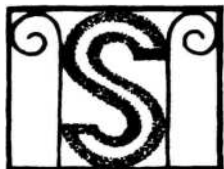
- Tato vesnice není popsána jinak, než jako "vesnice, která je před vámi". V kontextu tohoto příběhu se dá rozumět „před vámi“ jako kousek dal od Betfage či Betanie (kde už

víceméně byli - Mt 21,1) směrem k Jeruzalému, kam mířili. To by mohlo také znamenat, že tato vesnice leží mezi Jeruzalémem a Betanii.

- Víme, že kousek je také Olivová hora. Z textu se dá rozumět, že Pán Ježíš se z tohoto místa či oblasti už o Velikonocích nevzdaloval.
- Zajímavé je, že obyvatelé této vesnice měli jakéhosi Pána, kterého poslechl. Učedníci řekli jen: „Pán je potřebuje“, amen! Tomu Pánovi odvedli osla podle jeho příkazu. - Přitom jiní obyvatelé téže oblasti odmítli uznat, že On je Pánem a přijmout ho jako svého Pána a Krále (Jan 19, 15: „Pryč s ním, pryč s ním ... Nemáme krále, jen císaře“). Pokud ho oslovili "králi", tak jen ironicky: “Bud’ pozdraven, králi židovský!“
- Vesnice je záhadná, protože nemá popis, a také její obyvatelé jsou zvláštní, jsou výjimkou.

dokončení uvnitř čísla

Z jednání staršovstva 8. 3. 2012

(zkráceno)

Co se uskutečnilo:

- pokračuje prodej knih ze sborové knihovny
- rozloučení se sestrou Duškovou se konalo v pátek 10. 2. v 15 hodin; děkujeme za přípravu s pohoštěním (účast asi 100 lidí); 8. 3. proběhl vzpomínkový pořad v budově Národního muzea
- pastorálka: poděkování sestrám, které pomohly s obcerstvením
- slušně navštívený program Lékaři bez hranic (25), autorské čtení P. Rejchrt (32)
- s dětmi vycházka na expozici Příběh Pražského hradu v neděli 26. 2., vedla M. Študentová (účast 22)
- další vývoj projektu DVD Milujte své nepřátele: byl již kontaktován německý partner, stanoven hrubý rozpočet 200.000 Kč, předpokládaný náklad 2.500 ks; vikář P. Tomášek bude za náš sbor komunikovat s německým partnerem; do konce března nutno podat žádost o dotaci, v příštím týdnu schůzka s režisérkou Polákovou; předpokládaný závěr akce v září letošního roku - prezentace ve sboru

Co nás čeká:

- odsouhlaseno posunutí čtvrtetních setkání na 19:00, biblická hodina v úterý na 17:30, mládež na 19:00
- v souvislosti s březnovým výročním sborovým shromážděním (VSS): byla provedena revize hospodaření / návrhy na revizory: br. Podhorský, Jelínek a Puymann - všichni souhlasí / zprávu o životě sboru staršovstvo schválilo minule / provedena kontrola seznamu členů sboru / proběhla diskuse k výkazu hospodaření - byl schválen (1 hlas se zdržel) předložený výkaz a rozpočet s tím, že do něj budou ještě zapracovány připomínky a konkretizace, T. Černošský jej poté rozešle e-mailem a v neděli bude konečná verze vyvěšena na nástěnce
- o fyzické inventarizaci za rok 2011 (odloženo na příští staršovstvo)
- návrh na snížení počtu presbyterů o dva byl odložen na VSS, které bude předcházet volbě 2. části staršovstva, v níž se volí 9 členů, tedy na rok 2015

Duchovenská činnost:

- bohoslužby dle rozpisu v Souterrainu, změna bude v tom, že na Květnou neděli budou bohoslužby pro všechny, malé i velké (A. Hudcová)
- nedělní škola: učitelé NŠ se sejdou příští neděli k poradě a přípravě bohoslužeb pro děti a dospělé
- křty: David Býma (11. 3.), Kryštof Horský, syn Terezy Zichové (22. 4.); příprava ke křtu: Tomáš Volný a Roman Švidrnoh (dospělý).
- přístupy do sboru: Abigail Rejchrtová Kozlíková se dvěma dětmi, starší Diviška se účastní náboženství; Karolína Prchalová (přestup z CB); Jana Sehnalová, Gabriela Nováková, Jiří Mužík

- informace o záměru zahájit setkávání maminek s malými dětmi v našem sboru – vedením by byla pověřena A. Jiříčková
- zahájení konfirmačního setkávání od konce května 2012 (konfirmace 1. adventní neděli 2013): D. Javornický, N. Prosková, M. Růžek, D. Růžková, T. Jelínková, V. Cihla, J. Jílek

Středisko Diakonie Stodůlky:

- výroční zpráva pro VSS rozeslána presbyterům, zahajujeme pastorační službu ve Středisku a ve škole
- očekávání výsledku 2. kola dotačního řízení

Finanční zpráva:

- rozpočet a výsledek hospodaření (T. Černoehorský) - již prohovořeno
- sbírka na tisk byla odeslána
- sbírka na Hlavní dar lásky bude o Velikonocích; dále bude zahájena sbírka darů na Jeronymovu jednotu

Hospodářské záležitosti:

- H. Härtel jednal s p. Benešem o úpravách suterénních prostor - zhotoven nový povrch stěny, která bude natřena tabulovou barvou

Různé:

- br. D. Fišer: vydání knihy – v současné době je k dispozici na sborovém webu (přepis programů, které připravoval po 7 let pro seniory)
- ve čtvrtek 15. 3. od 16 hodin: Čtení dětem – Debora Rumlová (pro školní děti i předškoláky) s kvizem a následným biblickým vyprávěním
- v sobotu 31. 3. v 15 hodin setkání někdejších „mladších“ třicátníků zde ve sboru (organizuje M. Študentová)
- 23.- 24. 3. celocírkevní odbor mládeže zde ve sboru
- 25. 3. prodej výrobků dílny ve Stodůlkách

Záhadná vesnice poblíž Betanie

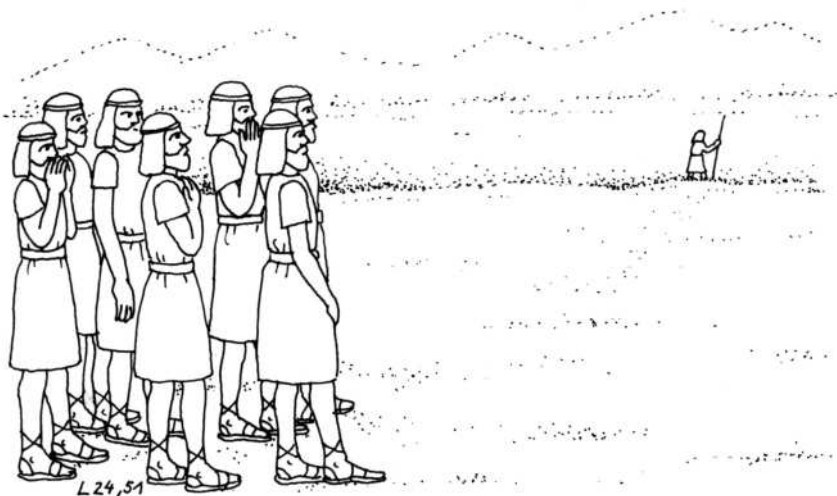
(pokračování z titulní strany)

To vypadá, jako kdyby všichni vesničané byli učedníky Pána Ježíše, jako kdyby v této vesnici nežili žádní farizeové, saduceové, písaři, apod., kteří byli skoro všude a vždy připraveni kritizovat, odmítnout každíčké slovo, provokovat našeho Pána. Slovo „někdo“ z věty „kdyby se někdo ptal: proč ...? Odpovězte ...“ se vztahuje na jakéhokoliv místního obyvatele, který si toho všimne. Prostě všichni věděli, že mají toho Pána.

- Docela si představuji, že tato vesnice byla naplněná slávou Boží. Sláva, která byla zjevena učedníkům a pak všem lidem, tvorům i kamenům jako nikdy jindy. Květná neděle!

- Zajímavější je ještě událost poslední, když se Pán Ježíš loučil s učedníky. Lukáš (24, 50-51) píše: „Potom je vyvedl až k **Betanii**, zvedl ruce a požehnal jim; a když jim žehnal, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe“. Místo, kde Pán vstoupil do nebe, je zase poblíž Betanie. Toto místo není popsáno jinak než „k Betanii“; stejně jak tato vesnice poblíž Betanie.
- Vesnice nebo to místo poblíž Betanie je pro mě záhadné místo aspoň kvůli tomu, že tolik nerozumím a jako laik neumím vysvětlit několik věcí a souvislostí. Ať je to tak nebo jinak, věřím tomu, co říkal Jákob (Gen 28, 17): „Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! ... je to brána nebeská.“

Jacques Célestin Moliba Bankanza (USA, březen 2012)

Madlena Prachenská - Lukáš 24/51

Ovoce Ducha svatého ... shovívavost

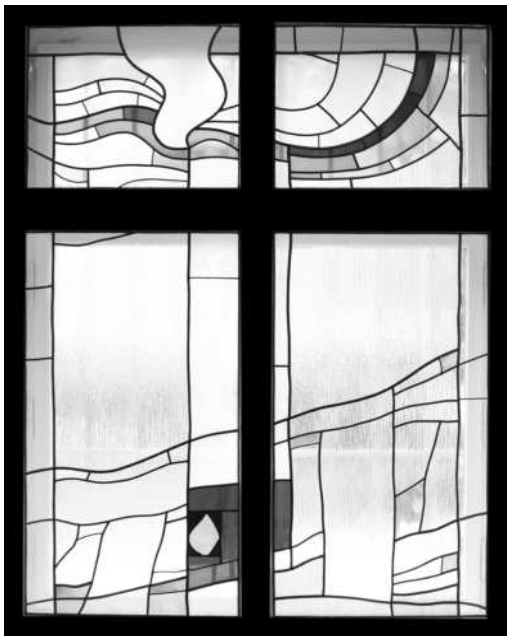
Další ovoce Ducha svatého, které Pavel uvádí v epištole Galatským (Gal 5,22), je MAKROTHYMIA. MAKROTHYMIA je shovívavost nebo také trpělivost či dlouhý dech.

V Bibli se píše předně o Hospodinu, že je shovívavý. Izrael porušuje smlouvu s Hospodinem, odpadá od Hospodina, žije neposlušně, zaslouží si potrestání, ale Hospodin je milostivý, dlouhoshovívající (Ex 34, 6 nn). Hospodin se hněvá, ale zároveň miluje svůj lid a má naději, že se jeho lid napraví. Proto se svým soudem čeká, shovívá. Svou shovívavostí Bůh dává prostor k nápravě nejen svému lidu, ale všem lidem (viz proctví Jonáše).

Hospodin však současně od nás očekává, že ho budeme ve shovívavosti napodobovat. Velmi jasně to Pán Ježíš vysvětluje v podobenství o nemilosrdném služebníkovi. Pán svému služebníkovi odpouští veliký dluh a očekává, že jeho služebník bude jednat stejně nebo podobně vůči svému „bratru“. Protože nemilosrdný služebník tak nejedná, je odsouzen, dokud se nenapraví (Mt 18, 23 - 35). V podobenství o „drzé“ vdově (Lk 18, 1 - 8), která svou neodbytností umožní soudce, takže její žádosti vyhoví, Pán Ježíš zase odpovídá na otázku, proč Bůh už konečně nevykoná soud nad lidmi. V posledních verších je napsáno: „Jistě ten soud vykoná. Ale nalezne pak Bůh víru na zemi?“ Že soud nepřichází, je tedy důsledek Boží shovívavosti, která nám dává novou šanci k nápravě, aby Pán, až přijde, víru na zemi nalezl. Podobně čteme i v epištolách. To, že nenastává konec světa, parusie, je projev Boží shovívavosti. Je to čas nám darovaný k nápravě, k modlitbě, ke zvěstování evangelia (aby evangelium bylo zvěstováno po celém světě) atd.

Sumou lze tedy povědět: Bůh shovívá, protože nás má rád, protože má pro nás naději, protože nám věří, protože nám dává šanci. Stejně máme jednat i my vůči svým bližním. A všude tam, kde je taková shovívavost a trpělivost, vane Duch svatý. **Ovoce Ducha svatého je trpělivost (přesněji shovívavost).**

Petr Hudec

Trpělivost (foto Jan Zatorsky)

Sbírky a sběratelé

Jakoby se s nimi roztrhl pytel. V prosinci byl znovuotevřen Svatovítský poklad na Pražském hradě. Největší boom v jeho historii probíhal za vlády císaře Karla IV. Jeho skoro až mánie sbírání svatých ostatků (vyprávějí se historicky, jak u sebe nosil nožik, aby, když bude příležitost, mohl někde kus nějakého svatého prstu uříznout) ovšem v té době nebyla samoúčelná. Karel byl velmi vzdělaný a velmi

duchovní člověk. Byl ale také pragmatickým panovníkem, který měl svou vizi. Chtěl Čechám zajistit výjimečné postavení i pro časy budoucí. Sbírání ostatků a relikvií bylo nejen uměleckým počinem – nádherné schránky, ale také nástrojem řekněme finančním. Vystavování ostatků na Karlově náměstí v kapli Božího těla první pátek po Velikonocích přilákalo do Prahy mnoho poutníků, a tím také mnoho různých kupců... Karel IV. byl hluboce věřící člověk a ostatky svatých pro něj byly spíš pozitivní inspirací životem a skutky těch, kdo nás předešli. Navíc shromáždění všech ostatků Kristova utrpení (kříž, hřeby, kladivo, kleště...) v té době znamenalo také mocnou ochranu pro zemi s příslibem důležité role v budoucnosti - viz koncepce Nového Města pražského jako nového Jeruzaléma.

Ale zpět k ostatkům - ostatkovou schránkou je vlastně i svatováclavská koruna, i když trn z Kristovy trnové koruny, který tam měl být, tam dávno není. Když Karel zemřel, jen na Karlštejně napočítali na 40 plných beden uměleckých předmětů. Jak šel čas dál, tyto sbírky byly využívány i k placení různých státních dluhů ...

Další událostí, která se připomínala v lednu tohoto roku, bylo 400 let od smrti dalšího velkého sběratele v naší historii – Rudolfa II. Rudolf byl také vášnivý sběratel. Na dvoře svého španělského strýce Filipa II., kam byl poslán svou matkou, aby si upevnil katolickou víru, se mu dostalo nejlepšího možného vzdělání. Jeho katolictví nebylo nijak vřelé, zato vztah k umění a obecně k vědění vřelý byl. Aby se vymanil z vlivu své matky, přestěhoval sídlo monarchie z Vídně do Prahy a Praha se tak stala centrem společenského života, módy, umění, vědy, intrik, živnou půdou pro podvodníky i různé šarlatány. Rudolf dal pro své sbírky postavit galerii nad konírnami svého děda. Umělecká díla sbíral pro své potěšení a sbíral je opravdu profesionálně. Měl tým agentů, kteří monitorovali situaci v uměleckém světě (malířství, sochařství, glyptika, ale také všelijaké kuriozity) a díky svému vzdělání byl schopen sám rozpoznat kvalitu díla. Byl to velmi vzdělaný člověk, avšak kvůli chorobám dědičným i získaným se ke stáru stal politováníhodnou postavou.

Ze slavných Rudolfových sbírek se v Čechách mnoho nedochovalo. Již za císařova života docházelo k tichému rozkrádání, část si mezi sebou po Rudolfově smrti rozdělili členové habsburského rodu, ale nejbolestivější ránu zasadil sbírkám švédský generál J. K. Königsmark, jenž se v noci 25. července 1648 zmocnil Hradčan a Malé Strany. Umělecká díla si rozebrali švédští důstojníci a vojáci. Uloupená kořist byla odvážena doslova po vozech. Největší část byla darována královně Kristině, která ji vzápětí rozprodala. Tak se díla dostala do mnohých koutů světa a již není téměř možné ji sestavit do původní podoby. Další část pak mělo na svědomí období vlády Josefa II., kdy se z uměleckých tisků dělaly třeba kornouty pro bonbony.

V únoru tiše odešla k Pánu sestra Hermína Dušková: jako věrná vykonavatelka manželovy vůle se stala největší mecenáškou minulého století institucí jako Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze, Národní muzeum v Praze a Národní galerie. Obecně jsme všichni věděli, že to byl obrovský dar, ale teprve když uvedené tři instituce zorganizovaly v březnu večer nazvaný Pocta Hermíně Duškové, uvědomili jsme si jejich velikost nejen početní, hmotnou a finanční, ale také lidskou. Téměř dvě hodiny nám představovali největší skvosty, které Bohuslav Dušek za svého života s obrovskou erudicí sbíral. A jeho záměr byl jasný už od začátku. Věnovat milované zemi to nejkrásnější a nejlepší, co bylo možno zajistit pro generace budoucí. Jak tam jeden z přednášejících trefně podotkl – Duškovi patří k posledním mecenášům. Dnes je vystřídali sponzoři. A sponzoři za svůj dar už něco chtějí...

Marta Študentová

ŠACHOVÝ MEMORIÁL AMOSE POKORNÉHO

Minulý pátek (9. března) mi zavolal starosta města Hustopeče u Brna, zda bych byl ochoten druhý den ráno na radnici spolu s ním zahájit nultý ročník šachového Memoriálu Amose Pokorného, že Amos Pokorný byl členem synodní rady naší církve a že by tam tedy chtěl mít nějakého evangelického faráře... Jméno mi nic neříkalo, což je ostuda, ale to mi právě došlo až později. Trochu to spravilo několik telefonátů, zejména se synovcem Amose Pokorného Janem Pokorným, a listování internetem.

Amos Pokorný se narodil 14. března 1890 v Brně jako jedno z jedenácti dětí tamního faráře Václava Pokorného a Libuše, rozené Tardy. Jako student prý organizoval běžecké závody pro evangelickou mládež Brno - Nosislav. V Praze absolvoval práva.

Na začátku 1. světové války musel narukovat, již však v roce 1915 se dostal do ruského zajetí a záhy vstoupil do československých legií. Bojoval například v bitvě u Bachmače, velel jednomu z posledních konvojů ruských legionářů zpět do vlasti a především vytvářel a luštil vojenské šifry.

Po válce působil jako důstojník justiční služby, vojenský prokurátor a nakonec jako zemský soudce u Vrchního i Státního soudu.

Amos Pokorný patřil mezi zakladatele kazatelské stanice v Praze - Dejvicích a několik let (1942-1949) byl i jejím předsedou. (Funkci přejal od jiného legionáře, Miloslava Kováře.) V prosinci 1945 byl zvolen do synodní rady a mimo jiné byl i členem redakční rady Českého bratra. Viktor Hájek o něm v nekrologu napsal: „...ze všeho nejvíce se mu protivily fráze, zvláště ty pobožné. Sám byl člověkem hluboce věřícím a také theologicky dobře orientovaným. Ale odpor k frázovitosti

vedl jej k tomu, že ani o své víře a zbožnosti nemluvil. Pronikala však jeho životem... Na kázání farářů měl přísné měřítko. Nešlo mu o řečnický výkon, ale o prosté zvěstování slova Božího. To od farářů očekával a byl velmi nespokojen s kázáním, kde jasné slovo Boží slyšeti nebylo...“ (ČB 1949 XXV / 7, s. 101-102).

Na gymnasiu začal Amos Pokorný hrát šachy. Už v roce 1911 se stal mistrem Ústřední jednoty českých šachistů, Československo reprezentoval na olympiádách a mezinárodních soutěžích. V roce 1933 porazil na přeboru republiky Salo Flohra a měl s ním hrát pro rovný počet bodů ještě jednou o první místo, během turnaje jej však zastihla zpráva o úmrtí otce, a tak k rozhodující partii nenastoupil. Kromě toho byl také šachovým organizátorem (např. členem komisi Mezinárodní šachové federace) a novinářem, vedl několik desetiletí šachovou hlídku Lidových novin a připravoval šachové pořady pro československý rozhlas.

Zemřel 18. srpna 1949 v Praze v nemocnici České diakonie.

Československá obec legionářská a několik dalších organizací se rozhodlo začít pořádat na památku legionáře a šachisty Amose Pokorného amatérský šachový turnaj. Letos se tedy konal nultý ročník. První se snad uskuteční příští rok, tedy 64 let od smrti Amose Pokorného – protože tolik je políček na šachovnici. Turnaje se mj. zúčastnil osmadvadesátiletý plukovník Emil Boček, jeden z posledních žijících československých letců z Bitvy o Británii.

V bibli o šachu toho moc není, takže jsem neměl co povídat. Stefan Zweig toho o šachu napsal hodně a někde říká, že neví, který „bůh je přinesl na zem, aby zabil lidskou nudu a bystřil lidem mysl“.

Tolik tedy o jedné ostudě a jednom ne-zapomenutém evangelíkovi.

Ondřej Macek s notným přispěním Jana Pokorného

SOUTERRAIN - 20 LET: V dubnu roku 1992 vyšel poprvé dejvický sborový zpravodaj Souterrain (tehdy i s chybou v názvu - s jedním R), a to v nákladu 8 výtisků. Od té doby uplynulo přesně 20 let. Připomeňme si "rané dětství" Souterrainu na následujících stránkách.

"Všeobecná náprava nepůjde kupředu, leč napraví-li se jednotlivci, každý zvlášť: vždyť souhrn se skládá z jednotek. Veřejnou nápravu, to jest proměnu, nesmí podnikat žádný soukromník; ale soukromou smí! Zde nelze nikomu bránit, aby si v sobě a kolem sebe nezakládal ráj, aby v sobě nezřizoval království a aby v sobě nevztyčoval Pánu svému oltář."

(Jan Amos Komenský. Všenáprava)

Aby všichni jedno byli
Během uplynulých pěti
týdnů jsme měli příle-
žitost k lepšímu po-
znání římskokatolické
církve: na naší kaza-
telně jsme uvítali dva
hosty - Jana Sokola
a Petra Koláře. o svém
životě v řádu sv.
Františka vyprávěli
v mládeži dva jeho
členové. Někteří z nás
se zúčastnili ekume-
nického modlitebního
shromáždění u sv. Voi-
těcha.

SBOROVÝ ZPRAVODAJ

Z CÍRKVE :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::
Aneb co nebylo v Aktualitách

"Ženy v Bibli" - cyklus přednášek na strojní
fakultě (č.136) - každý čtvrtek v 16.00

Biblická a misijní škola, jež vychovává
katechety, diakony, sborové bratry a sestry,
přijímá přihlášky do 15.4. informace na
vývěsce

Přihlášky na letní dětské tábory v Bělci se
ořijímají do 20.4. Čtěte vývěsku!

CO NAS CEKA V DUBNU ????????

Protože každý člen sboru obdrží sborový dopis uvádíme tentokrát jen některé údaje.

- Bohoslužby:** 5. 4. - ThDr. M. Prudký
12. 4. (Květná neděle) - sborové shromáždění s hudbou Ant. Vivaldiho (orchestr Camerata Praga)
17. 4. (Velký pátek) - VP
19. 4. (Boží hod velikonoční) - VP
26. 4. - rodinné bohoslužby
- Děti:** 11. 4. (sobota) - výlet (inform. L. Jelínek & P. Krčma, viz též vývěska v Komenského síni)
26. 4. - v rámci rodinné neděle sjezd dejvických "kočárníků", sraz ve 14.00 na konečné tramvaje v Sárce, přijít může kdokoli, kočárek není podmínkou
- Mládež:** st 1. 4. - vzácný host P. Václav Malý dorazí kolem půl osmé, účast není věkově omezena!
30. 4. - 3. 5. - soustředění mládeže na Hvozdnici
- Třicátníci:** pond. 13. 4. v 19.30 - I. Janoušek o obrazech, obřadech a ustanoveních lidských (z cyklu Čtyři vyznání)
- Střední gener.:** pond. 27. 4. v 19.30 - M. Žárská promluví o Amnesty International a M. Reichrt prozradí, co znamenají 4 tajemná písmena ACAT
- Čtvrteční biblické večery (pro všechny generace):**
2. 4. v 18.30 začínáme probírat epištolu Galatským

Smišený sbor mládeže Naši pěvci: (st. 17.45-19.00)
začíná v dubnu se studiem nových
spirituálů a sklady J.D. Zelenky

Staršovstvo: pond. 20.4. v 19.30
(presbyteři by měli sloužit jako
jakési "spojky": i jejich
prostřednictvím můžete tlumočit
své připomínky, přání a nápady,
upozornit na potřebné lidi)

Zprávy z Křesťanské služby (ze dne 22.3.):

*"Milé sestry a milí bratři, hledáme ochotníka,
který bude psát gratulace našim jubilantům.
Bližší informace a podklady Vám dá sborová sestra
M. Růžková.*

*Prosíme Vás, abyste v osobních modlitbách
pamatovali na členy sboru v nemocnici. K 22.3. se
jedná o sestry: Křížovou v nem. Střešovice,
Královou v n. Bohnice, Šebestovou v LDN
Chitussiho. Modlíme se také za bratry a sestry
v domovech důchodců v Thákurově (br. Kubeš),
v Šolínově (br. Kuchař, ses. Vindušková, Zlochová
a Stehlíková) a za všechny, kteří pro vysoký věk
nemohou chodit mezi nás."*

DALŠÍ ZPRÁVY ZE SBORU : : : : :

Zájezd do Rothenburgu o. d. T. (7.-10.5.) - ie
třeba se urychleně přihlásit ve farní
kanceláři

Z nabídky sborové knihovny: Kozák - Toulky
literární Praha, Tolstoj - Vzkříšení,
Dostojevskii - Zápisky z mrtvého domu

Dvoulůžkový pokoj v chatě u Berouna pronajme ses.
Michovská (v dubnu zdarma za malou pomoc na
zahradě, v květnu a červnu za 10,- Kčs pro
dospělého, děti zdarma)

Na velikonoční pondělí přijede mládež ze Ženevy

Náš dubnový host P. Václav Malý laskavě odpověděl na otázku pro SOUTERRAIN

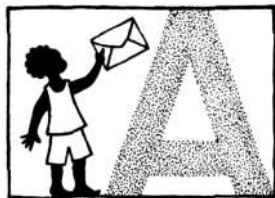
L.H.: Nebojíte se, že vnější osvobození, které církve v ČSER nyní prožívají, povede k jejich vnitřnímu úpadku?

V.M.: Zdá se mi, že křesťané nejsou dostatečně připraveni na dar vnější svobody, která s sebou přináší vnějšně projevovaný a žitý pluralismus názorů, postojů, způsobů jednání a p. Určitý konsens se v demokratické společnosti rodí na základě tolerance v různosti světonázorů. Křesťanská zvěst v těchto podmínkách je a bude chápána jako jedna z možných nabídek, nikoli jako jediná alternativa jedné vládnoucí ideologie, jako tomu bylo u nás v minulosti. To klade zvýšené nároky na duchovní zralost křesťanů a způsob nevtíravé prezentace základní evangelijní zvěsti. Zde jako křesťané dosud dlužíme mnohé.

Dalším úskalím jsou různé duchovní nabídky, které k nám přicházejí zvenčí a prozatím nalézají dosti živnou půdu pro část zmatených občanů. Lze jim čelit toliko uvážlivou, rozum nepodceňující vírou, která nehledá snadné a laciné cesty k Pánu. Všichni křesťané jsou tímto nečekaným náporům ohroženi a ne vždy jsou s to odolat lákavosti sektářských cest.

Další nebezpečí vyvěrá z vnímání české ateistické společnosti, která v křesťanství vidí pouze nositele jisté morálky. Pro křesťany zde hrozí pokušení k zdůraznění morálních hodnot bez zmínky jejich zdrojů v Bohu. Zároveň by křesťané neměli zapomenout, že rozvíjení charitativní činnosti, která je tolik společností žádána, nesmí zastřít vertikálu, která ji umožňuje. Jinak křesťané upadnou do podbízení a horizontály a jejich třeba i ceněný postoj nebude v dlouhodobé perspektivě pro duchovní obnovu našich spoluobčanů tím skutečným přínosem. Já osobně věřím, že všechna tato úskalí křesťanská společenství a církve společnými silami překlenou a najdou své nezastupitelné místo ve spektru pluralitní společnosti. Kéž Pán tomuto dílu žehná.

Jak děti v Kongu dostávají jména

Když se nám v lednu narodil syn, pojmenovali jsme ho Daniel Bankanza. To první je křestní a to druhé, jak je zvykem u nás, dostal po mém tatínkovi. Bohužel toto jméno neprošlo v matrice, a tak synovi nechtěli vydat rodný list. Při diskusích, které jsem měl s úředníky z matriky a pracovníky z Ústavu pro jazyk český, mi byl jasný jejich nedostatek znalosti o africké kultuře, což je zcela logické - nejsou to afrikanisté. Paradoxně museli právě oni (nebo alespoň na základě posudku znalce českého jazyka, který je na tom podobně jak oni) posuzovat, zda můj syn má být Bankanza či ne. Oni například argumentovali, že mají strach, že dítě dostane jméno, které by znamenalo "Židle", nebo jim to přišlo, že může dojít k nějaké fintě, jelikož já jsem „příjmením“ Moliba Bankanza a syn má být jménem a příjmením Bankanza Moliba. V kontextu africké kultury je toto zcela možné. Jméno Kofi, které je Vám známo díky Kofimu Annanovi, znamená "Pátek", jelikož se narodil v pátek. Ačkoliv neznám žádného "Židle", věřím, že někde žije. Naopak znám několik lidí, kteří se jmenují Matumba, což v češtině znamená „Domy“. Podle čeho tedy Konžané, zvláště domorodci deštného pralesa, dávají dětem jména?

- Jmenuje se po někom:

U domorodců deštného pralesa slovo pojmenovat, tj. „nokundola lina“, znamená "vzkřísit". To znamená, že domorodci deštného pralesa zpravidla dávají dětem jména jako vzpomínku na někoho drahého, který žije nebo už ne. Jména se proto zpravidla **dědí po někom z rodiny**, z široké rodiny. Pojmenovat **po někom** je znamení lásky a jednoty v rodině, někdy také vyjádření vděčnosti někomu.

- Znamení lásky, protože tohoto člověka chtějí mít vždy blízko a zvěčnit vztah, který s ním měli. Proto je běžné, že se u nás lidem říká podle jmen a přezdivek jmenovců, nebo podle vztahů, které s ním měli. Rodiče můžou říkat svému synovi: „Tatínku“, pokud syn zdědil jméno jednoho z jejich rodičů. Moje maminka mi často říká „Strýčku“, protože jsem po jejím prastrýcovi.
- Pojmenovat po někom **z velké rodiny**, to je znamení, že k sobě patří.
- Když se někdo jmenuje po někom, tak **dědí** všechna jeho jména i přezdívky. Proto naše jména jsou většinou dlouhá. Nosíme nejen tato dědičná jména, ale i křestní a rodová.

- Jmenuje se podle okolností, které převládly při porodu:

Velmi často okolnosti, které převládly při porodu, ovlivní pojmenování dítěte. Děti proto často dostanou jména inspirovaná těmito okolnostmi, jako např. Mbula ("Děšť"), Kofi ("Pátek"), Miane ("Den") apod. Děti takováto jména dostávají jako

přezdívku nebo jako jméno. Pokud se v rodině současně vyskytly smutné a radostné události, tj. úmrtí a narození, dostane narozené dítě jméno toho, který odešel. Pokud se narodil v období, když se v rodině držel smutek, tak dostane jméno Batale ("Čas smutku").

- Jmenuje se podle toho, jak se narodil:

Porodí-li žena dvojčata, první se jmenuje Mbo a druhé Mpia (v případě trojčat je třetí Yebele). V porodu následujícím po porodu dvojčat se vždy narodí Mputu, ať je to kluk či holka. Kdo se narodí s nějakou vadou, dostane jméno Elima („Duch“). Narodí-li se dítě řezem, který maminka nepřežila, jmenuje se Mbende („Síla“), apod.

Po pravdě řečeno, podle naší tradice nemáme model jméno a příjmení. Ale máme hlavní jméno, rodové jméno, přezdívky a tituly. Hlavní jméno je to, co dostanu po někom či podle okolností při porodu (např. Moliba) a rodové dostanu podle otcovského hlavního jména (např. Bankanza). Hlavní jméno se vždy stává rodovým jménem pro malou rodinu nositele. Rodové jméno je jen jedno generační. Já jsem Moliba, můj otec byl Bankanza, děda Mpwa a praděda Nkumu. V následující generaci může být jakékoliv jméno použito jako hlavní jméno či jméno. Tudíž u nás každé jméno může být u někoho jménem u dalšího příjmením.

Jacques Célestin Moliba Bankanza Malombe Ebenza onka Nsao na Lokili na Mwanza mo Ebenza

---

Projekt Škola v buši

Na podzim byli řečníky na "Večeru s hostem" manželé Lenka a Wolfgang Schmidtovi, kteří vyprávěli o projektu výstavby školy v buši v Kongu. Ted' od nich přišly další čerstvé zprávy:

Milí přátelé dětí v Kongu,

Michel je konečně zase zpátky v Kinshase, sešli jsme se a projednávali naše další kroky ohledně výstavby školy... Mysleli jsme hlavně na to, jak všechno zařídit, aby projekt dobře fungoval i bez naší neustálé přítomnosti na místě. Ted' se Jos a Wolfgang přesunou do Mushapa, aby pomohli Jeanovi, správci farmy, a jeho týmu se stavebními pracemi. Michelův bratranec Guy přiveze z Tschikapa další stavební materiál a postará se o dodání cementu ze sousední Angoly, protože tam je levnější. Michel se k nám brzy připojí a zorganizuje práce tak, aby stavba byla provedena profesionálně a dokončena co nejrychleji. Jsme rádi, že konečně položíme základní kámen, a také se těšíme na shledání s dětmi a lidmi z

vesnice....

Dnešní "vitamíny pro srdce" jsou vlastně dvě krátké ukázky z budoucích webových stránek. První z nich je krátký příběh, který velmi dobře ilustruje, jak je každá - třeba sebemenší - pomoc důležitá, a proč bychom neměli klesat na mysl, bez ohledu na to, jak beznadějně situace vypadá! Druhá část zdůrazňuje význam duchovního aspektu naší práce, který k naší humanitární pomoci neodmyslitelně patří...

S přáním všeho nejlepšího,

Wolfgang, Lenka, Anisska a Jos

Hvězdice (Autor neznámý)

Úspěšný obchodník na dovolené se procházel po pláži, kde uviděl malého chlapce. Podél pobřeží leželo mnoho hvězdic, které tam vyplavil příliv, a bylo zřejmé, že zahynou dříve, než se příliv zase vrátí. Chlapec šel pomalu podél pobřeží a občas nějakou hvězdici zdvihnul a hodil ji zpět do oceánu. Obchodník si pomyslel, že chlapec poskytne lekci zdravého selského rozumu, přistoupil k němu a řekl: "Díval jsem se, synku, co to tu děláš. Máš dobré srdce a já vím, že to myslíš dobře, ale uvědomuješ si, jak moc je ta pláž rozlehlá a kolik hvězdic na ní umírá každý den? Takový šikovný, pracovitý kluk by si měl najít nějakou jinou užitečnou činnost. Opravdu si myslíš, že to, co děláš, něčemu prospěje?"

Chlapec se podíval na muže a pak se podíval dolů na hvězdici u svých nohou. Zvedl ji a když ji jemně hodil zpět do oceánu, řekl: "Téhle to prospělo."

Co je důležité (Matka Tereza)

Na konci života nebudeme souzeni podle toho, kolik jsme získali diplomů, kolik peněz jsme vydělali, kolika skvělých cílů jsme dosáhli. Budeme souzeni podle "Byl jsem hladový a dali jste mi najíst, byl jsem nahý a oblékli jste mě, byl jsem bez domova a ujali jste se mě" (Matouš 25, 35 - 36); je to hlad nejen po chlebu, ale hlad po lásce; nejde jen o oblečení, ale o chybějící lidskou důstojnost a respekt, lidem bez domova nechybějí jen místnosti z cihel, ale hlavně láskyplné přijetí.

LUĎKA

Bývalý dejvický kurátor (v letech 1972 - 1985) RNDr. Zdeněk Stejskal měl dvě děti: syna Zdeňka, který se stal lékařem, a mladší dceru Ludviku. Křestní jméno dostala Ludvika po svém úctyhodném dědečkovi, který už jako hlava čtyřčlenné rodiny a berní úředník vystudoval externě medicínu a zřídil si ordinaci poblíž

dnešního spartánského stadiónu. Luďka od dětství milovala zvířata a ještě jako studentka gymnázia nám při schůzce dorostu zasvěceně vyprávěla o psychologii psů. Po maturitě pracovala v ruzyňském Výzkumném ústavu rostlinné výroby. Po nelehkém rozhodování se provdala za prostého, mírného venkovského muže a odešla za ním do jihočeské Křeče. Nejprve přijala příjmení Nemravová, později manželé požádali o změnu jména na Stejskalovi.

Když se ukázalo, že se zřejmě nedočkájí vlastních dětí, rozhodla se Luďka poskytnout domov cizím dětem, a to malým Rómům. – Před časem vysílal rozhlas na pokračování vzpomínky Terezy Boučkové, jak se pokoušela vychovávat rómské chlapce. Spisovatelka nepřímo přiznávala, že šlo o neúspěšný experiment, a budila v posluchačích mimoděk dojem, že dobrá snaha je v podobných případech marná. Ne tak Luďka. I ona v dopisech připouštěla některá zklamání. Nejstarší syn strávil postupně několik let ve vězení. Dcerka (dvojče) odešla z domova a vrátila se, až když čekala děcko. Luďka však dovedla u přijatých dětí objevovat i kladné stránky - hudební nadání nejmladšího syna nebo obětavost druhé dcerky. V tomto pozitivním přístupu nacházela plně pochopení a podporu u obou svých rodičů, kteří se v důchodu odstěhovali do blízkého Pacova, odkud rodina Stejskalova pocházela. (Pamětníci z dejvického sboru si jistě vděčně vzpomenu na bezelstnou a radostnou povahu dr. Stejskala, která se projevovala i ve vztahu k Luďčiným svěřencům.) Můžeme též nepochybně věřit Luďčiným zmínkám v dopisech, že se modlí a spoléhá na Boží vedení.

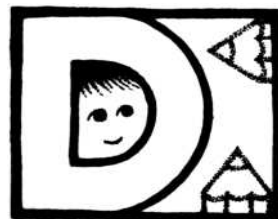
V březnu letošního roku, když splnila své poslání, byla Luďka v nedožitých 57 letech odvolána. Její bývalý šéf z ruzyňského ústavu, zbožný katolík ing. Karel Voplakal, mi sdělil, že dá za Ludviku sloužit zádušní mši, poněvadž byla výborný člověk.

DH

Jak se ti dva našli

Hluboko pod hladinou na mořském dně měly domov sasanky. Jestli si myslíte, že to byly takové sasanky, jaké rostou na jaře v lesích a na stráních, tak se mýlíte. Mořské sasanky nemají listy ani květy, ale svazek tenkých chapadel, která dovedou v okamžiku vymrštit. Běda rybičce, která se dá oklamat a přespříliš se přiblíží! Tu se najednou sasančina chapadla sevrou kolem ní a za chvíli dravá sasanka rybičku usmrtí.

Na podmořském korálovém útesu byla přísátá jedna taková krásně zbarvená krasavice. Neměla nouzi o kořist, poněvadž bylo dost rybek, které se daly obalamutit jejím nevinným vzezřením a skončily v jejím objetí. Přesto však nebyla spokojená: „Je to ale nuda být pořád na jednom místě! Všechno tu mám už okoukané. Co bych mohla asi uvidět, kdybych měla nohy nebo křídla a mohla měnit stanoviště! Kdyby mě někdo vzal s sebou a ukázal mi svět, náležitě bych se mu odvděčila a postarala se o něho. Vždyť mám v ramenech síly za dva.“ Pak si však sasanka povzdechla: „Kdo by ale dbal na mé nářky!“

Právě ve chvíli, kdy se sasanka oddala lamentacím nad nudným životem, blížil se k ní po písčitém dnu ráček poustevníček. Měl klepeta jako jiní raci nebo krabi a k tomu ještě dalších osm nožiček, ale něco mu přece jenom scházelo. Zatím co jiní raci mají po těle a na ocásku tvrdý krunyř, ráčku poustevníčkovi na zadečku krunyř scházelo. Proto ráček neustále trpěl fobií čili chorobnou obavou, že mu někdo tuto choulostivou část těla zraní. Klepítka jsou ještě tak dobrá na to, aby si jimi přidržel leklou rybu nebo kus jiné stravy, ale k obraně před skutečným nebezpečím je jejich význam prakticky nulový. Proto hledal nějaký vhodný úkryt.

„Nevěděla byste, vážená dámo, o nějakém chráněném místě, kde bych se mohl usadit?“ zeptal se ráček sasanky. „Nepotřebuji žádné přepychové apartmá, stačí, budu-li mít kam schovat zadeček.“ – „Možná, že bych o něčem takovém věděla,“ odpověděla sasanka, kterou potěšilo, že si jí někdo povšiml. „Podívejte se k tamhletomu obrostlému balvanu! Leží tam taková šikovná opuštěná ulita. Možná, že by vám docela dobře vyhovovala.“ Opravdu, když ráček poustevníček ulitu vyzkoušel, byl navýsost spokojený. Ulita mu chránila zadeček, ale nebránila mu v pohybu po mořském dně. Mohl ji vláčet s sebou.

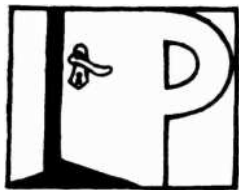
„Snad se vám, krásná dámo, budu moci jednou nějak odvděčit za dobrou radu,“ děkoval ráček sasance. „Opravdu byste chtěl pro mě něco udělat? Dovolte mi tedy, abych se usadila na vaší střeše a mohla s vámi cestovat.“ – „Bude mi ctí,“ prohlásil ráček. „Aspoň mi nebude smutno.“

Od těch dob bylo v moři vidět pozoruhodnou dvojici: po dně se sunul s ulitou ráček poustevníček a na ulitě byla přichycena barevná mořská sasanka. Vypadala jako něžná květina, ale běda, když se přiblížil k ráčkovi nepřítel! Sasanka ho rázně zahнала nebo mu dala co proto.

Kolem nás je stále mnoho
lidí slabých, bezbranných.
Napadlo tě, jak jim pomoci?
Lhostejnost je přece hřích!

A co o tom říká bible? – „Každý z nás ať vychází vstříc bližnímu, aby to bylo k dobru společnému růstu.“ /Ř 15,2/

heda

VELIKONOČNÍ POZVÁNÍ

Neděle 1. dubna (Květná)

Bohoslužby pro malé i velké (v 9:30 ve sboru).

Úterý 3. dubna

Velikonoční koncert Našich pěvců v 19:30 u Salvátora

Čtvrtek 5. dubna (Zelený čtvrtek)

Ve sboru v 18.30 čtení pašjí.

Pátek 6. 4. (Velký pátek)

V 18:30 bohoslužby s večeří Páně.

Neděle 8. 4. (Boží hod velikonoční)

V 9:30 bohoslužby s večeří Páně.

Madlena Prachenská - J 20/15

Smíšený pěvecký sbor Naši pěvci Vás srdečně zve na velikonoční koncert

Théodore Dubois: **Sedm slov Kristových**

original Caspar David Friedrich

Alfred Strejček, recitace

Ludmila Vernerová, soprán

Ondřej Socha, tenor

Martin Vodrážka, baryton

smíšený pěvecký sbor **Naši pěvci**

sbm. **Lydie Härtelová**

Jiřina Dvořáková-Marešová, varhany

Úterý 3. dubna v 19:30, evangelický kostel u Salvátora, Salvátorská 1, Staré Město pražské

Kalendář na duben 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 4. Květná, pro malé a velké 6. 4. Velký pátek s VP ,v 18:30 8. 4. Hod Boží velikonoční, VP 15. 4. Křest Tomáše Volného 22. 4. Křest Kryštofa Horského 29. 4. 6. 5.	A. Hudcová P. Tomášek / P. Hudec P. Hudec / A. Hudcová P. Hudec P. Tomášek / P. Hudec A. Hudcová P. Tomášek
Biblická hodina	úterý 17:30 (!)	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 ve sboru pátek 13:45 v ZŠ Suchdol
Mládež a dorost	úterý v 19:00 (!)	
X-cátníci	čtvrtek 19. 4. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30, úterý 3. 4. - velikonoční koncert Sedm slov Kristových (Salvátor v 19:30)	
Křesťanská služba	neděle 1. 4. po bohoslužbách	
Klub poznávání	neděle 22. 4. - prohlídka nového židovského hřbitova (sraz ve 14:30 před vstupem na hřbitov, st. metra Želivského; vedou J. Kohoutová a M. Študentová)	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 2. 4. a 16. 4. v 15:00	
Debatní klub seniorů	po dohodě	
Setkání s hostem	čtvrtek 26. 4. v 19:00 - Nová náboženská hnutí a jak jim porozumět (dr. Zd. Vojtíšek, přední odborník na religionistiku a problematiku nových nábož. hnutí)	
Staršovstvo	čtvrtek 12. 4. v 19:00	
Konfirmandi	po dohodě (od konce května)	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

www.dejvice.evangelnet.cz

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Jeronymova jednota (*P. Hudec*)
- ✓ Setkání třicátníků (*I. Janoušek*)
- ✓ Nové tváře (9): Jan Býma (*P. Hudec*)
- ✓ Jordánsko (*J. Muzikářová*)
- ✓ Z čtyby (*D. Fišer*)
- ✓ Kalendář na květen

Ovoce Ducha svatého je laskavost a dobrota

Ve výčtu ovoce Ducha svatého je laskavost a dobrota páté a šesté ovoce. V řeckém textu tu máme dvě slova „hréstótés“ a „agathósyné“. Jsou to sice dvě slova, ale mají stejný obsah.

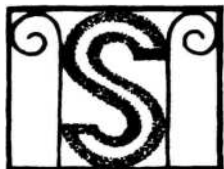

Obě slova prostě označují dobrotu. Hebrejský ekvivalent pro obě slova je „tób“ a toto slovo znamená také dobrý, dobrotivý.

Pokud jde o dobro, dobrotu, dobrotivost, mluví Písmo svaté jednoznačně o tom, že dobrý je jen Bůh. Dobro je přímo podstata Boží. Bůh je dobro i dobrota. Možná, že se vám vybaví v této souvislosti dosti zvláštní výrok Pána Ježíše. Když se ho bohatý mládenec ptal na radu, co má činit, aby získal život věčný, oslovil Ježíše „mistře dobrý.“ Ježíš ho tehdy až tvrdě okřiknul: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh.“

*(dokončení
uvnitř čísla)*

Z jednání staršovstva 12. 4. 2012

(zkráceno)

- na mimořádném staršovstvu v neděli 25. 3. po bohoslužbách odsouhlasena půjčka sboru v Jilemnici ve výši 150.000 Kč, byla podepsána smlouva o půjčce a poté poukázány peníze
- chýlí se ke konci nabídka knih ze sborové knihovny
- uspořádány sborové časopisy: poděkováno M. Petříčkové a J. Cihlové
- pastorálka: pomoc sester podle rozpisu dobře funguje, poslední pastorálka bude 15. 5.
- podána žádost na Fond česko-německé budoucnosti o příspěvek na vydání DVD Milujte své nepřátele, získáno partnerství Aktion Sühnezeichen Friedensdienste a podpora dalších organizací
- víkend s dětmi v Křížlicích 4. - 6. 5., v neděli 6. 5. bude kázat P. Tomášek, VP bude o týden později
- bazar šatstva: 14. 5. dovoz oděvů, prodej bude od úterý 15. 5. do 18. 5., otevřeno vždy 14 - 19 h.
- příprava Noci kostelů 1. 6.: v 19:30 bude mít Mgr. Martina Sklenářová program Efektivní rodičovství krok za krokem (vhodné pro rodiče i prarodiče s dětmi)
- 11. 4. 2012 proběhlo jednání dozorčí rady Střediska Diakonie Stodůlky, 20. 4. 2012 proběhne 2. kolo financování střediska
- inventární soupis: vše potřebné připravil T. Černohorský, inventární skupina provedla kontrolu a podepsala zápis z jednání
- sbírka na Hlavní dar lásky o Velikonocích vynesla 4.978 Kč
- byla zahájena sbírka darů na Jeronymovu jednotu: staršovstvo diskutovalo o důvodech nízkého výsledku sbírky na JJ v loňském roce, důsledkem čehož je, že se z loňska do letošního roku mohly převést jen necelé 2.000 Kč místo obvyklých asi 10.000 Kč; zřejmě musíme předpokládat, že letos odešleme na JJ méně než loni, je též potřeba apelovat na členy sboru, aby na tuto sbírku pamatovali
- bude nutné dokončit úpravy suterénních prostor, staršovstvo by uvítalo, kdyby bylo zhotoveno označení nad vchodem do modlitebny a do kanceláře
- pí Sklenářová (obyvatelka domu a návštěvnice bohoslužeb a pracovnice na SR) by ráda zakoupila pro děti trampolínu s umělým trávničkem na dvůr - staršovstvo upozorňuje na nutnost opravy sesuvu jedné opěrné zdi, pak teprve bude možné podnikat další kroky a realizovat nové záměry

Ovoce Ducha svatého je laskavost a dobrota

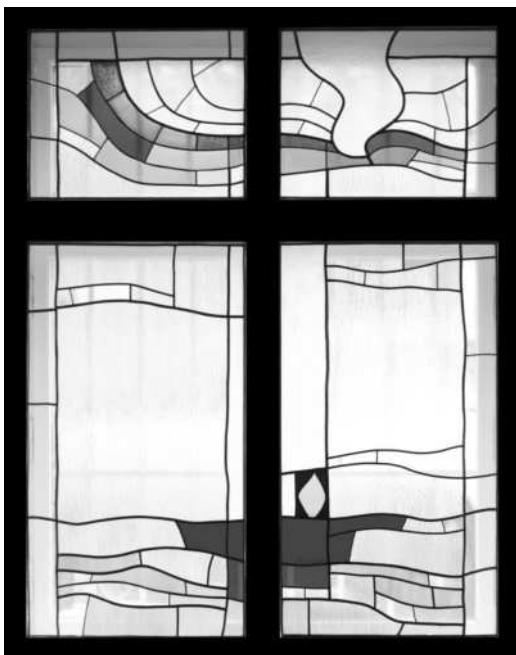
(pokračování z titulní strany)

Člověk tedy nemůže poznat dobro jinak než tak, že se obrátí k Bohu a pozná, co chce Bůh, a potom to také koná. Jen v tomto případě se dá povědět, že člověk je dobrý. Kdo poznává, že Bůh je dobrý, ten Boha chválí: „Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné.“ Toto východisko, že jen Bůh je opravdu dobrý, vede k závažným praktickým důsledkům. Dobro nemáme v genech. Učení o tom, že máme v sobě božskou jiskru a záleží jen na tom ji objevit a dát jí prostor, aby se v nás rozhořela, je nebezpečné. Řekl bych, že všechny hrůzy a horory se děly a dějí, právě když člověk sám sebe zbožští, když už nemá korekci mimo sebe. Učení o tom, že jen Bůh je dobrý, znamená, že dobro a měřítko dobra je stále mimo nás. Co je dobro, je vepsáno do Božího zákona - do Desatera, je vepsáno do dvojpříkázání lásky, je vepsáno do příběhu Pána Ježíše Krista. To máme mít stále před očima, o tom máme rozmýšlet dnem i nocí, podle toho se máme v životě řídit. Tak budeme i my dobří, tak budeme konat dobro. Proto se vlastně dobrota objevuje ve výčtu ovoce Ducha svatého, je to dar, je to ovoce Božího působení, není to z nás, z našich potencií.

Když bohatý mládenec říká Ježíši „mistře dobrý“, Ježíš ho zpraží: „Co mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh.“ Tím slovem Ježíš trochu provokuje. Bohatý mládenec si na dobrých skutečích moc zakládal, a tak ho Ježíš výchovně usadil. A přesto z toho slova můžeme vyjít. Křesťanům sluší skromnost. Neměli by se vychloubat, jak jsou dobří, ani ponižovat, jak jsou hříšní. Měli by chválit Boha, že je dobrý, a v dobrotě ho napodobovat.

V epištole Efezským čteme zajímavé slovo o tom, že i dobré skutky nám připravil Bůh, takže se nikdo nemůže chlubit. Zkrátka, Bůh je dobrý, připravuje nám dobré skutky, „na talíři nám je podává“, takže je můžeme jen vykonat, můžeme být dobří, dobrotiví, laskaví a mít z toho dobrý pocit a radost.

*Petr Hudec
(foto Jan Zatorsky)*

Sbírka na Jeronymovu jednotu 2012

„Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.“ Kol 3,14

To napsal apoštol Pavel do Kolos. Je to výzva k lásce ve sboru, aby se pamatovalo na ty bratry a sestry, kterým se zrovna dobře nevede. Chtěl bych nám všem tento verš připomenout v souvislosti se sbírkou na Jeronymovu jednotu. V naší církvi se tato sbírka koná tradičně už více než 100 let. Sbíráme na pomoc bratřím a sestrám, kteří opravují své kostely, modlitebny, farní byty. Převážně jde o pomoc malým sborům, kde ta hrstečka lidí prostě nemá na to, aby vybrala na opravy dost peněz. Letos se vybírá například na pomoc mému prvnímu sboru - Jilemnicí. Sbor je nucen vyměnit všechny podlahy v prvním patře mezi farním bytem a modlitebnou. I nosné trámy byly napadeny houbou a dřevokazným hmyzem, takže hrozilo zřícení stropu. Rekonstrukci chtějí Jilemničtí dokončit do léta ještě před nástupem nového faráře. Tak se stalo, že na opravy potřebují nenadále víc jak půl milionu korun a bez solidarity ostatních sborů by nebyli schopni tuto opravu uskutečnit. O pomoc Jeronymovy jednoty ale žádají desítky sborů, z našeho seniorátu např. sbor v Soběhrdech, chystá se tam výměna oken na faře.

Letos jsme zatím v Dejvicích nevybrali mnoho. Pamatujme tedy na to, a pokud můžeme, přispějme. Sbírka probíhá do konce května a můžete přispět v neděli po bohoslužbách nebo poslat svůj dar na účet sboru 162838359 / 0800 var. s. 102.

Petr Hudec, předseda seniorátní JJ

Zápis ze setkání kdysi třicátníků - dnes svěžích šedesátníků

V dejvickém sboru se v sobotu 31. března od 15 do asi 19.30 hodin sešlo asi šestnáct bývalých třicátníků a pan farář Henych.

Nejprve Jirka Hejlek, jako „guru“ setkávání před desetiletími, posloužil úvahou na texty z 5. knihy Mojžíšovy a začátku 5. kapitoly Matoušova evangelia. Řečník kritizoval dnes rozšířený kult takzvaných menšin, které však menšinami vlastně nejsou.

Po zpěvu písně z našeho zpěvníku následovala druhá část programu. Jelikož se účastníci třicátnických setkávání různě odstěhovali a jiní zase přestěhovali, neznali se všichni navzájem, protože někteří se prostě v čase minuli. Jeden po druhém se představovali: jak do dejvického sboru ČCE přišli, či

kam odešli; jak se vyvíjel jejich profesní a rodinný život. Měli jsme radost, že se dostavili účastníci, které jsme již dlouho neviděli. Na druhou stranu někteří dříve hodně aktivní členové a členky se k našemu zarmoucení nedostavili.

Obzvláštní dík patří Martě a Vráťovi Študentovým za organizaci, zvaní a zajištění většiny občerstvení.

Při občerstvení a vínu se nálada uvolnila a diskuze se mohutně rozvinula. Všichni se shodli, že takováto setkávání by se měla opakovat.

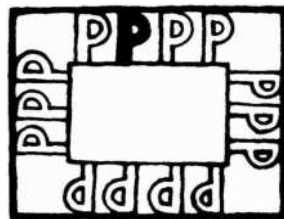
Ivo Janoušek

foto Vr. Študent

Nové tváře (9): Jan Býma

11. března byl v našem sboru pokřtěn David Býma, syn Jana a Veroniky Býmových. Jan se také stal i formálně novým členem našeho sboru.

Zeptali jsme se ho tedy, odkud k nám přichází a jaké byly jeho cesty k víře?

Pocházím z Hodslavic, tradičního evangelického sboru na Moravě. Víru jsem bral tedy vždy jako něco samozřejmého, co je součástí mého okolí.

Co vás v životě víry ovlivnilo nejvíc?

V hodslavském sboru sloužilo dlouhodobě několik pastorů - Řehák, Nohavica či Blažek. Nejvíc jsem byl ovlivněn asi Janem Nohavicou, který byl pro svůj velmi lidský a upřímný přístup velmi respektován celým hodslavským sborem. Také jeho odvážné občanské postoje byly v 80. letech pro řadu lidí z mého okolí i

pro mne samotného velkou inspirací. O to bolestnější ztrátou pro celou církev byl jeho nečekáný odchod ve velmi mladém věku.

Jak hodnotíte náš dejvický sbor?

Netradiční prostory modlitebny, neformální a přátelská atmosféra při bohoslužbách, pastorská služba manželů Hudcových, vystoupení pěveckého sboru, to jsou důvody, proč se do sboru rád vracím!

Ptal se Petr Hudec

foto J. Hlavsa (J. Býma zcela vlevo)

Jordánsko, velký okruh biblickou zemí za Jordánem

V dubnu jsem strávila osm dní v Jordánsku. Zájezd pro mne volně navazoval v duchovním směru na zájezd do Izraele v r. 2010. Šlo totiž o další biblickou zemi a já už se nemohla dočkat míst s biblí spojených.

Následující den po přeletu jsme po prohlídce historického **Ammánu** jeli asi 50 km na sever do města **Jerash**. Jerash (Gerasa) je díky svým řecko-římským

památkám pohřbeným vulkanickým zemětřesením v r. 747 nazývána Pompeji Středního východu. Vykopávky města jsou hotovy snad z 10%, přesto jsou velmi rozsáhlé a skutečně velmi zajímavé a díky nim můžeme vidět, jak kdysi takové řecko-římské město vypadalo.

Třetí den zájezdu jsme jeli na východ do pouště za tzv. pouštními zámky z doby ummájovských kalifů ze 7. a 8. století. **Qasr Kharana, Qusayr Amra a Azraq.** Tyto budovy sloužily jako zastávky pro karavany, jako lovecké zámečky či jako lázně. Qusayr Amra je vyzdobený unikátními freskami a je na seznamu kulturního dědictví UNESCO. Zajímavé je, že zde byla zobrazeny postavy, a co víc - dokonce nahá žena.! Pro zajímavost - do Saudské Arábie jsme v těchto místech měli kolem 50 km a do Iráku kolem 250 km!

Konečně 4. den jsme vyrazili do **Bethánie**. Do míst, kde byl pokřtěn Ježíš Kristus Janem Křtitelem, který zde kázal. Jde s největší pravděpodobností o správné místo, neboť se tam našly základy několika chrámových staveb, nejstarší spadá dokonce do 3. století. Byla jsem zmatená, vždyť jsem místo křtu viděla už v Izraeli. Tehdy se ovšem jednalo o Jardenit, který prý byl zřízen jako „zástupné místo“ pro proudící davy poutníků, když se z bezpečnostních důvodů nemohlo do Jordánska. Leží odtud asi 200 km. Na Bethánii zde se shodli zástupci církve v r. 2002. Toto místo navštívil také papež Jan Pavel II. Stojí zde pravoslavný kostel

Jana Křtitele spravovaný řeckou ortodoxní církví. Koupila jsem v něm kříž, abych měla památku, a posvátnou vodu pro kamarádku katoličku. Z druhé, izraelské strany, právě probíhal křest, lidé v bílých sutanách se nořili do vod Jordánu. I já jsem smočila alespoň nohy do posvátných vod. Paní průvodkyně přečetla příslušnou pasáž z Nového zákona, byla jsem za to moc vděčná. Zdaleka ne všichni účastníci zájezdu byli věřící. Celé odpoledne jsme strávili koupáním u **Mrtvého moře**. Nemělo to chybu!!!!

5. den ráno jsem byla v hotelovém obchůdku jako první a dostala jsem od prodáváče dárek, přívěšek s vyobrazením Klenotnice v Petře. Bylo to milé. Na úvod nás ten den čekala **hora Nebo**.

Na horu Nebo vystoupil Mojžíš z Moábských pustin, Hospodin mu ukázal celou zemi, do které mu však nebylo souzeno vstoupit. Zemřel Mojžíš na hoře Nebo a nikdo až dodnes nezná jeho hrob.

Poslední dny Mojžíše jsou popsány ve Starém zákoně a od nepaměti proudí na 800 m vysokou horu Nebo zástupy poutníků. Na hoře byly odkryty zbytky kostelů ze 4. a 7. století. Na vrcholu je umístěna moderní plastika italského umělce Fantoniho znázorňující symboliku bronzového hada a Ježíšova kříže. Úchvatný je výhled do údolí Jordánu, na Jericho, Mrtvé moře a hory Judské pouště. O památné místo se starají františkáni, kostel byl bohužel v rekonstrukci. Opět čtení z bible, zamyšlení. Pak jsme navštívili dílnu, kde se vyrábějí mozaiky dle starověkých předloh.

Pokračovali jsem do **Madaby**, která skrývá na podlaze kostela sv. Jiří skvost – mozaiku, nejstarší mapu Svaté země ze 6. století. Najdeš tam Betlém, Jeruzalém, Mrtvé moře, řeku Jordán, Jericho, horu Sinaj, Jákobovu studnu a další místa. Cestou tam i zpět jsme procházeli tržištěm. Chtěla jsem si koupit bílý šátek, prodavač mi ho uvázal po arabsku a kamarádka mě chtěla vyfotit a najednou kde se vzala, tu se vzala jordánská televize a začala tuto scénu natáčet. Točila nějaký dokument o turistech. Prodavač mně potom šátek daroval! Byla jsem ten den obdarována místními hned dvakrát!

Na závěr dne jsme prozkoumali původně sedmipatrový křížácký hrad **Al Karak** vybudovaný jeruzalémským králem Baldwinem I. v r. 1142. Zde také leželo hlavní město biblického Moábského království. Z Moábu pocházela Rút, prababička krále Davida. Večer jsme dorazili do Petry a ubytovali se v hotelu asi 100 m od vchodu do Posvátného areálu.

6. den - **PETRA** - slavné skalní město starověkých Nabatejců postavené na karavanní cestě, po níž před dvěma tisíci lety proudilo na západ hedvábí, slonovina, koření a zvířata. Má se za to, že jeden ze tří králů, nabatejský král Aretas IV. , současník Ježíše Krista, mohl být tím králem přinášejícím Ježíškovu kadidlo. Od r. 1985 je zapsána na seznamu světového dědictví UNESCO. 7. července 2007 se zařadila mezi nových sedm divů světa. My jsem na ni měli celý den! Zážitek je v každém případě neopakovatelný a začíná již na samém počátku, kdy se prochází úzkou soutěskou, jež střežila přístup do města. Chrámy, kláštery, římská divadla, hrobky, obytné domy, schodiště a silnice, to vše vytesané v několika úrovních do růžové pískovcové skály vysoké přes sto metrů. Zdejšími monumentům pak vévodí Pokladnice, vrchol dovednosti starověkých kameníků. Zíráš v němém úžasu na to, co vidíš. Jak mohli lidé před více než 2000 lety vytesat do skály takovou nádheru? Vše je okořeněno prodavači šperků. Jedná se o beduíny a jejich rodiny, kteří je většinou sami vyrábějí. Beduíni nabízejí také svezení na koních, oslech či velbloudech. Oči mají podmalované speciální tužkou, která se zde vyrábí z přírodního barviva, jejich uhrančivé oči omámily v minulosti

nejednu turistku. Před lety jedna Holanďanka podlehla kouzlu a provdala se za beduína. Napsala o tom knihu, kterou tu její syn prodává. Já jsem odolala.

Sedmý den jsme se vrátili z Petry do Ammánu, je to kolem 300 km. Zajeli jsme ale nejdřív ještě několik desítek kilometrů jižně do **Aqaby** k Rudému moři a také do pouště na místo zvané **Wádi Rum**. Na džípech jsme projeli část pouště a kochali se rozeklanými skalami a starými nápisy Nabatejců. Některé nebyly dodnes rozluštěny.

Poslední, osmý den jsme si prohlídli největší mešitu v Ammánu, mešitu krále Abdulláha I., stavěnou v 80. letech. Oblékli nás, ženy, do tradičních oděvů, do černých šatů a hlavy jsme si zakryly šátkem. Zmizela ženskost, zmizela totožnost. Jen na chvíli, ale i to byla zajímavá zkušenost.

A pak na letiště a hurá domů. Zavazadlo přetíženo oříšky a jinými dobrotami, dárky pro přátele, v hlavě krásně a klidně. A kam přistět?

Jiřina Muzikářová

(na snímku je autorka článku na hoře Nebo)

Petr Pokorný: Vznik christologie

Vznik christologie. Předpoklady teologie Nového zákona jsou skripta, jež **Petr Pokorný** napsal původně německy (1985). Autorem upravený překlad vydal pak Kalich 1988. Tématem jsou počátky křesťanské věrouky, jež předcházejí jak Pavlovým listům, tak evangeliím, ale lze je z těchto pramenů analyticky dedukovat.

Jako příklad zmiňuje autor *formuli víry* (1Kor 15, 3b - 5) nebo *formuli Syna* (Ř 1, 3-4) a jiné. A konstatuje: „Různost formulí.. naznačuje, že nejstarší vyjádření a reflexe víry navazují na více představ a s nimi spojených jazykových polí a že jednotlivá vyjádření měla snad po určitou dobu i různé dějinné nositele... Nechtěl bych harmonizovat obraz různých, zčásti též antagonistických křesťanských skupin novozákonní doby, jako je židokřesťanství, které reprezentoval Jakub, bratr Páně, skupin, jež reprezentovali Petr, Štěpán, Pavel a Apolos, misijního centra v Antiochii, janovského okruhu, entuziastických skupin v Korintu... Všechny jsou v podobě, v níž se nám zachovaly, už spoluzasaženy kérygmatem o zmrtvýchvstání.“ [str. 78-9]

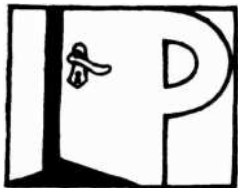
Autorova práce s prameny a způsob vyvozování poznatků ve mně vzbudily úctu, a proto jsem věnoval pozornost zejména jeho metodickým úvahám. Píše: „I mezi křesťanskými badateli, kteří osobně velmi podobně reagují na svědectví Nového zákona, jsou značné rozdíly v pojetí novozákonní christologie... Musíme tedy počítat s více paralelními nástiny, které není nutno chápat jako alternativy, poněvadž se mohou v jistém ohledu doplňovat... Na rozdíl od přírodních věd, kde je možno hypotézu zkoumat experimentem... v oblasti dějin může být každý koncept ověřován jen nepřímou. Zkoumáme, zda je schopen uspořádat výsledky jednotlivých bádání do smyslu plné struktury.“ [14]

„Časové rozpětí mezi pozemským Ježíšem a přítomností je prostorem pro další působení zjevení, které se událo v Ježíši, a pro jeho výklad; ten má podobu celého řetězu vykladačských pokusů. Musí na sebe navzájem navazovat, i když mnohdy jde o navazování polemické...Vznik novozákonního kánonu odráží onu schopnost k společnému rozhovoru.“ [18]

Zvláště aktuálními se mi jeví úvaha o komunikaci: „Každá komunikace má dva rozměry: [1] rozměr navazování, který umožňuje kontakt s osloveným, a [2] rozměr sdělování, který komunikaci vůbec dává smysl. Navazování znamená, že mluvíme řečí adresáta a naznačujeme mu, že jde o jeho problémy. Pohyb evangelia v čase a prostoru znamená, že podmínky navazování se mění a že mezera mezi jazykem dnešního zvěstování a řečí klasického (kanonického) předávání evangelia musí být překlenuta interpretací. Tady vzniká problém. V čem tkví konstanta, která ono »tehdy« a »tam« spojuje se »zde« a »nyní« a umožňuje komunikaci?... Pravdivá interpretace je vždy spojena s rozsáhlou reflexí víry... Interpretace nezkracují evangelium, když nejhlubší otázky... odkrývají a pojmenovávají jako (pověštině hříchem poznamenanou) reakci na skutečné určení člověka, na určení, které naplnil Ježíš.“ [133-134]

Nelze pominout autorovu poznámku k výlučnosti: „Poněvadž jde o tajemství nové a nevyčerpatelné (nikoli však úmyslně skryté) skutečnosti, nesmíme žádný z těchto konceptů prohlásit za jediný pravý výklad.“ [41]

Drago Fišer

Výstava "Toleranční modlitebny v kraji Vysočina"

je otevřena do 18. května (v pracovní dny 8-20) na Katolické teologické fakultě UK, Thákurova 3, Praha 6. Vstup volný.

Koncert souboru Trigonum musicum (D. Prosek - hoboj,

L. Härtelová - harfa a J. Keller - violoncello) se koná ve

čtvrtek 10. května v 19:30 v kostele ČCE ve Střešovicích, nám. Před bateriemi. Na programu Telemann, Kuhnau, Dubois aj.

Zveme Vás na **dobročinný prodej oděvů z Německa (second hand)**, který se bude konat ve dnech 15. až 18. května 2012 (úterý až pátek) od 14 do 19 hod. v prostorách modlitebny ČCE v Praze 6, Dr. Zikmunda Wintra 15. Ceny velmi nízké! Výtěžek je určen na křesťanskou službu.

Ekumenická bohoslužba za krajinu se bude konat již popáté, tentokrát v sobotu 26. května 2012 v 15 hodin na levém břehu Vltavy, na louce na Sedleckých skalách.

Možnosti poutě na bohoslužbu: v 10 hodin od kostela Stěti sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech, dále pěšky krajinou s doprovodem. Pro zájemce o kratší trasu bude ve 14 hodin od sedleckého přivozu zajištěn doprovod na místo bohoslužby.

Při bohoslužbě v 15 hodin bude kázat synodní senior ČCE Joel Ruml, účast přislíbili kazatel Církve bratrské Daniel Heczko, biskup Starokatolické církve a místopředseda ERC Dušan Hejbal, kněz Obce křesťanů Milan M. Horák, evangelický farář Petr Hudec, katolický kněz Matuš Kocian, ordinovaný presbyter ČCE Jiří Nečas a další.

Po bohoslužbě (cca v 15.45) bude následovat beseda s ekonomem Tomášem Sedláčkem, členem správní rady Nadačního fondu proti korupci a bývalým poradcem prezidenta Václava Havla.

Noc kostelů - 1. června 2012

Čtení s kvízem pro děti (17:30 - 18:30)

Hravá četba a kvíz se zapojením biblických příběhů a postav. Vhodné pro děti školního i předškolního věku a jejich dospělý doprovod.

Kostel v kostele aneb hledání a stavění (18:30 - 19:30)

Zvídavé a pohybu lačné děti i dospělí se seznámí s naším sborovým prostorem a zároveň sami postaví kostel.

Efektivní rodičovství krok za krokem (19:30 - 20:30)

Přednáška Mgr. Martiny Sklenářové vhodná pro rodiče i prarodiče s dětmi zejména školního věku. Paralelně promítání filmu pro děti.

Otevřený kostel s programem vhodným pro pra/rodiče i děti

Od 17 do 21 hod. zábava i poučení, prostor pro vlastní objevování, tázání i naslouchání, zpívání, občerstvení. Vítejte návštěvníky všech generací. Po celý večer možnost ztišení, rozhovoru, nahlédnutí do života sboru.

Kalendář na květen 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	6. 5. 13. 5. s VP 20. 5. 27. 5. Svatodušní s VP 3. 6. 10. 6. Pro malé i velké na závěr školního roku	P. Tomášek P. Hudec P. Tomášek P. Hudec / A. Hudcová P. Hudec A. Hudcová
Biblická hodina	úterý 17:30	
Děti	Nedělní škola: Náboženství: víkend 4. - 6. 5. v Křížlicích	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 ve sboru pátek 13:45 v ZŠ Suchdol
Mládež a dorost	úterý v 19:00	
X-cátníci	čtvrtek 17. 5. v 19:00 - P. Hudec: "Učinil Hospodin člověka jako muže a ženu"	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30 sobota 26. 5. ve 20 hod. - zpívání na ekumenických bohoslužbách u sv. Víta	
Křesťanská služba	neděle 3. 6. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 30. 5. - ve 14:00 sraz před Valdštejnskou jízdárnou (výstava Jakuba Schikanedera)	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 7. 5. a 21. 5. v 15:00	
Debatní klub seniorů	po dohodě	
Setkání s hostem	čtvrtek 24. 5. v 19:00 - Jitka Šimonová: Radosti i strasti vrcholové sportovkyně v době totality	
Staršovstvo	čtvrtek 10. 5. v 19:00	
Konfirmandi	po dohodě	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

www.dejvice.evangnet.cz

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Nové tváře (10 + 11): Gabriela Nováková a Jiří Mužík
- ✓ Křížlice (G. Nováková)
- ✓ Budování školy v Kongu (L. Schmidt)
- ✓ Vítěz s měkkým srdcem (heda)
- ✓ Kalendář na červen

Ovoce Ducha svatého je věrnost – víra

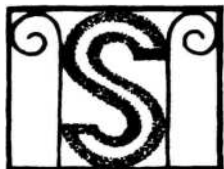
Je zajímavé, že právě tato dvě slova v Bibli tak úzce souvisejí. Vlastně je to jen jedno slovo (pistis), které můžete přeložit, buď víra, nebo věrnost. Dnes se o víře hovoří v souvislosti s náboženstvím a o věrnosti v souvislosti s manželstvím. A víra v Boha a manželská věrnost jsou přece dvě různé věci. Jenomže podle Bible nejsou.

Celé Písmo svaté stojí na jistotě, že Bůh je věrný. Je věrný ve svých slíbech. Boží věrnost, spolehlivost je jistota, o kterou se člověk může opřít i v dobách zlých nebo právě v dobách zlých. V žalmu 31 čteme toto vyznání: „Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný“. Písmáka napadne, že takto se podle evangelisty Lukáše modlí Ježíš

na kříži: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Apoštol Pavel často ve svých epištolách píše o Boží věrnosti. Já mám nejráději verš z epištolý Tesalonickým: „Věrný jest ten, který vás povolal“. Bůh zůstává věrný i v případě, že člověk je mu nevěrný. Biblickou ilustrací může být smlouva s lidstvem po potopě. V ní se Bůh zavazuje: „Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože výtvoři lidského srdce jsou zlé“ .... Hospodin uzavírá smlouvu s lidstvem, v níž sám sebe zavazuje k věrnosti. Znamením této smlouvy je duha. Až uvidíte duhu, tak si vzpomeňte: „Bůh je věrný!“ Boží věrnost je tedy pevný základ pro život. Protože Bůh je věrný, nemusíme propadat depresím, beznaději, ale můžeme se držet této jistoty. A proto mu vlastně věříme, což znamená, že na něj spoléháme, důvěřujeme mu. Víra není jakýsi teoretický názor na život, je to prostě živá důvěra Bohu.

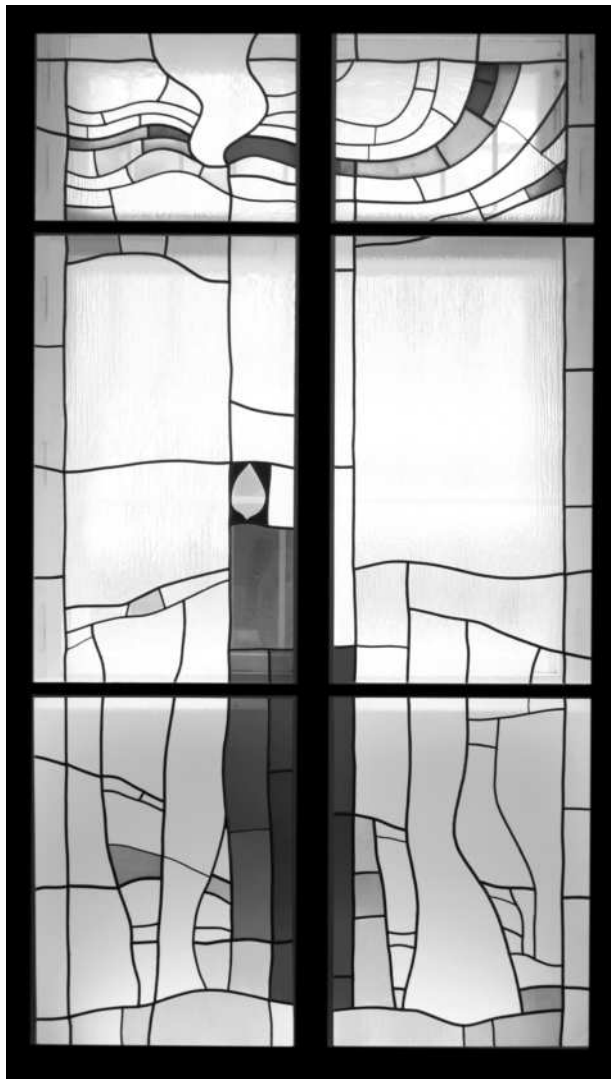
(dokončení uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 10. 5. 2012

(zkráceno)

- 26. 4. bylo Setkání s hostem: Zdeněk Vojtíšek (účast cca 25 lidí - velmi zajímavá přednáška)
- 4. - 6. 5. víkend s dětmi a mládeží v Křížlicích (účast 29 i s rodinou Petříčkovou a Hudcovou; ze sboru dětí málo, hlavně účast dětí, které jezdí na tábory)
- byly dva křty: Tomáš Volný (15. 4.) a Kryštof Robin Horský (22. 4.)
- 1. 6. bude Noc kostelů (zaměřena na děti, přednáška pro rodiče a prarodiče)
- 6. 6. Koncert pro Afriku III (Naši pěvci) - Martin ve zdi ve 20:20
- 7. - 10. 6. synod
- bohoslužby 10. 6. budou na závěr školního roku, po nich bude výlet pro děti
- rozvrh na prázdniny bude připraven v červnu
- Středisko Diakonie Stodůlky: proběhlo druhé kolo rozdělování finančních prostředků - nebyla poskytnuta žádná částka
- sbírka darů na Jeronymovu jednotu: za 4 / 2012 bylo ve prospěch účtu převedeno 40.000 Kč, dosáhneme nejspíš stejné částky jako v předchozích letech, všem dárcům děkujeme
- nutno v dohledné době dokončit úpravy suterénních prostor
- obdrželi jsme úmrtní oznámení Ivana Jilemnického a oznámení o úmrtí Longina Klineckého
- odsouhlaseno odebírání časopisu Hlas mučedníků pro možnosti zapůjčování zájemcům a též německého časopisu Christen in Not
- někteří členové sboru navštívili br. Podhorského v Kobylisích v geriatrickém centru a br. Homutu v domově důchodců na Mělníku

Ovoce Ducha svatého je věrnost - víra

*(pokračování z titulní
strany)*

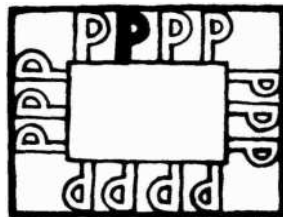
Jelikož Bůh je věrný, i my máme být věrní (tj. spolehliví, pevní ...) Bohu i bližním. Víra není jen vzplanutí srdce, jakýsi pocit, je to současně i ta věrnost. Známkou, že jste se ocitli ve společenství věřících, není jen to, že se tam lidé modlí a zpívají Pánu Bohu chvály nebo vyznávají své hříchy, ale jsou Pánu Bohu věrní, usilují žít věrně podle jeho Slova. A také, že jsou si vzájemně věrní, takže se jeden o druhého skutečně může opřít, takže jeden druhého nezradí a nenechá „na holičkách“. A když jeden druhého zradí - nejsme přece žádní andělé - pak se to také snaží napravit. A tak vlastně ta

manželská věrnost nebo nevěra s vírou souvisí velmi úzce.

Tam, kde najdete věrnost, spolehlivost, pevnost, tam jistě působí Duch svatý, protože jeho ovoce je pistis, což je víra i věrnost.

*Petr Hudec
(foto Jan Zatorsky)*

Nové tváře (10 + 11): Gabriela Nováková a Jiří Mužík

Gabriela Nováková a Jiří Mužík jsou absolventi gymnázia v Klatovech, odkud také pocházejí. Gábina studuje třetím rokem Vysokou školu chemicko-technologickou, Jirka je v tomtéž ročníku na Fakultě jaderné fyziky na ČVUT. Gábina bydlí na Petřinách, Jirka na Smíchově.

Asi před měsícem mi Gábina řekla, že se do sboru přihlásili i formálně. Měla jsem z toho radost, Gábinka je moje vnučka. Milou vzpomínku mám na její křtiny. Byla pokřtěna jako miminko společně se svým tatínkem ve Střešovicích. Dál už nám prozradí něco sami... (Jana Jasná)

Gabriela Nováková:

Moji rodiče jsou oba věřící, máma vlastně tátu přivedla do sboru. Od malička jsme jezdili do sboru ČCE do Kdyně, pak do Domažlic a nakonec do Merklína. Nikdy mě to tam nebavilo, nebyly tam žádné děti v mém věku, takže většinou žádná nedělka. Naštěstí jsem ráda jezdila už od 10 let na křesťanské tábory organizované sborem ČCE v Braníku. Moc se mi líbilo, jak mile se tam lidé k sobě chovají, ze školy jsem znala spíš pomlouvání. Později jsem se i připojila k týmu vedoucích na dětském táboře.

Ke konfirmaci jsem se rozhodla asi ve 14 letech, ale jak ve sboru nebyl žádný jiný konfirmand, tak jsem čekala 2 roky a pak jsem i se svými dvěma mladšími sestrami byla konfirmovaná v Plzni od Renaty Šilarové. Pro mě to byl silný zážitek, už jsem se dlouho těšila na společnou večeři Páně s ostatními členy těla Kristova. Přijeli všichni příbuzní, svátečně oblečení, dokonce jsme se sestrami samy zpívaly pár písniček ze Svítáku. Maminka, tety a babičky slzely.

Někdy v té době jsem také začala chodit do Klatov na mládež do Církve bratrské. Zнала jsem tam pár lidí z gymplu a rychle jsem se skamarádila. Postupně ale lidé začali studovat na vysokých školách, tak jsme tam poslední (můj maturitní) rok pravidelně chodili asi 4. Oficiálně jsem ten rok byla vedoucí mládeže, přestože jsem nebyla členem CB.

Tady v Praze už od prváku chodím v podstatě se stejnými lidmi na mládež jako v Klatovech, protože všichni studují vysokou v Praze. Je to hrozně fajn, přidalo se k nám hodně dalších lidí z různých sborů. Scházíme se v centru Maják v Ječné ulici a zpíváme, máme různé programy a občas „hrací večer“.

Už delší dobu jsem chtěla patřit do nějakého sboru, mít tam věřící přátele a taky dát sboru něco ze sebe. Párkrát jsme se byli s Jirkou podívat do Braníka, ale je to hrozně daleko od nás obou. Také jsme byli v Ječné ulici u metodistů a v ČCE ve Střešovicích. Ale nakonec jsme oba věděli, že chceme patřit do Dejvic. Mám tu babičku a tetu s rodinou, vždycky se nám líbilo kázání od pana faráře i jeho manželky a přijde mi moc milé, že si lidi po kázání mohou popovídat „u kávy a čaje“ :-). Navíc to mám od sebe 12 minut tramvají.

Byla jsem s dětmi na víkend u Křížlicích a plánuji jet s nimi i na tábor. Kde budu moct, ráda pomůžu.

Jiří Mužík:

Ačkoli pocházím z nevěřící rodiny, díky babičce jsem byl pokřtěn již v dětství. O víru jsem se začal zajímat až v sedmnácti nebo osmnácti letech, kdy jsme se s Gábi lépe poznali. V Klatovech jsme v neděli chodili do Církve bratrské a také na zdejší mládež. V květnu 2008 jsme se zúčastnili srazu mládeže CB a dalších církví v Havlíčkově Brodě. Při zpětném pohledu myslím, že právě zde jsem definitivně uvěřil. Bylo to moc pěkně zorganizované setkání s bohatým duchovním programem; dnes se tento sjezd pořádá v asi dvouletém intervalu pod jménem BrodFest.

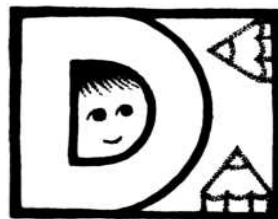
Co jsem si díky přijetí víry uvědomil?

Předně jsem poznal, že díky Ježíši i jeho církvi nejdeme životem sami a vždy v něm máme naději. Během času zkoušek a těžkostí, které se nevyhnutelně někdy vyskytnou, se můžeme – a měli bychom se – spolehnout na Boha a netrápit se starostmi (ačkoli i přesto si často nemohu pomoci a starosti si dělám). Také jsem poznal mnoho milých lidí a kamarádů, na které se lze spolehnout. A uvědomil jsem si, že mě, stejně jako každého křesťana, čeká nelehká a snad nekončící cesta sebezdokonalování, ale výsledek za to pak stojí. Takže když to shrnu – samá pozitivita ☺

O tom, kam chodíme v Praze na mládež a jak jsme se vlastně dostali do Dejvic, již psala Gábi, odkázal bych tedy výše. Závěrem jen dodám, že se těším na doufám dlouhé členství ve sboru a budu se snažit najít cestu, jak se co nejlépe zapojit do služby.

Víkend s dětmi v Křížlicích

Cesta s dětmi vlakem do Křížlic mi utíkala celkem rychle, i když jsme nabrali ke třem hodinám jízdy ještě půl hodiny zpoždění a kromě dvou přestupů nás překvapila výluka. Cestou jsem se totiž seznamovala s dětmi i dospělými (K. Hejlová a K. Härtelová) a napomínala jsem je, aby pořád neotvírali automatické dveře od záchodu (děti, ne dospělé). Také jsme měly možnost si zaposilovat při zvedání dětí do vlaku a zvedání batohů ve vlaku.

foto Abigail Hudcová

Na faře v Křížlicích, kam jsme se luxusně všichni vezli autem, nás čekala večeře, farářovic rodina a Petříčkovi s dětmi. Po večeři jsme hráli seznamovací hry. Nejlepší byla hra s dekou - mezi dvěma lidmi je deka, a když se spustí, tak oba musí co nejrychleji říct jméno toho druhého. První samozřejmě vyhraje. Největší legrace byla, když soutěžili Abigail a Honza Petříček. Sedli si hrozně blízko, a když deka spadla, Honza se hrozně lekl a zařval, takže vyhrála Abigail, která bleskově zareagovala a zakřičela „Honza“.

V sobotu slyšely děti povídání o Eliášovi, na které dopoledne navazovala stopovačka s lístečky. Dostali jsme se nahoru na louku k obchodu, kam si všichni úprkem běželi koupit nanuka. Hráli jsme také „Líbacího vraha“ a dalších asi 50 běhacích her, jejichž jména si už nepamatuju (ale pamatuju si, že mě potom pěkně bolely nohy). V paměti mi ale uvízla hra „Na smradláka“. K všeobecnému veselí nejčastěji „smrděl“ Honza Petříček, protože nedával pozor a koukal, kde co lítá (ale nekoukal, kdy mu červená čepice přiletí pod nohy). Den jsme si moc užili, až na to, že jsme byli zelení od trávy a červení od slunce. Ale pohled na zasněžené vrcholky hor a louky plné pampelišek stál za to!

Po setmění nastal zlatý hřeb pobytu: Sardele! Nejzákeřnější sardelí byl Benjamin, protože se schoval pod postel a nikdo ho nemohl najít. Naštěstí se nikdo ve tmě neztratil, občas bylo vidět slabé zelené světýlko od Ondrova svítícího měsíčku, které se i s Ondrou vznášelo v Míšině náručí.

V neděli kázal pan farář Hudec v kostelíku a Debora měla s dětmi nedělníku. Do oběda jsme hráli spoustu her uvnitř, např. živé pexeso nebo autobus, venku bylo zataženo, ale postupně se začalo vyjasňovat. K obědu jsme se všichni vydatně najedli párků a výborné bramborové kaše od pana faráře (tajný recept), abychom poté zvládli delší výlet do Jilemnice. Všichni jsme došli zdraví také hlavně proto, že jsme se těšili na slíbenou svačinu. A opravdu nás nezklamala! Čekaly nás různé druhy nanuků, koláč od Žůrkových, cukroví od babičky Dusové a další dobroty.

Cesta vlakem už byla hračka, všichni pospávali po dobré svačině a příjemně stráveném víkendu na horách.

Gabriela Nováková

Vítěz s měkkým srdcem

Býk Taurus byl skutečná hvězda, obdivovaný miláček všech, kdo přicházeli na koridu čili býčí zápasy. Když se rozkročil uprostřed arény, ozýval se potlesk ze všech stran. Plamenné oči a mohutné svaly naznačovaly, že tu stojí zápasník, kterého je třeba brát co nejvážněji. A což když výhrůžně zafrkal a rozběhl se

s dopředu napřaženými rohy! Několikrát byl sice zasažen kopím, ale vždycky vycházel ze zápasů jako vítěz.

Pak se ale stalo něco úplně nečekaného: Taurus, i když byl na vrcholu sil a úspěchů, přestal zápasit. Bylo to asi takové, jako když se olympijský medailista rozhodne skončit se sportovní kariérou a věnovat se něčemu docela jinému. Pro co se však rozhodl mnohonásobný vítěz koridy? Asi by vás to velice překvapilo. Odhodlal se bojovat proti tomu, co sám tak dlouho dělal - proti zabíjení zvířat v arénách. Sám to poznal zblízka a ledacos se dozvěděl i odjinud. Je to zvláštní! Lidé obdivují některá zvířata, ale pak je sami nutí nemilosrdně zápasit a zbytečně umírat. Dělalí to staří Římané, když přivázeli z Afriky nádherné lvy i jiné šelmy a vypouštěli je v kamenných circích proti sobě nebo proti ozbrojeným lidským soupeřům. Podobné to bylo při štvanicích na jeleny. Taurus věděl též o psích a kohoutích kláních, která končí smrtí jednoho ze zápasníků. A proto se rozhodl nasadit všechny síly, aby si lidé dali říct a s těmhle divadly přestali. Musíme však po pravdě připustit, že tyhle jeho snahy skončily nezdarem.

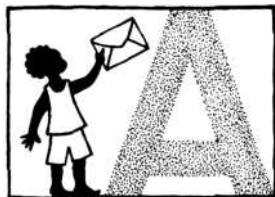
Po tomhle neúspěchu začal Taurus zápasit na zcela jiném poli: svým slavným jménem se odhodlal zaštitit boj o lepší postavení indických krav. Každý školák ví, že se v Indii krávy nesmějí zabíjet, poněvadž jsou posvátné. Mohou se procházet, kde chtějí, a spát, kde se jim zamane. Jenže ve skutečnosti jsou to veliké ubožačky. Ve městech se pletou do cesty autům, na venkově je lidé odhánějí od svých příbytků kamením, aby je nemuseli krmit. A tak se krávy živí odpadky, jsou na kost vyhublé a umírají vysílením a stářím, místo co by je někdo vlídně poplácal po boku. To se Taurovi vůbec nelíbilo a poněvadž pod jeho svalnatou hrudí tlouklo soucivé srdce, nikdy neváhal hlasitě se ozvat na obranu ubohých indických vychrtlic nebo aspoň podepsat petici za zlepšení jejich života. Ani tenhle druhý Taurův zápas neskončil vítězstvím - prozatím. Ale kdyby se každý hned zalekl překážek a vzdal to, co pokládá za správné, kam bychom se poděli?

Kdo se cítí středem světa,
ten se asi nezmění.
Změnit život od základů,
to je pracné umění.

A co o tom říká bible?

„Nikdo ať nemyslí sám na sebe, nýbrž ať má ohled na druhého" (1 K 10, 24).

heda

Budování školy pro vesnici Mushapo v Kongu

Postavit v buši solidní budovu není vůbec snadný úkol! Naše školní budova bude vůbec první taková stavba v celém regionu. Základy a podpěrné sloupy budou z betonu a železa a stěny z vypálených cihel. Obyvatelé Mushapa jsou za náš školní projekt velmi vděční - jednak proto, že dosud vůbec žádnou školu neměli, a za druhé proto, že "naše" škola bude výrazně odlišná od škol okolních. Děti tam běžně při vyučování sedí na větvích stromů nebo se mačkají na podlaze pod doškovou střechou částečně porušenou díky silným dešťům. Je šokující vidět, v jakých podmínkách se tu děti učí.

Díky nedostatečné infrastruktuře a velké bídě v této oblasti je pro nás každý krok k dosažení našich cílů velice obtížný. Ale nenecháme se tím odradit! Chce to spoustu trpělivosti a vytrvalosti, a díky Bohu za všechny přátele, kteří nás v

našem úsilí podporují. Je to, jako kdybychom sestavovali obrovské puzzle, složené z jednotlivých malých dílků, které do sebe přesně zapadají. Každý ten dílek je nezbytný, má-li vzniknout dokonalý obraz.

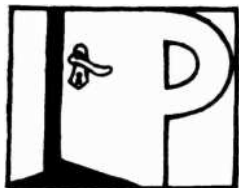
Guy z farmy SADR pro nás zorganizoval setkání se dvěma řediteli škol v Tshikape, kteří jsou připraveni nám pomoci najít dobré učitele. Také se mu podařilo nakoupit a dopravit na farmu stavební materiál, např. železné pruty do základů a do sloupů, stavební dřevo, vlnitý plech na střechu, dveře a okna. Jean, vedoucí farmy, a jeho tým dopravili písek, štěrky, cement a vodu na parcelu a zahájili stavbu. Jean zorganizoval partu zedníků a dohlíží bedlivě na všechny stavební práce. Nadace Vodacom přislíbila dar školních lavic a stolů. Plánujeme, že dvě třídy po 30 žácích budou chodit do školy dopoledne, dalších 2 x 30 odpoledne, celkem tedy poskytneme vzdělání 120 žákům. Nebudeme vyžadovat žádné školné, narozdíl od ostatních škol v Kongu.

Mockrát děkujeme i za Vaši velkou podporu a také za další benefiční koncert. Naše práce v Kongu by bez Vaší pomoci nebyla možná a velice si jí vážíme.

Wolfgang a Lenka Schmidovi, Aktive Direkt Hilfe

("Aktive Direkt Hilfe e. V." je německá registrovaná charitativní organizace, která aktivně působí na různých projektech v Africe. Naši dobrovolníci zajišťují, aby se pomoc dostávala přímo těm, kteří ji nejvíce potřebují a kterým je určena.)

KONCERT PRO AFRIKU

Už potřetí se koná v kostele u Martina ve zdi benefiční koncert Našich pěvců na podporu konžských dětí. Tentokrát to bude ve znamení dvou šestek a dvou dvacítek: ve středu 6. 6. ve 20:20 (!!). Uslyšíte hudbu českou, německou, italskou, anglickou, švédskou... a samozřejmě také africkou. Spoluúčinkuje Jitka Tomšíčková - anglický roh. Výtěžek koncertu (vstupné je dobrovolné) bude odeslán na výstavbu školy v buši, garantem je křesťanská dobrovolnická organizace Aktive Direkt Hilfe. Více o stavbě školy si můžete přečíst na jiném místě v Souterrainu.

01.06.12

NOC KOSTELŮ

Čtení s kvízem pro děti

17:30 18:30 Hravá četba a kvíz se zapojením biblických příběhů a postav. Vhodné pro děti školního i předškolního věku a jejich dospělý doprovod.

18:30 19:30 **Kostel v kostele aneb hledání a stavění**
Zvědavé a pohybu lačné děti i dospělí se seznámí s naším sborovým prostorem a zároveň sami postaví kostel.

19:30 20:30 **Efektivní rodičovství krok za krokem**
Přednáška Mgr. Martiny Sklenářové vhodná pro rodiče i prarodiče s dětmi zejména školního věku. Paralelně promítání filmu pro děti.

Otevřený kostel s programem vhodným pro pra/rodiče i děti

Od 17 do 21 hodin zábava i poučení, prostor pro vlastní objevování, tázání i naslouchání, zpívání, občerstvení. Vítejte návštěvníky všech generací. Po celý večer možnost ztišení, rozhovoru, nahlédnutí do života sboru.

Kalendář na červen 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 6. Křest Romana Švidrnocha 10. 6. Pro malé i velké na závěr školního roku 17. 6. 24. 6. 1. 7. s VP	P. Hudec / T. Trusina (kázání a vizitace sboru) A. Hudcová P. Tomášek P. Hudec MUDr. Z. Susa
Biblická hodina	po prázdninách	
Děti	Nedělní škola: neděle 9:30 Náboženství: čtvrtek 7. 6. v 16:30 ZŠ Suchdol - po prázdninách 1. 6. Noc kostelů – v 17:30 program u příležitosti MDD: Čtení s kvízem a soutěžemi, stavění kostela 10. 6. po bohoslužbách výlet do Dalejského údolí s buřtákem u Petříčků	
Mládež a dorost	úterý v 19:00; před prázdninami zakončení prohlídkou pivovaru v Suchdole	
X-cátníci	čtvrtek 21. 6. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	středa 6. 6. ve 20:20 - Koncert pro Afriku (Martin ve zdi); středa 13. 6. - závěrečný večírek s výletem	
Křesťanská služba	neděle 3. 6. po bohoslužbách	
Klub poznávání	po prázdninách	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 4. 6. a 18. 6. v 15:00	
Debatní klub seniorů	po dohodě	
Setkání s hostem	po prázdninách	
Staršovstvo	čtvrtek 7. 6. v 19:00	
Konfirmandi	po prázdninách	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

www.dejvice.evangnet.cz

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Co si odnesly děti
- ✓ Most (*M. Študentová*)
- ✓ Z četby (*D. Fišer*)
- ✓ Kalendář na prázdniny

Čtyři "V" sestry Mirjam

(k životnímu jubileu)

Křesťanské sbory nejsou neměnné útvary, ale mění svou tvář. Přicházejí a loučí se kazatelé, ale poněmhu se mění i složení celého sborového společenství. Objevují se noví členové, jiní se zas stěhují pryč nebo odcházejí „cestou všelikého těla“.

Zvláštní postavení ve sboru zauímají proto ti, kdo představují jakousi sborovou kontinuitu. V Dejvicích k nim patří bezesporu bývalá sborová sestra Mirjam Růžková. Své funkce se ujala jako mladá maminka, dnes už má mezi potomky dospělou vnučku.

Vědma. Obdiv budí už mimořádná informovanost sestry Růžkové. Když se schází k poradám skupina sborové Křesťanské služby a je třeba dozvědět se něco bližšího o kterémkoli členu nebo rodině, stačí se obrátit na Mirjam.

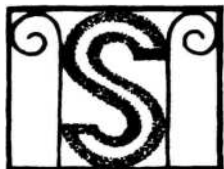
(dokončení uvnitř čísla)

Ovoce Ducha svatého je tichost

Je dosti zvláštní, že apoštol Pavel ve výčtu ovoce Ducha svatého uvádí výslovně tichost. Pavel byl přece charismatickou osobností. Cestoval po celé Malé Asii, zakládal sbory, neúnavně kázal, vedl vášnivé spory s judaisty, kteří zpochybňovali evangelium o spáse zadarmo z pouhé Boží milosti. A stejně vášnivě se hádal s entusiasty, kteří zase tvrdili, že už jsme v Božím království, vznášeli se v oblacích a učili nebezpečně, že už nemusíme nést životní kříž. Pavel rozhodně nebyl nemluva. Sice se o něj někteří otírali, že prý skvěle píše, ale kazatel je mizerný; to však byla asi pouhá závist.

(dokončení uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 7. 6. 2012

(zkráceno)

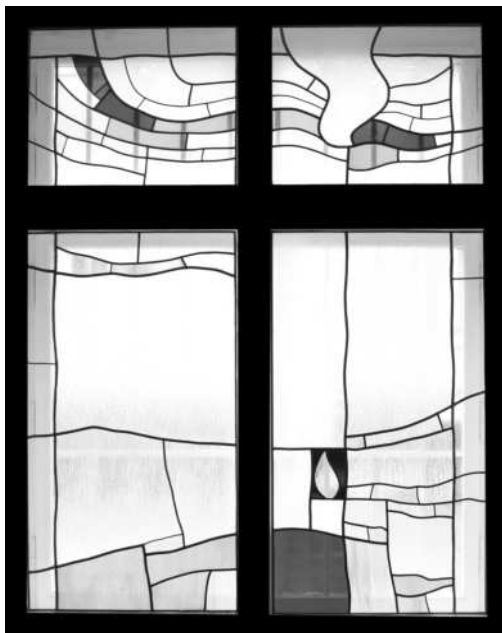
- Poslední pastorálka byla 15. května, bylo to náročné, ale zvládli jsme to.
- Bazar šatstva: dary pro sbor činily cca 50 000 Kč.
- 26. 5. odpoledne se konala ekumenická bohoslužba za krajinu (účast kolem 50 lidí jako obvykle) a 26. 5. večer zpívali Naši pěvci ve sv. Vítu při ekumenické svatodušní vigílii.
- 1. 6. Noc kostelů: Bylo poděkováno manželům Volným za přípravu. Ve sboru byla i výstavka fotografií br. Santlera a dobře připraven program pro děti a dospělé. Program byl opravdu kvalitní, ale účast velmi malá (asi 20). Nabízí se otázka, zda v akci pokračovat. Vzhledem k tomu, že v rámci Prahy je nabídka tak obsáhlá a atraktivní, těžko jí můžeme konkurovat. Příští rok spíše doporučíme členům sboru, aby se zúčastnili v jiných místech Prahy.
- Ekumenický volejbalový turnaj s katolíky od sv. Vojtěcha se konal 2. 6., tentokrát evangelíci v turnaji zvítězili.
- Vizitace sboru proběhla v neděli 3. 6., křest R. Švidrnocha se konal též 3. 6.
- Schůzka s Pavlem Kosátkem ohledně bookletu k DVD: pan Kosátek je ochoten napsat požadovaný komentář do konce srpna, nejpozději v září.
- 6. 6. se konal Koncert pro Afriku III (Naši pěvci) u Martina ve zdi. Byl velmi zdařilý a vynesl 15 000 korun.
- Synod se koná 7.- 10. 6. 2012, téma: Malé sbory.
- Sbírký: na Diakonii 4590 Kč (na speciální školu střediska v Merklíně); na Jeronymovu jednotu jsme odeslali 50 478 Kč.
- Dokončeny úpravy sklepních sborových prostor (A. Hudcová vymalovala), nutno zhotovit nápis nad dveřmi do kanceláře a modlitebny.
- Dokončení prodeje knih a odvoz zbývajících.
- Dlouze se diskutovalo o vyrušování některých dětí při bohoslužbách a o tom, jak tento problém řešit. Též bylo zdůrazněno, že by učitelé NŠ měli své pozvání do NŠ sdělit zřetelně a nahlas.
- Br. Mašek připomněl potřebu diskutovat o finanční budoucnosti ČCE v souvislosti s církevními restitucemi.
- Staršovstvo vyjádřilo souhlas znovu diskutovat o přijímání z kalíšků a souhlasí s tím, bude-li vysluhovat večeri Páně host, vyjde se mu vstříc a nebude se vysluhovat kalíšky.
- Br. Volný doporučuje připevnit stabilní lištu pro zavěšení vystavovaných obrazů v Komenského síni. Návrh byl přijat.
- Staršovstvo vyjádřilo souhlas s konáním podzimní výstavy obrazů br. Härtela a fotografií br. Jenčka a později výstavy obrazů Barbory Veselé.

Ovoce Ducha svatého je tichost

(pokračování z titulní strany)

A přece v něčem Pavel tichý byl. Když šlo o Krista a jeho evangelium, byl vášnivě „hlučný“, bylo ho hodně slyšet, když ale šlo o něj samotného, byl pokorný a tichý. Nešlo mu ani v nejmenším o vlastní slávu a čest. Celý život zasvětil Kristu. V první kapitole epistoly do Filipis třeba píše: *Někteří kazatelé káží Krista s postranními úmysly, z touhy po uplatnění, pomlouvají mne a očerňují, ale co na tom, jen když je zvěstován Kristus, na mně nezáleží.*

V tom byl Pavel blízko Pánu Ježíši. Ten také hájil někdy až vášnivě Boží věc, ale když šlo o jeho vlastní osud, byl pokorný a tichý. V modlitbě getsemanské prosil Boha, aby od něj vzdálil utrpení, ale nakonec zašeptal: „Ne, co já chci, ale co chceš Ty. Staň se Tvá vůle“. Taková tichost nebo jinak pokora, není z nás, je darem Božím, ovocem Ducha svatého. Evangelium máme zvěstovat otevřeně, hlásat je, jak se píše v jednom z evangelií, ze střeš, ale když jde o nás, o naši slávu a čest, máme zmlknout ve smyslu biblického slova: „On musí růsti, já pak menšiti se.“

A ještě jedna tichost je požehnaná a je třeba o ní mluvit, i když je asi více ovocem lidské sebekázně než zázrakem působení Ducha svatého. Jde o tichost ve smyslu soustředění. Žijeme v uspěchané době. Naše multimediální civilizace se utápí v rámusu a čím víc komunikujeme, tím méně slyšíme. O naši neschopnosti zmlknout a naslouchat není pochyb. Neslyšíme se navzájem, natož abychom slyšeli Boží hlas. Dnes mezi teology znovu ožívá téma „Boží mlčení“. Ale není spíš problém v nás, že my mluvíme a mluvíme a Pána Boha nepustíme ke slovu? Velmi poučný je v tomto směru příběh o Eliášovi z 19. kap. z 1. knihy královské, kde se píše, že Boží hlas bývá jemný a tichý, doslova těžko slyšitelný. Člověk musí zmlknout, soustředit se, ztišit se, aby mohl Boží hlas zaslechnout. V jedné písni skupina Javory zpívá: Ty musíš mluvit tiše, abys uslyšel. Větu bych jen trochu pozměnil: Musíš ztichnout, abys uslyšel Boha i druhého člověka.

P. Hudec (foto Jan Zatorsky)

Čtyři "V" sestry Mirjam

(pokračování z titulní strany)

Nejen že si bez potíží vybavuje jména jednotlivců, ale i rodinné souvislosti a příbuzenské propletence, které nedokáže zachytit žádná členská kartotéka. A netěží přitom jen z minulosti, ale i ze svých aktuálních návštěv a rozhovorů. Nějakým záhadným způsobem se pak dozvídá dříve než ostatní o těch, kdo stůňou nebo mají trable a potřebují (osobně nebo telefonicky) povzbudit.

Vrba. Čeho si u sestry Růžkové vážili a váží všichni, kdo ji blíže poznali, je její takt. Ti, kdo se jí svěřovali a svěřují se svými čistě osobními záležitostmi, se nemusejí obávat, že zradí jejich důvěru. Jako informátorka skandalizujícího bulváru by se tedy neosvědčila.

Věrojatnost už vymizela ze slovníků, ale i modernější *věrohodnost* či *hodnověrnost* je na ústupu z lidských vztahů. Často bývá nahrazována pěknými frázemi a předstíraným zájmem o druhé. Tomuhle démonkovi sestra Mirjam úspěšně unikala a její altruismus nebyl nikdy hraný, ale opravdový. Možná, že kdyby se odhodlala vstoupit do politického života (věk už na to má), věnovali bychom jí s důvěrou svůj hlas.

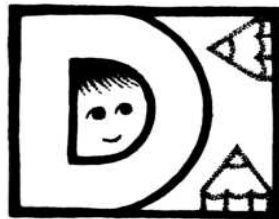
Víra. Skutečná víra je opak hazardu. Hazardér na něco sází, ale ví, že mu to třebas nevyjde. Mirjam Růžková však sázela v dobré víře, že neriskuje. Při studiu získala odbornou kvalifikaci, a přece jí stálo za to, aby se stala pracovnící tehdy podceňované církve. Stálo jí také za to vychovávat v době ideově zmateného školství ve víře své dva syny, poněvadž byla přesvědčená, že jim tím napomáhá nalézt správný základ pro život. Víra v Boží prozřetelné vedení jí zřejmě též pomáhala snášet osobní zdravotní i jiné nesnáze. A víra jistě stojí za její životní moudrostí, která se netváří okázale a mentorsky, ale osvědčuje se nenápadně na správném místě a ve správnou chvíli.

D H

Dětské bohoslužby s výletem

V červnu se konaly dětské bohoslužby na závěr školního roku a pak se děti s rodiči vydaly na výlet do Prokopského údolí.

Co si děti z toho dne odnesly?

Markétka: V kostele bylo pěkné divadlo a zmrzlina. Nejvíc se mi líbilo, když jsme si hráli v Prokopáku na hřišti a obědvali tam řízky. Hezky tam přšelo. Taky se mi líbilo, když jsme našli na zahradě poklad a já jsem si nalepila dinosaury do alba na samolepky. A potom, když jsme si u nás doma hráli na piráty a nakonec jsme si opekli buřty místo na ohýnku u nás v troubě.

Leontýnka: Nejvíc se mi líbilo krmení labuťáka, ja jsem mu hodila chleba a on se zvedl a hnal se za ním. Pak se mi líbilo, jak jsme s Verunkou a Šimonem vozili šneky letadlem. Moc se mi líbilo i hledání pokladu.

Ondra: A mně se líbilo, když jsem našel v kapradí poklad s dinosaurama. A taky se mi líbilo, jak jsem měl mokré vlasy a šel jsem s nima domů.

Šimon: Po cestě nám dost přšelo. Potom jsme hledali poklad. Bohužel přšet nepřestalo, a tak byl buřťák v troubě.

Verunka: Mně se líbilo, jak jsme si hráli na hřišti a obědvali řízky. Líbilo se mi jít v dešti po pěkné cestičce Prokopským údolím. Škoda, že se labuťák v jezírku nenaštval dost na to, aby za námi vylezl. Chutnaly mi buřty z grilu a v pokladu jsem si našla krásného roztomilého dinosaufíka. V kostele se mi líbilo divadlo a zmrzka.

Ciara: Výlet se mi líbil, v kostele mi chutnala zmrzlina a cestou jsme si pohráli na krásném hřišti, kde byla taková loď. Vůbec nám nevadilo, že prší, potkali jsme labuť a přešli přes krásný most. Míša pro nás připravila na zahradě hru, hledali jsme zprávy. Líbilo se mi to, i když jsem žádnou nenašla jako první. A nakonec jsem od Míši dostala asi po Verunce krásné zimní boty s princeznou, hned jsem si je obula na cestu domů, protože moje boty byly mokré.

MOST

V sobotu budu provádět na Karlově mostě. A protože skupina na to má celý den, budeme se věnovat i sochám. Představte si, že je brzy ráno a stojíte na mostě skoro sami. Jak k nám ta výjimečná galerie svědků křesťanské víry promlouvá!

Tak samozřejmě můžete namítnout, že mnozí z nich za života ke svatosti měli daleko a vůbec kdo ví, jak to bylo. Třeba takový svatý Vít, jeden z našich národních patronů, zemřel jako snad ani ne patnáctiletý mladíček. Další náš národní patron - svatý Vojtěch - si za svou smrt vlastně mohl sám, když pořádl pohanům ty sochy kácel, co s ním tedy měli dělat? A nejslavnější český světec Jan Nepomucký? To už je vlastně na hranici či možná až za hranici pohádky.

Proč křesťané potřebovali (potřebují) svaté? Jsou to prý archetypy lidí, takové i trochu pohádkové příběhy ze života. Hospodin a Ježíš Kristus asi byli pro středověkého člověka příliš vznešení, proto bylo jednodušší si představit komunikaci s někým od nás (i když kdo byl právě Ježíš?).

Ale to nechme stranou. Symbolika baroka je pro nás už nesrozumitelná, nedokážeme porozumět, co chce která socha sdělit. Nicméně když stojíte na Karlově mostě skoro sami, je to mocný zážitek, skoro mystický. Prý děti to dovedou lépe. Nevím, musím tam Ciaru vzít co nejdřív, ještě než vyrostete.

Tak to někdy zkuste zajít si na ten náš most ráno, opilci už by tam neměli být. A třeba pak o tom napište do Souterrainu.

Přeji vám všem krásné léto. A ještě - letos to bude 10 let od povodně, tak s vděčností vzpomínáme na vás všechny, kteří jste nás podpořili po všech stránkách - hlavně na krásný čas, který jsme prožili v exilu u Dusů na Suchdole. Bude-li počasí přát, uděláme u nás na zahradě třeba buřtáček. A po prázdninách nějaký malý výlet po krásách naší stovžaté Prahy.

Marta Študentová

Dva různé židovské postoje

Ortodoxní židovský teolog **Pinchas Lapide** opakovaně vstupuje do dialogu s křesťanskými teology, v „Čítance židovsko-křesťanského dialogu“ je citováno z jeho rozhovoru s Karlem Rahnerem a Ulrichem Luzem a připomenuta je společná publikace s Hansem Küngem: *Brother or Lord*. Jeví se mi příkladem otevřeného tolerantního přístupu:

„Kdyby hebrejské evangelium (dobrá zpráva) o neohrazené boží lásce, které Izajáš nazývá »spásou« (Iz 49,6), dosáhlo do čtyř koutů světa ve jménu nějakého řeckého filozofa nebo římského řečníka, měla by většina Židů vážné pochybnosti. Protože se monoteismus po celém západním světě šířil ve jménu zbožného bohobojného Žida, příběh o jeho vlivu nemůže nechat Izrael netečným... Tvrdit, že byl pouhý Žid, že byl jen farizeus, že nebyl víc než jen potulný kazatel, by byl

vrchol biblické arogance. Navíc by to protirečilo jednomu ze základních principů těch samých farizeů, podle nichž není negativní svědectví dovoleno. V Izraeli nesmí nikdo před soudem uvést, co obviněná osoba *neřekla*, *neudělala* nebo do čeho *nebyla* zapletena. Pokud by chtěl někdo dosvědčit, kdo Ježíš nebyl, ocitá se na tenkém ledě. Na základě pramenů, které máme k dispozici, se můžeme pokusit říci, kdo Ježíš byl, co dokázal a které výroky pocházejí s největší pravděpodobností od něho. Ale to, kým se stal po velikonoční neděli pro věřící židovské křesťany a později pro církve z pohanů, zůstává nedotknutelnou výsadou víry, která patří k tajemství církve.⁴¹

Uvědomil jsem si, že podobný vstřícný postoj, který jsem v Čítance shledal u více židovských autorů, není vůbec samozřejmý. Například u pražského rabína **Karla Efraima Sidona** vedle mnoha krásných úvah nacházím: „Chození za jinými bohy je diktováno potřebou lepší stravitelnosti a je až neuvěřitelné, s jakou úporností lidé hledají Boha tam, kde sám říká, že není. To se týká i toho člověka, ze kterého si miliony lidí udělaly božstvo. Křesťanský Nový rok je osmý den po jeho narození v den zimního slunovratu a je oslavou výročí jeho obřizky. Tím je zjevně míněno, že ten dotýčný je umírajícím a zmrtvýchvstávajícím Rokem jako egyptský Usírev a kenaanský Adonis, klasická starověká božstva, která Písmo odmítá a o nichž říká, že oči mají, nevidouce, a uši mají, a neslyší atd.“⁴²

Na Hvižďalovu připomínku Pavlova vymezení pojmu „víra“ (Žid 11,1) Sidon reaguje slovy: „Tehle výrok je možná počátkem celé patálie s »vírou« a Pavel jako světoobčan už chápal pojem víry postmoderně. Chybí tu úplně právní rozměr, tolik charakteristický pro judaismus. Tedy vědomí závazku. V hebrejském slově »emuna« je sice obsažen pojem spolehnutí, ale ve smyslu spolehlivosti, a co konec konců čekáte od Žida, který vymyslel a založil nové náboženství, protože si myslel, že stará oliva bez štěpu, který se na ni snažil naroubovat, už neponese plody. A vůbec také nepochybuji o tom, že bezprostředně po zkáze chrámu se to mohlo jevit jako fakt. Ne nadarmo byl jmenovec krále Šaula. Jím hozená záchranná síť je ale jako všechny sítě děravá. Komplikuje, co je prosté, a ve strachu před tím se utíká k naději v něco, co není.“

Neurážejme se nad formulacemi pražského rabína, hledejme spíše jejich racionální jádro. Ale toleranci a vstřícnosti se můžeme učit spíše u Pinchase Lapida. I u něho nacházíme zřetelný odstup od zhelénizovaného křesťanství (evangelium o Kristu), ale nezaclání mu to vlastní Ježíšovo evangelium!

Draga Fišer

---

¹ Čítanka židovsko-křesťanského dialogu, Kalich/Vyšehrad, 2003, str.159-160

² Karol Efraim Sidon, Karel Hvižďala: Sedm slov, rozhovory, Dokořán 2004, str. 112 a 115

Kalendář na prázdniny 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 7. s VP	Z. Susa
	8. 7.	P. Tomášek
	15. 7.	P. Hudec
	22. 7.	P. Tomášek
	29. 7.	D. Henych
	5. 8. s VP	P. Hudec
	12. 8.	P. Hudec nebo A. Hudcová
	19. 8.	M. Prudký
	26. 8.	P. Tomášek
	2. 9. s VP	P. Hudec
Biblická hodina	po prázdninách	
Děti	4. - 11. 8. prázdninový pobyt dětí v Rovečném	
Mládež a dorost	30. 7. - 2. 8. sjíždění Sázavy	
X-cátníci	po prázdninách	
Sbor Naši pěvci	středa 18. 7. v 18:30 - prázdninové pozpívání	
Křesťanská služba	v září	
Klub poznávání	po prázdninách	
Hodina pohybu pro seniory	v září	
Debatní klub seniorů	po dohodě	
Setkání s hostem	po prázdninách	
Sborový pobyt	30. 6. - 7. 7. rakouské Alpy	
Staršovstvo	čtvrtek 13. 9. v 19:00	
Konfirmandi	21.- 26. 7. konfirmační puťák po tolerančních sborech na Vysočině	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

www.dejvice.evangnet.cz

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

✓ Nové tváře: Roman Švidrnoch

✓ Trojí zastavení P. Proška

✓ Naše Hanička (*P. Prošek*)

PRÁZDNIHOVÁ PŘÍLOHA VAKACE

✓ Kvíz (*Marek E. Světlík*)

✓ Olga Hrubá přiletí (*A. Hejlová*)

✓ Bohoslužba za krajinu (*A. Hejlová*)

✓ Jak se stařeček nechtěl soudit
(*heda*)

✓ Kalendář na září

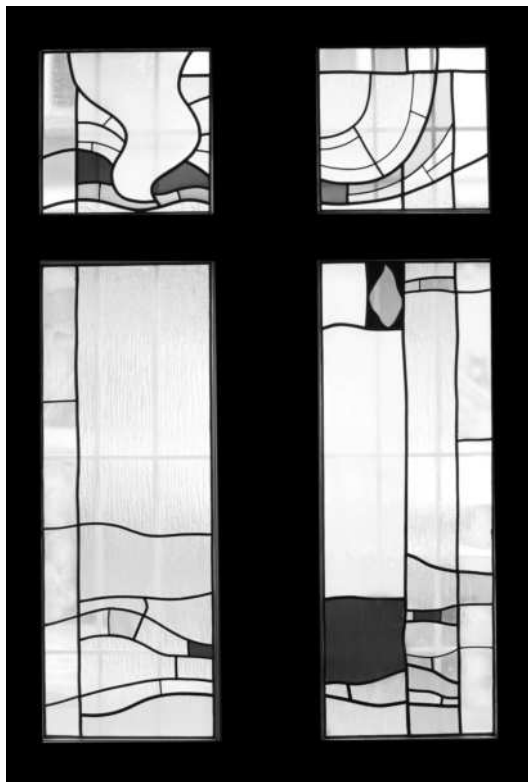
Ovoce Ducha svatého je sebeovládání (zdrženlivost)

Ovoce Ducha svatého je zdrženlivost, řecky *egkrateia*. Se zdrženlivostí mají někteří bibliční vykladači problém, zvláště luteráni. Zdá se jim, že důraz na zdrženlivost je v rozporu s Pavlovou teologií milosti. Mají obavy, že když začneme mluvit o zdrženlivosti, nutně skončíme u záslužnictví, tj. v přesvědčení, že spasení si musíme zasloužit svými skutky, a tím se nám náboženství zase změní v bič, v „ty musíš“. Tito teologové upozorňují, že zdrženlivost hraje významnou roli v řecké filosofii,

ale v biblickém náboženství je to zcela okrajové téma. Pro Sokrata je zdrženlivost jednou z kardinálních ctností. V jeho dílech je tento pojem velmi frekventovaný. V Novém zákoně se toto slovo však vyskytuje pouze 4x. To všechno je jistě pravda, nicméně apoštol Pavel v zásadním textu, v němž formuluje důsledky Božího působení, zdrženlivost uvádí. Ovoce Ducha svatého je zdrženlivost nebo jinak sebeovládání, tak to stojí v epištole Galatským. Možná bude dobré si připomenout další tři místa v Novém zákoně, kde o zdrženlivosti čteme. Lukáš ve Skutcích apoštolských popisuje ve 24. kapitole setkání apoštola Pavla s římským místodržícím Felixem. Felix si Pavla dal zavolat, aby mu vysvětlil, co vlastně věří, a Pavel mu začal kázat o spravedlnosti a sebeovládání a o budoucím soudu. Felix Pavlovo kázání nemohl vydržet pro úzkost svědomí, a tak audienci brzo ukončil.

(dokončení uvnitř čísla)

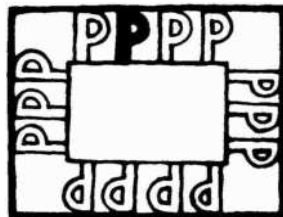
Tedy o sebeovládání se tu píše v souvislosti s posledním soudem. Všichni jednou staneme před soudnou stolicí Boží, náš život se tam rozvine jako kniha a Bůh posoudí každého podle jeho jednání. Proto by měl každý usilovat o to, aby žil v souladu s Boží vůlí. Měl by se zdržovat toho, co je v Božích očích zlé, a měl by činit dobré. V podobné souvislosti čteme o zdrženlivosti i v 2. epistoletě Petrově. Bůh nás povolal, abychom se stali účastni božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět ženou zvrácené touhy. Je s podivem, jak je toto slovo aktuální. Bezpochyby i náš svět ovládají zvrácené touhy, ale člověk by jim neměl podléhat, naopak měl by usilovat o zbožnost, lásku, spravedlnost. To proto, abychom získali podíl na božské přirozenosti. Poslední místo v Novém zákoně,

kde čteme o sebeovládání, je v epistoletě Titově. Tam apoštol píše, jaký by měl být představitel církve. Měl by vést život příkladný a držet na uzdě své emoce. Předně by měl vážit slova. Pokud jde o učení, v tom by měl být pevný, jasný, zřetelný, ale v přístupu k druhým by měl být dobrým pastýřem, měl by povzbuzovat.

Dnes se hodně zdůrazňuje, že bychom se měli řídit svými emocemi, Písmo však zdůrazňuje, že bychom měli žít tak, abychom se líbili Bohu, tj. podle Desatera, podle Ježíšova Kázání na hoře. Ono to někdy není v rozporu, ale když se mé emoce přece dostanou do rozporu s Boží vůlí, pak se mám ovládnout a udělat to, co je správné v Božích očích. Mluvit o Božím soudu a sebeovládání se dnes už moc nenosí. I křesťanům to zavání „temným středověkem“. Ale nebylo by dobré tuto část našeho vyznání víry trochu oprášit? Neprospělo by nám, kdybychom slova o tom, že Pán Bůh jednou náš život posoudí, vzali opravdu vážně a usilovali o zbožný život? Apoštol Pavel se o tom nebojí kázat a nebojí se napsat, že sebeovládání je projev Ducha svatého.

*Petr Hudec
(foto Jan Zatorsky)*

Nové tváře v našem sboru (12): Roman Švidrnoch

Jmenuji se Roman Švidrnoch, letos je mi rovných 40 let. Přestože pocházím z čistě ateistické (a dělnické) rodiny, zájem o křesťanství mě "chytil" už před pubertou, hlavně díky četbě historických knih; zajímala mě husitská doba a raný středověk, který byl prostoupen vírou v Boha - říkal jsem si, jak by mohly celé stovky generací lidí věřit v něco, čemu se tehdy mezi mými vrstevníky říkalo "pohádka pro hloupé a jednodušší lidi". Četl jsem a četl, ale nemůžu říci, že bych přímo uvěřil, spíše jsem si byl jistý, že nějaký Bůh existuje, ale o detailech křesťanství jsem toho moc nevěděl. Trochu se to změnilo po listopadové revoluci, kdy jsem se dočasně přestěhoval na Valašsko (kvůli práci) a se známými, u nichž jsem bydlel, jsem chodíval občas na mše do katolického kostela. Pamatuji si, jak jsem se před těmi 20 lety setkal se starou paní, řádovou sestrou, která dožívala v domově pro jeptišky, byla to teta mých přátel. Ptala se, jestli věřím. "Spíše asi ne," řekl jsem, ona se usmála a přežehnala mě křížkem na čele. "Já cítím, že Pán

Ježíš si tě v životě najde," řekla tiše. Moc jsem jí nevěřil, přesto na mě tahle chvíle zapůsobila tak, že si ji pamatuji dodnes.

Dál jsem žil prací, coby svobodný mladý muž jsem stoupal po kariérních příčkách v novinách, a prázdno v životě, které jsem cítil poměrně často, jsem zaháněl workoholismem - a skutečně, po pracovní stránce si nemohu stěžovat, ve svém oboru jsem myslím úspěšný. Ač je to paradoxní, velký zlom nepřišel ani s těžkou nemocí (rakovina) před devíti lety, nebyl to pro mě "bod obratu" aspoň ne v duchovním smyslu; ještě ne. Jen mi došlo, že nemůžu život vyplnit prací a dobrovolně jsem se "upozadil", dělám jen to, co mě baví (občas to úplně nejde, ale víceméně ano) - a postupem času zase přišla krize s jejími věčnými otázkami po smyslu života a našeho snažení na tomto světě. Prožil jsem klasickou krizi středního věku, doprovázenou rozvodem (bez dětí, oboustranně klidným), a seznámil se se svou budoucí ženou, křesťankou. To byla jedna z věcí, které se mi na ní líbily od počátku. Začal jsem se o křesťanství více zajímat, číst spoustu knih, protože musím ke všemu, co dělám, získat pořádný základ - nejsem člověk, který v jednom okamžiku uvěří, bohužel pro mě. A pak jsem pochopil, že křesťanství není životní postoj nebo souhlas s nějakou myšlenkou - je to odpověď na všechny otázky života, jeho smyslu a směřování. Trochu pateticky řečeno, osvítilo mi mou životní cestu úplně novým světlem. Ježíš si dobyl mé srdce, tak, jak to dělá už tisíciletí u všech lidí, kteří si najdou tu chvíli a otevřou je před ním. Ale je to těžké: najít v dnešní době někoho, kdo by chvíli tiše a pokorně naslouchal a neříkal v každé druhé větě "já", je nesmírně složité, málokdo se chce zabývat něčím tak složitým a "nepraktickým" jako je víra v Boha. Jenže ona je i navýsost praktická ve smyslu životního vedení a naplnění - když člověk odevzdá malicherné starosti Bohu, osvobodí se a může se soustředit na to, co je podstatné.

Před rokem a půl jsme začali chodit do dejvického sboru, i když ne pravidelně, a pak jsem se začal scházet s panem farářem Petrem Hudcem, kterého jsem požádal o pomoc na cestě víry. Aniž jsem o tom věděl, je žákem profesora Hellera, jehož knihy mě spolu s C. S. Lewisem a dalšími přivedly na cestu víry - a to je také pěkná náhoda. Pan farář mě dovedl až ke křtu; vážím si toho, že právě tak laskavý a inteligentní kazatel byl mým učitelem, a shodli jsme se, že naše vzájemné setkávání určitě nekončí, naopak. Těším se na sdílení víry v našeho Pána Boha s dalšími členy našeho dejvického sboru a doufám, že taky budu moct přispět k jeho zdárnému fungování.

foto: Jiří Hlavsa

75. narozeniny Pavla Proska – trojí zastavení na životní cestě

Nerad sice píši o sobě, ale vyhovuji přání redakce.

Tedy zastavení první - do 25 let: V poličské porodnici před pětasedmdesáti lety - několik dnů po slavnostním otevření poličského chrámu Páně - jsem se narodil. Do deseti let jsem vyrůstal na faře v malebném městečku Jimramov, kde byl otec farářem a kde se také narodil přísně reformovaný farář, autor populárních Broučků Jan Karafiát a spisovatelé bratři Mrštíkové. K tomuto období se stále více vracím ve vzpomínkách a od svých sedmdesátin jej se svou ženou pravidelně navštěvujeme. V roce 1947 jsme se odstěhovali do nedaleké Poličky, rodiště proslulého hudebního skladatele Bohuslava Martinů. Tam jsem hodně sportoval (závodně jsem hrál lední hokej) a také se věnoval trochu muzice. Období dospívání nebylo nikterak jednoduché, ale snad prožité bez velkých „výchylek“. V Poličce jsem absolvoval střední školu a poté odešel studovat do Prahy Vysokou školu ekonomickou. K výběru studií přispěl také strýc našeho bratra faráře Ing. Čestmír Hudec, uznávaný odborník na finanční statistiku a velmi laskavý nuselský presbyter. Studovat na této škole nebylo snadné. Bylo zde více politiky než na jiných školách a já neměl - jako farářské dítě - rovnocennou pozici. Ale bylo nás podobných více, dokonce i z naší církve. Věděli jsme o sobě, vídali jsme se i mimo školu, zpravidla na večerních bohoslužbách u Martina ve zdi, někdy i na odpoledních bohoslužbách v Tróji na Farkách. Zde jsem poprvé zahlédl dívku, která se pak stala mou ženou a s níž jdu životem padesát let. Po studiu jsem odešel skoro na dva roky na vojnu do Mariánských Lázní, kde jsem se setkal s vojínem Pavlem Filipim, pozdějším děkanem Evangelické teologické fakulty. Hezké chvíle jsem tam také prožil s Blážou Šourkem, vikářem tamního sboru.

Druhé zastavení - do 50 let: V roce 1962 jsem se oženil s Janou Šimkovou, zdravotní sestrou, jež tehdy pracovala na dětské klinice. Po dvou letech se nám narodili dva synové - nejprve David, pak Tomáš, kteří se později profesionálně začali věnovat hudbě. V té době jsme byli členy sboru v Praze - Holešovicích, kde otec působil na sklonku své farářské služby. Byla to doba intenzivního prožívání nadějného Pražského jara a následného smutku způsobeného z příchodu vojsk a poté nechvalné Husákovy normalizace. Začátkem sedmdesátých let jsme se přestěhovali ze Střešovic do dokončené družstevní výstavby v Praze 6, dnešní Evropské ulice, kde bydlíme dodnes, a stali jsme se členy dejvického sboru. Záhy jsem byl zvolen do staršovstva a za několik let pak kurátorem. Tuto službu zatím stále ještě vykonávám, což se pro mne pomalu stává otazníkem.

Třetí zastavení - do 75let. Jde o životní etapu, v níž završuji své profesně odborné zaměření. Po sametové revoluci jsem - na základě výběru - přešel na

Ministerstvo kultury, kde jsem získal cenné zkušenosti z jiné oblasti. Po návratu na Statistický úřad jsem zastával vedoucí funkci. V roce 2004 jsem byl zvolen na šest let do synodní rady naší církve. Při návštěvách sborů jsem poznával mnoho sester a bratří, kteří věrně ve sborech sloužili a nesli statečně břímě této často nelehké služby. Byl jsem rád, že jsem mohl mít na starosti zejména diakonskou službu, k níž mám blízký vztah. Myslím, že práce církve v sociální oblasti je neodmyslitelnou součástí jejího života a že je též vyznáním víry navenek. Vždyť služba Slova a služba bližnímu nerozlučně patří k sobě. Ke konci této životní etapy se stávám konečně důchodcem. Nicméně má angažovanost v různých oblastech se nezmenšila. Také nezapomínám na své milé vnučky - Nevenku a Rebeku.

Při zpětném pohledu na mou životní pouť se mi objevuje celá řada lidí, kteří mne různým způsobem ovlivňovali. Především musím zmínit svou ženu, ochotnou strážkyni mého života. Díky patří všem blízkým v naší rodině, ale také církvi a mnohým bratřím a sestrám milého dejvického sboru, se kterými jsem se potkal a dosud potkávám. Především můj dík patří Tomu, který, jak věřím, mne po celou životní cestu chránil, také napomínal a dopřával všeho dobrého a díky němuž prožívané radosti přehlušují mnohá trápení.

A dál: „*Nevím přece, co bude zítra*“, píše Jakub ve své epištole. Já ale vím, že Pán Bůh je mi blízko a že mne má rád. Této nezasloužené skutečnosti věřím. V jedné z mnoha krásných písní P. Gerhardta zpíváme: „*Mou cestu, Bože, řídíš, máš mnoho možností, svým světlem ve tmách svítíš, jsi v naší blízkosti. Tvou vůli nelze zmařit, své dílo dokonáš, Tvůj plán se musí zdařit, své věrné zachováš.*“

NAŠE HANIČKA

Je něco málo času před nedělními bohoslužbami. Přichází Hanička Sýkorová s maminkou. Jakmile mne při příchodu spatří, okamžitě s úsměvem jí vlastním reaguje „jé, Prosek...“ a se zájmem se ptá, bude-li vysluhována večere Páně a zda bude „Hudec“. Často sděluje, co má nového na sobě a co se jí přihodilo. Takto je možno charakterizovat každé milé nedělní setkání s Haničkou. Někdy, když právě hraji, přijde za mnou až k varhanám. Při bohoslužbách tiše sedí, modlí se a zpívá. Ráda, stojíc vedle maminky, se účastní večere Páně. Věřím, že vše po svém velmi citlivě a účastně vnímá.

Hanička měla nedávno kulaté narozeniny. Máme ji rádi a přejeme jí, aby ji Pán Bůh ochraňoval a dodával jí potřebnou sílu a zdraví. Má své místo v našem dejvickém sboru. Myslíme i na její obětavou a svědomitou maminku, která zcela přizpůsobila svůj život potřebám Haničky. Kéž by i ji Pán Bůh svou milostivou ochranou chránil a posiloval.

P. Prosek

ALPY

I letos byl první prázdninový týden pro mnoho dejvických ve znamení Alp. Na sborový pobyt jsme opět vyrazili do rakouských Tyrol, tentokrát jmenovitě do „Haus Tirol“ v údolí Pitztal. Po loňských rozpacích z ubytování jsme byli navýsost potěšeni, jak je penzión čistý, pohodlně zařízený a že s majiteli se lze domluvit příjemně, vstřícně a česky!

Většina z nás nebyla v „akci Alpy“ nováčkem, a proto jsme předem věděli, na co se můžeme těšit. Tento typ pobytu dle mého velmi šťastně kombinuje výhody individuální i kolektivní dovolené. Každý si mohl zvolit míru „interakce“ s ostatními dle svého naturelu, chodit po horách sám či ve skupině, odpočívat ve svém pokoji či posedět navečer ve skupinkách, jít společně do sauny či číst si knížku na svém balkónku. („Každý večer všichni děti šli na trampolínu skákali sme a hráli různé hry. Po večeri sme šli k někomu na pokoj a hráli sme stolní hry.“) Nikomu jistě nevadilo mít během pobytu jeden den službu (vždy 6 - 8 lidí společně), tedy ráno uvařit v obřích hrncích vodu na čaj či kávu, umýt všechno nádobí a zkrátit denní výletování tak, aby se stihla uvařit večeře pro více než 60 strávníků. Na oplátku se nám pak dostávalo v dalších dnech podobné služby. („Nejvíc mi chutnalo jídlo těstoviny s tuňákom a s zeleninou.“) V jídelně jsme se scházeli také při pobožnostech. Ranní trvala jen pět minut, jen na chvíli se ztišit před rušným dnem, večerní pak byla trochu delší, ale obě vždy provázely písně ze zpěvníku, z dodatku či ze Svítá. Každou pobožnost vedl někdo jiný, což přinášelo rozmanitost ve způsobu pojetí jednotlivých úvah či zamyšlení, ačkoliv úhelným kamenem zůstával vždy Pán Bůh a naše vděčnost, že je s námi i tehdy a tam ... a prosba, ať je tomu tak i nadále.

Rozhodování o výletech nebylo snadné. Díky autobusu, který celým údolím Pitztal jezdil pro ubytované hosty zdarma, jsme nebyli limitováni počtem kilometrů, který se nám „vejde“ do nohou, ale mohli jsme se nechat zlákat i vzdálenějšími, o to však zajímavějšími místy. („Nejvíc se mi líbil výlet do Jerzens, jeli sme lanovkou na Hochzeiger, obešli sme jezírko a pěšky sme šli dolů. Vůbec se mi nelíbil první den, jeli sme na horu Riffelhorn a potom sme obešli obří jezero a šli sme dolů pěšky, všichni sme padali vůbec se mi to nelíbilo!!!“)

Na každý večer byl připraven zajímavý program, někdy přednáška o reformaci v Sedmihradsku, jindy promítání obrazů s raně křesťanskou tematikou. Děti zaujala Gudrun vyprávěním o výzkumu chování březích prasnic. Poslední večer byl tradičně věnován společnému zpěvu za doprovodu kytar, společnému zhodnocení, s čím jsme byli spokojeni a s čím snad méně. Výhrad bylo násobně méně než radosti, jak jsme si celý týden hezky užili. „Agentura Gája tour“ si poděkování vyjádřené písní víc než zasloužila! („*Nejlepší byl poslední den to sme se navečeřeli a potom sme zpívali písničku „Divné to věci dnes“, děti zpívali refrén a pár dospělých zpívalo pozměněné sloky o tom jak děkují Gáje a Petrovi jak nám to hezky připravili nejlepší bylo když Pitzi předal dárek s tím že to je jen taková maličkost. Poslední refrén se zpíval s nástrojema bylo to krásné. Moc se mi to líbilo!!!“*)

(Madlenka a Johanka Štamfestovy, maminka a dcera)

PO STOPÁCH TAJNÝCH A TOLEROVANÝCH EVANGELÍKŮ... ...A CÍRKVE VŮBEC

V červenci letošního roku jsem společně s konfirmandy z Dejvic, Daňkovic, Rovečného a s faráři Hudcovými a Rumlovými absolvovala (konfirmační) puťák

po Vysočině. Přijeli jsme - (Dejvičtí) do Daňkovic, kde na nás již čekali vysočínští konfirmandi, představili jsme se, popovídali si. Po večeři nám Petr Hudec vyprávěl o misijních cestách apoštola Pavla, což bylo velmi zajímavé a poučné. Na faře v Daňkovicích jsme přespali, druhý den ráno šli do krásného, typicky reformovaného kostela na pobožnost a poté jsme vyrazili na cestu přes Jimramov až do Zbytova. V Jimramově jsme si po devítikilometrové cestě udělali menší zastávku: prohlédli jsme si moc hezkou výstavu o Janu Karafiátovi a jeho významných dílech a pak se občerstvili výborným koláčem. Pozdě odpoledne jsme konečně dorazili na místo dalšího pobytu - Zbytov. Na Zbytově mě moc zaujalo poutavé vyprávění J. Kellera o minulém režimu. Poté následovaly různé hry a také dobrý "pocek" v čtyřlenném debatním kroužku až do noci :-). Ráno se mi těžko vstávalo, ale docela jsem se těšila na téměř celodenní výlet přes Veselí na hrad Zubštejn. Nasnídali jsme se, rozloučili se s Kellerovými a dali se do kroku! Chosení bylo únavné, ale díky novým kamarádům jsem se alespoň tolik nenudila a většinou jsem se mohla soustředit na cestu a na tu nádhernou přírodu kolem! Došli jsme do Veselí, kde na nás čekal milý farář, který nám povyprávěl o historii kostela v této obci. Kostel jsme si důkladně prohlédli a šli se na faru naobědvat (k obědu bylo výborné rizoto s houbami, na kterém jsem si moc pochutnala!). Po výtečném obědě jsme znovu vyrazili na nekonečně dlouhou cestu, na zříceninu, ale tentokrát při hře "na kolíčkovanou" (záměrem hry bylo mít u sebe pokud možno co nejméně kolíčků) a já jako ten "nejlepší hráč" jsem jich měla samozřejmě nejvíc... Zastavili jsme se v hospodě, kde jsme se občerstvili a poté pokračovali k hradu. Nakonec po 23 km jsme s bolavýma nohama, ale živí a zdraví, došli na předem určené místo, na hrad Zubštejn. Večer jsme si udělali táborák, zazpívali a popovídali si a nakonec jsme vedle obléhací věže a dalších husitských nástrojů teple oblečení zalehli do spacáků a při záři jasného měsíce a jeho hvězd postupně usínali! Ráno jsme se probudili s vlhkými spacáky od ranní rosy, ale ty nám při snídani za svitu slunce uschly, a tak jsme se sbalili a poslední den našeho putování se připravovali, jak psychicky tak fyzicky, na dalších 9 km cesty do Rovečného. Ale tentokrát nám cesta ubíhala pod nohama. Po zmrzlinové zastávce jsme spokojeně došli do Rovečného, naobědvali se a měli jsme před sebou ještě celé odpoledne, které jsme využili tak, že jsme uvolněně polehávali u vody, opalovali se, koupali a četli si. Druhý den nás Hudcovi odvezli zpět k dejvickému sboru, kde jsme se rozloučili a odjeli do svých domovů...

Velký dík patří našim vedoucím!!!

Závěrem bych chtěla poděkovat za možnost napsat o příjemném konfirmačním putování do tohoto časopisu.

Nevena Prosková

Milí čtenáři Suterénu,

můžete si aspoň částečně projít úkoly, které plnili konfirmandi při svém putování po stopách tajných evangelíků na Vysočině letos v červenci. Bylo nás celkem 15, s malou Noemkou Rumlovou 16, a jistě jsme to měli o mnoho snazší nežli naši předkové ve víře. Konfirmandi hledali úkoly cestou na zříceninu hradu Zubštejn. Úkoly připravili Ondřej a Debora Rumlovi.

Milí konfirmandi, v těchto místech se evangelíci scházeli odpradáвна. A měli své poklady, jestli chcete, zvu vás na cestu za jedním.

Jedním z nich byl také kalich, když ho někde po cestě objevíte, vezte, že v okruhu 5 metrů najdete zprávu s dalším úkolem.

Nejprve zodpovězte několik otázek: *Jakými jazyky je napsána Bible?*

Jak se jmenovali rodiče Jana Křtitele?

Vyjmenujte 3 významné historické postavy z dějin křesťanství v ČR...

Kdy byl vydán toleranční patent?

Hodně štěstí!

Další zprávu najdete u příštího kalichu...

II.

V dobách dávných se evangelíci scházeli k bohoslužbám venku, často kryti jen stromy, jindy zase po domech a stodolách. Přesto už tehdy sbor a jeho společenství poskytovalo většinu věcí, které se dějí až podnes.

Napište 10 věcí, činností, aktivit, které se ve sboru, v kostele dějí.

Dobré vzpomínání!

III.

K tajným bohoslužbám se scházeli na odlehlých místech, třeba právě na zřícenině hradu Zubštejna, na který také směřujete. Vyžadovalo to jít potichu, potmě a táhnout za jeden provaz. Zkuste k dalšímu kalichu jít za jeden provaz a se zavazanýma očima, kromě jednoho z vás...

IV.

Velkou oporou pro tajné evangelíky byly jejich knihy, na prvním místě česká Bible. Z ní uměli mnohé úryvky nazpaměť. Zkuste dohromady napsat alespoň tři úryvky z Bible, které znáte...

- 1.
- 2.
- 3.

V.

Sbor a církve jsou také místy, kde si lidé mají pomáhat, myslet na slabší, na ty, kdo jsou nějak znevýhodněni, ocitli se v nouzi či v životních těžkostech. Řeckým slovem se tomu říká diakonie.

Až k dalšímu kalichu musíte své tři nejmladší (nebo nejmenší) členy donést (můžete se střídat a odpočívat).

Hodně síly!

VI.

Velkou oporou evangelíků vždy byly písně. Jistě také vy znáte nějaké, které máte rádi a které vás posilují a inspirují.

Zkuste až do nalezení příštího kalichu společně zpívat písně, které by udělaly radost i vašim předchůdcům ve víře, kteří tudy museli stoupat beze slov.

VII.

O své velké poklady - knihy - tajní evangelíci často přicházeli. Byly jim odebírány a páleny. Tady je kus textu, který částečně ohni odolal. Zkuste jej doplnit:

*Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: "Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě _
_____ z egyptské země, z domu otroctví.*

• *Nebudeš mít jiného _____ mimo mne.*

• *Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí.*

• *Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval.*

• *Pamatuj na den _____, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha...*

• *Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.*

• *Nezabiješ.*

• *Nesesmilníš.*

• _____.

• *Nevydáš proti svému bližnímu _____ svědectví.*

• *Nebudeš dychtit po _____ svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu."*

VIII.

Protože jste tak pilně a úspěšně plnili úkoly, povím vám, kde najdete veliký evangelický poklad.

V okruhu 5 metrů najdete rozstříhanou mapu.

A zajímalo by vás, co se skrývalo v pokladu? Zkuste hádat. Určitě by tam patřila Bible, ale nám se podařilo získat starý kancionál někdy z konce 18. století, vázaný v kůži, dnes už velmi opotřebovaný. Asi se z něj hodně zpívalo. Byl sice psaný starým písmem, ale i konfirmandům se podařilo text docela dobře číst.

A. Hudcová

Pádlo se do vody noří....

Od 30. 7. do 2. 8. vyrazila mládež na řeku Orlici. Sešli jsme se v Týništi nad Orlicí, kam se dopravil Marek S. „se svými čtyřmi slečnami“ Eliškou H., Karolinou H., Klárou C. a Judíth A. vlakem. Hudcovi se Simeonem a Terezou P. přijeli auty, protože se starali o zásobování a přepravu lodí. Orlici nikdo z nás do té doby neznal, ale naštěstí nám Jonatan mohl poradit, protože ji sjel pár dnů předtím. Na jeho radu jsme stanovali celou dobu v Týništi a odtud vyjžděli na každodenní plavby.

Kupodivu se první den na tzv. „Divoké“ Orlici nikdo necvaknul. Náročnější, ale o to zábavnější byl druhý úsek tzv. „Tiché“ Orlice, a tak jsme rádi uvítali posilu: Aničku J. Celou dobu se na nás

usmívalo sluníčko, a tak nám ani moc nevadilo, když jsme se občas nedobrovolně vykoupali. O naše bezpečí a loď se v případě nouze vždy postaral bratr farář Hudec, a proto jsme se mohli bezstarostně kochat krásnou přírodou.

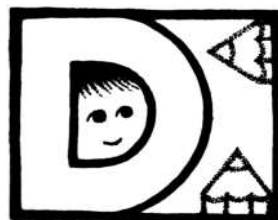
Po pádlování jsme se těšili na večeři, kterou jsme společně uvařili s pomocí šéfkuchařky sestry farářky Hudcové. Potom jsme měli novou energii na večerní program. Mluvili jsme o různých příkázáních. Asi nejživější diskuse se vyvinula u příkázání „Nezabiješ“. Při přemýšlení nad veršem „Cti otce svého a matku svou..." jsme si všichni uvědomili, jak málo známe své vlastní předky. Téměř nikdo nedokázal vyjmenovat všechny své pra-prarodiče. Občas pomohl telefonát babičce J.

Den jsme končili u táboráku zpíváním a povídáním nad sklenkou dobrého piva či vína.

*Marek Stoklasa a Judith Albrecht
foto: Abigail Hudcová*

Dětský tábor v Rovečném

Začalo nám to pěkně. Hned první den jsme přišli o dvě děti.

Abyste rozuměli, dva kluci vůbec nedorazili na sraz na nádraží a někde jsem zaslechla, že na to jejich rodiče prostě zapomněli. My ostatní jsme se na poslední chvíli naskládali do vlaku a jeli jsme naštěstí přímo do Letovic, odkud nás auty odvezli hodní tatínkové.

Z prvního dne na táboře jsem vždycky nervózní. Musela jsem se seznámit s dětmi i s některými vedoucími a ještě seznámit děti dohromady. Hráli jsme spoustu seznamovacích her, jenže táborníci přijížděli v průběhu celého odpoledne, tak jsme museli začít vždy od začátku: „Jak se jmenuješ, kolik je ti let, do jaké půjdeš třídy, máš tu sourozence?“ Přesto bychom příště asi měli seznamování věnovat víc času, protože na konci týdne si děti (a někteří vedoucí) nepamatovali všechna jména. Vlastně celý tábor byl takový trénink na paměť. Jména deseti vedoucích, dvou dětí od vedoucích, dvaceti šesti táborníků, pět názvů skupinek (to bylo opravdu těžké, protože to byla jména Davidových synů, např. Eliáša, Šóbab, Sefatijáš), barvy skupinek a ještě do které skupinky patří které děti.

Prvních pár dní proběhlo v podstatě stejně - po snídani na faře děti poslouchaly vyprávění od Debory nebo Ondřeje Macka o králi Davidovi. Poté se přesunuly na hřiště u školy, kde probíhaly soutěže jednotlivců (přetahování lanem, běh, překážková dráha, střílení ze vzduchovky atd.). Po obědě byl polední klid (někteří si ho představovali jako skákání na trampolíně v tělocvičně nebo boxování do boxovacího pytle) a poté velká táborová hra, kde skupinky soutěžily proti sobě. Pak přišlo na řadu velmi oblíbené cachťání v přírodním koupališti. Všechny děti se koupaly rády a dobrovolně. Zato jeden vedoucí se koupal nedobrovolně. A v oblečení. Vymyslely to chytře. Zaměřily se na nejslabší oběť a hodily ji do vody. Aspoň že si stihla sundat brýle. Chudák Katka! Pak to ale děti žehlily tím, že si vybraly právě ji, protože ji mají moc rády.

Po večeři jsme hráli další hry a byla rekapitulace, což znamená, že jedna skupinka si měla připravit vystoupení o tom, co se ten den odehrálo. Hned na začátku nastavila vysokou laťku Madlenka, která velmi vtipně parodovala Ondřeje Macka, který měl v neděli kázání v místním kostele. Kupodivu nás ještě víc „dostala“ rekapitulace jiné skupinky ke konci tábora. Nejdřív úžasně rapovali příběh o králi Davidovi a pak příhodu, která se stala den předtím na noční bojovce. Na tábor totiž tajně přijel Aleš. Tajně znamená, že jsem o tom nevěděla já a Eliška (protože jsme ho neznaly) a Ondřej Macek. Aleš se za námi tajně plížil na noční hře, já myslela, že to je kanec, Eliška myslela, že je to kráva. A celé tohle divadýlko bylo kvůli tomu, aby vystrašil Ondřeje, což se mu nakonec povedlo, když na něj na poli vyskočil z kupy sena!

Ve středu jsme šli na celodenní výlet na hrad Zubštejn, kde se scházeli tajní evangelíci v době temna.

Během tábora mohly děti plnit různé bobříky, třeba bobříka mlčení, hladu, plavce nebo odvahy. Je zvláštní, že některým přišlo horší vzdát se oběda a svačiny, než jít v noci o samotě na hřbitov.

Líbila se mi i hra na tajného přítele. Každý si vytáhl lístek se jménem někoho jiného, kterému měl být tajným přítelem a dělat mu laskavosti a třeba dávat dárečky. Podle mě je to ale hra spíš pro starší děti, protože naši malí nepochopili, že přítel je tajný a vyzrazovali si, kdo je či přítel. Pak akorát otrhávali Deboře zahrádku, protože chtěli svého přítele překvapit kytičkou. Můj malý přítel byl ale originálnější. Dostala jsem od něj hrst čerstvě natrhaného rybízu.

Nejlepšího přítele měl ale vedoucí Jirka. Měl od něj krásně prostřenou snídani, opečené klobásky a domácí rajčátka. Snad si to budou děti do příště pamatovat.

Poslední den večer bylo moc milé, jak děti říkaly, co se jim na táboře líbilo. Všechny nás to potěšilo a těšíme se na další tábor!

Gabriela Nováková

Kviz

Možná, že téma kvizu již někdo uvede ve své zprávě o pobytu řady bratří a sester v Pitztalu jako epizodku. Ale pochybuji. Takže si dovolím toto téma nastínit. Jeden večer, již po programech, před spaním jsem nadhodil k rozhovoru otázku ohledně znovupostavení mariánského sloupu na pražském Staroměstském náměstí. Byl jsem pro to motivován příspěvkem v Kostnických jiskrách z června letošního roku. Krátce jsem informoval o diskuzi, jak na toto téma probíhá, a požádal jsem přítomné, aby se vyjádřili. Vůbec jsem neuvedl svůj názor, jen jsem chtěl slyšet názor sboru. A to jsem si dal! Slízl jsem to od řady bratří a sester v tom duchu, že ten sloup tam má stát a basta. Je pravda, že jako důvod pro postavení sloupu z jejich strany převažovala myšlenka smíření a ekumenismu! Byl jsem moc rád, že jsem slyšel několik názorů, škoda jen, že strana pro postavení sloupu vyostřila svůj postoj do té míry, že ostatní zřejmě dostali až strach vyjádřit se a přicházeli potom za mnou se svým názorem. Ale to stále nevěděli, jaký je ten můj!

Tak jsem si řekl, že na to téma vypracuji velice jednoduchý kviz:

1. Kdy byl postaven mariánský sloup na Staroměstském náměstí?
2. Je autorem jeden umělec nebo více? Případně kteří?
3. Představuje sloup jednu sochu, nebo to je sousoší?
4. Můžete, v případě sousoší, popsat a charakterizovat jednotlivé sochy?
5. Který nejvyšší politik země se zúčastnil slavnostního vztyčení sloupu? A proč? Nebývalo to obvyklé!

Nápověda:

K tomuto zamyšlení mě přimělo několik obrazů z knihy **Alžběta Durynská - síla lásky**, kterou jsem přeložil a na podzim ji vydám. Tam autorka mimo jiné píše:

"Za oslavných pozdravů se lankraběcí korouhev již ztrácí v šeru kostela. Nad dveřmi, jejichž křídla jsou dokořán rozevřena, dlí Soudce všehomíra. Vpravo od něho vzhůru se do té vsí nádhery vypínají postavy blahoslavených, provázené anděly, kteří je podpírají. Ale po jeho levici! Alžběta je vyděšena. Jako pokaždé, když vidí, jak hroziví démoni stahují odsouzence do ohně, který, vtesán do kamene, jakoby plál. A zdá se jí, jako by slyšela křik trápených...

To již mniši rozezpívali slavnostní TE DEUM." (Jedná se o začátek 13. století)

Bylo by dobré, kdybyste své odpovědi uvedli do Soutterainu. Myslím, že bychom se vážně, ze široka měli zamyslet především nad čtvrtým úkolem kvizu. Právě s ním souvisí ta přiložená ukázka z knihy od německé historičky Ursuly Koch. I tomuto tématu je kniha věnována. Věřím, že redakce Soutterainu nebude mít nic proti tomu, kdyby se na toto téma - i nezávisle na sloupu, rozvinula diskuze. Těmto otázkám by se mohla věnovat i mládež - mají mezi sebou odbornice na umění.

Marek E. Světlík

Olga Hrubá přiletí do Prahy

V září přiletí do Prahy paní **Olga Hrubá** z New Yorku, aby převzala v Senátu ocenění „Významná česká žena v cizině“. (Vedle ní budou vyznamenány filoložka Marie Majtánová, modelka Tereza Maxová, exilová aktivistka Libuše Paukertová - Leharová a Jiřina Šilhánová; paní Madeleine Albrightová se ceremonie nemůže zúčastnit.)

V roce 2007 vyšla v Protestantu série tří článků o Blahoslavu Hrubém od P. Hlaváče (čísla 5, 6 a 7) a v čísle 9 rozhovor s Olgou Hrubou, který vedla M. Žárská.

Paní Olga Hrubá, rozená Sedláčková, se narodila v Rimavské Sobotě, maminka Slovenka z Liptova, otec Čech, který po válce odešel na Slovensko, v Kremnici byl ředitelem ústavu pro hluchoněmé. Po vyhlášení Slovenského štátu se rodina přestěhovala do východních Čech, odkud pocházel otec. Olga vychodila náchodské gymnázium a po válce pokračovala ve studiích na filosofické fakultě v Praze. V létě 1948 se seznámila s Blahoslavem Hrubým a v listopadu se vzali. Blahoslav Hrubý (1911-1990) pocházel z Josefova, vystudoval teologii v Praze, Halle, Curychu a Ženevě. V době vypuknutí druhé světové války působil jako

farář československého protestantského sboru v Paříži, zapojil se do akcí proti nacistům, v lednu 1941 se mu podařilo odjet do Ameriky, kde vstoupil do armády a působil ve zpravodajských službách OSS (*Office of Strategic Services*), ke konci války sloužil v 3. armádě pod velením generála Pattona. Po válce se vrátil k církevní práci v Americe, ale v roce 1948 se vypravil do Čech na sokolský slet – uvědomoval si, že to je možná poslední příležitost vidět se s maminkou. Začátkem července 1949 se manželům Hrubým podařilo vycestovat z Československa, několik hodin před jejich plánovaným zatčením. Nakonec se usadili v New Yorku, kde začali vydávat čtvrtletník RCDA (*Religion in Communist dominated Areas – Náboženství v oblastech ovládaných komunisty*), v němž publikovali dokumenty o problémech věřících a všeobecně o lidských právech v tzv. socialistických státech. Přitom čelili jak nepřátelským projevům dotčených komunistických vlád, tak i nepochopení a nedostatku podpory ze strany Národní rady církví v USA a mnohdy i představitelů církví v oněch socialistických zemích. Např. v dubnu 1977 svědčil Blahoslav Hrubý před výborem Kongresu o náboženské perzekuci a porušování lidských práv v Československu. Dočkali se pádu komunismu v roce 1989 a v létě 1990 společně s rodinou po 41 letech navštívili Prahu. Na podzim téhož roku Blahoslav podlehl srdeční nemoci. Paní Olga pokračovala v jejich činnosti a vydávání časopisu RCDA až do konce devadesátých let. Několikrát přijela do Prahy, např. v roce 1996 převzala Řád T. G. Masaryka II. třídy, který prezident Václav Havel udělil jejímu manželovi in memoriam.

Paní Hrubá je zřejmě nejvzdálenější členka dejvického sboru. Příležitostí k setkání a rozhovoru s ní může být neděle 23. 9. a beseda v knihovně Václava Havla ve čtvrtek 27. 9. 2012.

Anna Hejlová

Ekumenická bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách

se letos v květnu konala již popáté. Kázáním posloužil bratr synodní senior Joel Ruml, vedle naší církve byla zastoupena církev římskokatolická, starokatolická a Obec křesťanů. Hostem následné besedy byla socioložka a publicistka dr. Jiřina Šiklová, ekonom Tomáš Sedláček se na poslední chvíli omluvil. Michal Otrísal natočil krátkou reportáž, která byla odvysílána v Křesťanském magazínu v neděli 3. 6. 2012; odkaz na pořad, fotografie a kázání najdete na stránkách www.drahan.chabry.cz v rubrice „akce“.

Anna Hejlová

Jak se stařeček nechtěl soudit

Žili byli stařeček a stařenka. Bydleli v dřevěné chaloupce, ke které patřilo políčko jako dlaň. Hned za kamenným mezníkem však měl pole bohatý soused. I když měl tenhle statkář polnosti, že by je musel obcházet kolem dokola dobrou hodinu, toužil mít ještě větší. A tak jednou v noci přišel s pacholkem, vykopali mezník a přesadili jej o kus dál.

Ráno se stařenka probudí, jde nasypat zrní slepicím, ale v tu chvíli je zpátky a volá: „Vstávej, dědo! Soused přesadil mezník a ukrojil nám z našeho políčka! Hned půjdeš do města k soudci a všechno mu povíš. To by tak bylo, aby se nás nezastal!“ Stařeček byl tichý člověk, neměl chuť se soudit s boháčem. Co však naplat, když stařenka nedala jinak. Soudce však zdaleka nebyl spravedlivý, jak by měl být, a nadřžoval bohatým. Sotva že stařečka vyslechl. „Jakpak mi, stařečku, dokážeš, že jsi v právu?“ řekl. „Viděl jsi, jak soused přenáší mezník? Neviděl, ani svědky nemáš. A tak se pěkně vrať domů a buď rád, že od tebe nechci víc než stříbrňák za soudní poplatky!“

Vrátil se stařeček domů. Nejen že nepořídil, ale byl ještě o stříbrňák lehčí. „I to jsem poslala toho pravého. Právo bylo přece na tvé straně, a ty ses nechal přitom tak lehce odbyť!“ durdila se stařenka. Ale ani ona neměla chuť dále se soudit. „Nu co, za chaloupkou je kamenitá stráň. Vybereme kamení a zkusíme zasívat tam.“

Druhý den vzali stařeček a stařenka motyky a koš a šli vybírat na stráň kamení. Pachtili se až do poledne, když tu stařeček volá: „Pojď mi pomoci, babičko! Tady v zemi je takový kámen, že ho sám neuzvednu.“ Nastojte však! Nebyl to balvan, ale železná truhlička hlínou obalená. A v té truhličce pěkná hromádka zlatých peněz. Na spodní straně víka pak bylo napsáno starobylym písmem jméno stařečkova dědečka. Byly doby, kdy provázek knížecího syna na cestě do Svaté země a za své věrné služby dostal slušně zapláceno.

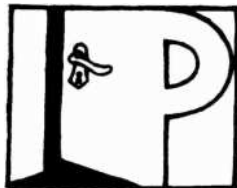
Že jsou zlatáky dědictví a patří stařečkovi a stařence, nemohl nikdo popřít. A tak žili spokojeně až do smrti a často si libovali, jak to bylo dobře, že se tenkrát o ten mezník zbytečně už nesoudili.

Nehádej se, nepři se
tvrdě o svá práva!

Že tím klidu dosáhneš,
málokdy se stává.

A co o tom říká bible? – „Usilujme o to, co slouží pokoji.“ (Ř 14,19)

heda

Rodinné bohoslužby,

které se konají na krásné datum 9. 9., budou pokračovat dalšími programy - jednak pro děti, jednak pro dospělé.

Děti (ty menší případně s rodiči) pojedou po bohoslužbách městským autobusem na Jenerálku a odtud budou pěšky putovat do Nebušic, kde je bude čekat odpolední svačina. Samostatné děti mohou jet bez rodičů, je třeba je vybavit jídlem a pitím na oběd a tramvajenkou nebo jízdenkami na MHD nebo průkazkou o věku, pokud jsou mladší 10 let. Odpoledne děti hromadně dopravíme na Dejvickou, kde si je rodiče mohou vyzvednout v 16 hodin v podchodu metra Dejvická před knihkupectvím.

Klub poznávání zve po bohoslužbách všechny "velké" zájemce na komentovanou prohlídku jižních zahrad Pražského hradu, které nesou rukopis slavného slovinského architekta Josipa Plečnika.

Další oznámení:

- V sobotu 8. 9. v 11 hodin budou ve sboru ČCE ve Střešovicích oddáni Tomáš Tichý jun. z našeho sboru a Dorka Plíšková ze sboru střešovického.
- V neděli 9. 9. v rámci seniorátního dne v Soběhrdech se ve 14 hodin koná přednáška Petra Galluse „Co dělá evangelíka evangelíkem“.
- 23. - 30. 9. společný zájezd z více sborů do Provence

Kalendář na září 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	2. 9. s VP 9. 9. "rodinná" na zahájení školního roku 16. 9. 23. 9. 30. 9. 7. 10.. s VP (Díkčinění)	P. Hudec A. Hudcová P. Tomášek (rozloučení) P. Hudec P. Tomášek P. Hudec / A. Hudcová
Biblická hodina	úterý 17:30 (od 11. 9.)	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 (od 13. 9.) (ZŠ Suchdol od října)
Mládež a dorost	úterý 19:00 (od 11. 9.)	
x-cátníci	čtvrtek 20. 9. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	středa 18:30 (od 5. 9.); so 8. 9. v 11 hodin zpívání na svatbě D. Plíškové a T. Tichého jun. ve Střešovicích	
Křesťanská služba	2. 9. po bohoslužbách	
Klub poznávání	neděle 9. 9. po bohoslužbách: komentovaná prohlídka jižních ("Plečnikových") zahrady Hradu	
Hodina pohybu	17. 9. v 15:00	
Setkání s hostem	v říjnu	
Staršovstvo	čtvrtek 13. 9. v 19:00	
Konfirmandi	Předběžně čtvrtek 17:00 (od 13. 9.)	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek v 9:30 (od 7. 9.)	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

www.dejvice.evangelnet.cz

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Petr Tomášek se loučí
- ✓ Výlet (*Johanka Balíková*)
- ✓ Mariánský sloup (*M. E. Světlík*)
- ✓ Hudba jako Boží dar (*J. Mostecká*)
- ✓ Kalendář na říjen

Nejsnáz stíhám bývalého synodního kurátora

(lív) Renesanční osobnost MUDr Zdeňka Susy je dobře známa nejen v naší církvi, ale i široké veřejnosti. Lékař, kazatel, učitel, cestovatel, spisovatel, nakladatel, znalec piva a bývalý synodní kurátor... Jak to všechno stíháš?

Občas se mě na to někdo zeptá. Upřímně přiznávám, že nejsnáz stíhám toho bývalého synodního kurátora. Ale to všechno ostatní prostě nestíhám, mám spoustu věcí nedodělaných a vím, že už nemám před sebou dost času, abych je v životě dodělal. A že ty věci, které se mi povedlo dokončit, bych byl rád udělal ne sice zásadně jinak, ale určitě líp. Ten, kdo se mě na to ptá, mě pak obvykle chlácholí a vypočítává, co všechno dělám nebo jsem už udělal, a tvrdí, že to bylo dobré, a znovu se ptá, jak to všechno stíhám.

(dokončení uvnitř čísla)

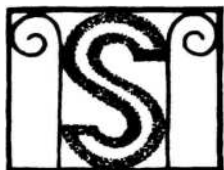
Církev

Ježíše Krista proti církevnictví

Heslem, které vybrala Jednota bratrská na příští rok, je verš z epištoly Židům, který zní: „Neboť nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme“ (Žd 13,14). Myslím, že autor těchto slov chce povědět, že podstatný není kult, který provozuje církev ve svých kostelech či modlitebnách, ale následování Krista, cesta za Ním vstříc nebeskému domovu. Apoštol píše především křesťanům, kteří byli původem Židé. Byli zvyklí chodit do chrámu a obětovat; bohoslužba v chrámu pro ně byla středem zbožnosti. Nyní se ocitli v situaci, kdy je pravověrní Židé vyhnali ze svého společenství jako nebezpečnou sektu. Bylo to pro ně velmi těžké.

(dokončení uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 13. 9. 2012

(zkráceno)

- Ohlédnutí za prázdninovými akcemi: pobyt v Rakousku (cca 60), putování s konfirmandy (10 účastníků + doprovod), voda s mládeží (10 účastníků; rozhovory nad dvěma příkázáními Desatera), tábor pro děti (cca 30, vedli D. Rumlová a O. Macek).
- Svatba T. Tichého a D. Plíškové 8. 9. se konala ve Střešovicích.
- Svatba K. Prchalové a R. Švidrnocha pak 22. 9. u Martina ve zdi.
- O křest svých dvou dcer požádal br. Hlávka (21.10.), Marta Světlíková o křest syna Eliáše (11.11.).
- Výstava obrazů H. Härtela a fotek V. Jenčka: výtěžek bude věnován na Diakonii. Br. Volný byl pověřen zakoupením závěsného zařízení - pevná instalace v síni J. A. Komenského pro výstavu obrazů a fotografií, která bude realizována v průběhu října u Martina ve zdi (14 dní) a pak u nás ve sboru v Dejvicích.
- Sbor podporuje vydání knihy D. Fišera Hledám slova pro hledající.
- DVD o P. Pittrovi stále v jednání - termín vydání pravděpodobně na jaře 2013.
- Příprava volby poloviny staršovstva. Mandát končí těmto presbyterům: J. Mašek, P. Prosek, Zd. Susa, M. Petříčková, T. Černohorský, M. Uhlířová, J. Cihlová a náhradníkům: L. Härtelová, K. Sýkora, L. Jílek a M. Lehmann. Volby proběhnou v listopadu dle systému, který je ve sboru již zaveden (na nástěnku se mohou psát jména případných kandidátů a br. f. Hudec s jednotlivci kandidaturu projedná, poté bude sestavena kandidátka).
- Úmrtí br. Podhorského - pohřeb 21. 9. v 15 hodin v našem sboru.
- Rodina Radky Mejsnarové shání byt 2+1 nebo kk do 10.000 Kč měsíčně.
- Sestra Kovářiková je po hospitalizaci již v domácím ošetřování.
- Sestra Caldwellová podala informace o situaci v dílně ve Stodůlkách: její činnost byla dočasně ukončena, od října jsou příslibeny nějaké finanční prostředky a zdá se, že by dílna mohla opět fungovat. Pokud by byla otevřena, ujala by se práce v dílně opět paní Müllerová. Rozhodnutí padne na přelomu září a října.
- Sbírký: na Evang. akademii 3.850 Kč, sbírka Solidarity sborů 4.192 Kč, sbírka na Personální fond (doposud vybráno pouze 16.200 Kč).
- Bude realizováno založení běžného účtu u Fio banky.
- Děkujeme br. Sýkorovi za zhotovení nápisů nad dveřmi do kanceláře a modlitebny.
- Během prázdnin jsme obdrželi oznámení o úmrtí farářů Fibase, Hajského, Pavlince a Brože.
- Zapůjčení sborových prostor: 13. 10. 2012 setkání kurátorů ze seniorátu (bude potřeba zajistit občerstvení), bytové družstvo Eliášova požádalo o propůjčení prostor k domovní schůzi 15. 10. 2012 večer.

Nejsnáz stíhám bývalého synodního kurátora

(dokončení z titulní strany)

. Když mě takhle pohladí, řeknu mu, že nevím, jak to dělám, protože moje dny nejsou delší než dny jiných lidí a že jsem nikdy neuměl pracovat v noci - ani za studia ne, že v noci jsem vždycky spal. Ale že ve dne bývám pilný a asi i výkonný, protože když už něco dělám, tak se na to soustředím a pracuji rychle. A dál se o tom nebavím, protože nemám rád plané řeči a jdu raději místo toho něco psát nebo štípat dříví nebo si něco číst nebo dělat něco úplně jiného.

Ale chvilku bychom si o tom přece mohli povídat. Takové velké výročí, které slaviš na konci října, přece stojí za ohlédnutí. Tak třeba Zdeněk Susa - poutník?

Už od dětství jsem rád chodil na výlety a současně měl zájem o dějiny. Mám pocit, že starým dějům lépe rozumím, když procházím autentickými místy, kde se to odehrávalo. Sbíral jsem a sbírám navštívené hrady. Prochodil jsem celé Čechy a trochu i Moravu, Slezsko a Slovensko. Když se v devětaosmdesátém otevřely hranice, jaksi samozřejmě jsem si stanovil vzdálenější cíle. Došel jsem do Santiaga de Compostela a k Atlantiku. Došel jsem později i do Říma. Každá moje pouť měla více vrstev, nejen náboženské poutnictví. Ale i tohle poutnictví jsem si chtěl ohledat. Středověké poutě přece nebyly katolické, jejich sláva se děla v době, kdy církev ještě nebyla rozdělená. Na poutních cestách chodili tedy i předchůdci nás evangelíků. A jak mi přibývá let, je pro mne chůze mým hlavním, v podstatě jediným sportem. Nejsem jen romantik, jsem i systematick. Píšu si ujité kilometry a snažím se, aby jich bylo alespoň tisíc ročně.

Spisovatel....

Kdepak, já nejsem spisovatel, nanejvýš vypravěč. Moje knížky jsou vyprávění, většinou o nějakých cestách.

Jak zvládáš ten svůj široký záběr?

Já vím, kvůli tomu se o mně někdy říká, že jsem prý „renesanční osobnost“. Dříve jsem myslel, že moje mnohotvárné aktivity mi brání, abych se něčemu věnoval pořádně. Že všechno, co dělám, by se mohlo dělat hlouběji, kdybych se nerozptyloval stále jinými věcmi. Ale jak stárnu, poznávám, že to tak není. Že všechno, co dělám, se dá převést na společného jmenovatele a že jsem nedostal

mnohočetná obdarování, ale jen jedno. Když promluví, lidé zbystří, poslouchají mě a mnohdy se dají oslovit tím, co říkám. A to je všechno. Uplatňuje se to, když učím, přednáším, kážu, když mluvím s pacienty, i když vylezu na scénu a snažím se lidi bavit. Je to pořád jeden jediný model. Připadám mi, že jsem vlastně jakýsi šaman. Šamani přece byli ve svých společenstvích současně lékaři, učitelé i kněží. Lidi léčit, učit, přednášet, kázat jim dobré zprávy i je bavit, to nejsou různé činnosti, je to pořád jedna činnost. Když jsem si tohle uvědomil, přestal jsem hledat, co omezit, abych se v jiném prohloubil. Prostě pokračuji ve všem, co mi přijde do cesty, a smysl nacházím v tom, když se mi podaří lidi nějak uklidnit a potěšit.

Co plánuješ dál?

Jak to bude dál? To vskutku nevím. S léty mi sil pomalu ubývá, to samozřejmě pociťuji. Ale pořád ještě ujdou s rancem na zádech i třicet kilometrů za den a pořád mi to ještě myslí - říkají to alespoň lidé, kteří slyší má kázání a přednášky a čtou mé texty. A pořád mě ještě zvou na různá místa, aby mě slyšeli. Zvláště potěšující je, když mě pozve mládež. Medicínu jsem omezil na ambulanci jeden den v týdnu a uvažuji, že toho úplně nechám, jsem lékařem už čtyřicátým osmým rokem a to by mohlo stačit. Rád bych se také v dohledné době zbavil všech funkcí v církvi i mimo ni. Ale je to těžké, všelickde se domnívají, že beze mne by jejich podnik nefungoval - nevím, jak na to přišli. Učit chci dál. V poslední době to dělám nanejvýš jednou týdně a moc mě to těší. Moje posluchače zřejmě taky, tak tohle omezovat nebudu. A zrovna tak přednášky a kázání, k těm se však dávám zvát jen s kalendářem v ruce a hledím, aby se jich moc nenakupilo. Nemohu být pořád na cestách, i když cestovat mě stále těší.

Ale jsem otevřen i jiným neočekávaným možnostem, pokud přijdou. Mám takový zvláštní pocit, jako bych stále šel nahoru, jako bych se pořád připravoval na něco, co je přede mnou, co mě čeká. Nevím co, ale nejzajímavější aktivity, práce a služby přicházely v mém životě jaksi náhodou, ne proto, že bych si je promyslel a naplánoval. Přišly, překvapily mě a už jsem u nich zůstal. Také rozhodující setkání s lidmi přicházela takhle nečekaně jako dárek. Do příštích dnů se tedy dívám s určitou zvědavostí, co ještě dostanu. Velice se mi líbí „Modlitba ve stáří“ od Františka Saleského, který už v 16. století vyjádřil podobnou otevřenost do budoucnosti: „Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě ty ještě povoláš.“ Amen.

Církev Ježíše Krista proti církevnictví

(pokračování z titulní strany)

Cítili se jako vydědění, bez domova. A apoštol je v dopise povzbuzuje: „Nic si z toho nedělejte, vy máte občanství v nebi, putujete k nebeskému městu. Pozemský Jeruzalém je tu na chvíli, chrám není věčný, kult není nejdůležitější. Věčné je to budoucí město, nový Jeruzalém, nebeský domov. To je vaše pravá vlast. Nejdůležitější je následování Krista, bohoslužba všedního života.“ Apoštol Pavel podobnou myšlenku vyjádřil takto: „Sami sebe přinášejte jako živou, svatou, Bohu milou oběť, to ať je vaše pravá bohoslužba“ (Ř 12,1). Tím nechce říci, že máme přestat chodit v neděli do kostela a přestat platit salár. Tím chce říci, že nedělní bohoslužba a vše ostatní, co je spojeno s životem církve, je posilou toho, oč skutečně jde, totiž, abychom ve svém všedním životě následovali Krista a brali na sebe i jeho potupu, je-li to nutné.

Tento problém se táhne dějinami církve a je stále aktuální. Často se tematizuje dvěma pojmy. Církev Ježíše Krista nebo církevnictví. My máme být církví Ježíše Krista, ne církevníky. Na biblické hodině jsme si četli z knihy Pavla Kosátika o paní profesorce Komárkové. Ta tento problém vyjádřila pregnantně, když v roce 1985 napsala: „Zvláště čeští evangelíci zaměnili oddanost Božím slovu za loajalitu ke své malé institucionalizované církvi. Místo aby hájili Boží při ve světě svědectvím o živém Kristu, propadli klamu, že v těžkých dobách je jejich úkolem starat se o zachování početního stavu svých sborů v prostorách hermeticky uzavřených před nepřátelským světem a v úředně povoleném ghettu se mezi sebou těšit jistotou spasení“. V každé době jde o následování Krista (což ovšem neznamená se po Ježíši Kristu „opičit“!). Nejde o sebezáchovu církve, jde o věrnost Kristu. Jde o to, abychom byli církví Ježíše Krista a ne církevníky. A abych zakončil svoje uvažování prakticky, použiji slova autora epištoly Židům z úvodu 13. kapitoly. Je tam šestero rad, jak následovat Pána Ježíše Krista ve všedním životě: „Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi, pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení. Manželství ať mají všichni v úctě a manželé ať jsou si věrni....Nedejte se vést láskou k penězům, buďte spokojeni s tím, co máte.“

Petr Hudec

PETR TOMÁŠEK SE LOUČÍ

Před rokem přišel do dejvického sboru jako vikář Petr Tomášek. S plným nasazením se pustil do sborové práce: kázání, biblické hodiny, mládež, pěvci, pastorační návštěvy .... Na konci září čas jeho vikariátu končí.....

Petre, když se ohlédneš za tím rokem vikariátu v Dejvicích, jak toto období hodnotíš?

Především jsem za ten rok vikariátu moc vděčný. Nejen, že jsem si mohl ozkoušet sám sebe v různých farářských rolích a „otukat řemeslo,“ ale jsem rád, že jsem poznal krásný sbor, který funguje, kde to i přes velkou různost a rozmanitost funguje dobře; kde i všelijak silné a originální osobnosti spolu dokáží dohromady tvořit jedno společenství a tolerovat se navzájem. Řekl bych, že to není tak samozřejmé.

Rozcházela se realita s tvými vstupními představami?

Myslím, že jsem si o vikariátu nedělal předem nějaké zvláštní představy a iluze, jak by to mělo být; snažil jsem se pokud možno zkusit vše, co se naskytlo. Moc jsem o tom nepřemýšlel, zda-li bych si věci měl představovat jinak. Vlastně se musím i přiznat, že když mi třeba Petr Hudec zadával ke kázání, nebo na „biblickou“ texty, se kterými bych já - pokud by záleželo jen na mně - sám určitě nezačínal, byl jsem za to rád a považuji to za velmi dobrou školu. Je ale pravda, že bylo i pár věcí, které by si v ideálním případě měl asi každý vikář vyzkoušet a na které nedošlo - například svatební nebo pohřební kázání. Je mi ale jasné, že to vyplynulo ze situace ve sboru. Asi není moc dobře myslitelné, aby, když se za celý rok ve sboru konaly jen dvě pohřební bohoslužby, a to dlouholetých členů sboru, kteří pro sbor hodně znamenali a kteří taky s Hudcovými měli hlubší vztah, aby se to jen tak nechalo na vikáře.

Snad jen mě překvapilo, že ten rok utekl rychleji, než bych si býval myslel. Asi tomu napomohlo i to, že počet dní, které jsme jako vikáři strávili na společných seminářích, nebyl úplně zanedbatelný.

Co bylo pro tebe nejnáročnější?

Vnějškově viděno to byl asi začátek, kdy jsem nezvládl dopsat dizertaci před začátkem vikariátu a pak to smolil po večerech a v každé volné chvíli. Snad to ale mělo i pozitivní stránku, že jsem si vyzkoušel, že když je opravdu potřeba a člověk se dostane do časové tísně, že je možné to nějak - i když ne dokonale, ale přece jen v danou chvíli „co nejlépe“ - zvládnout.

Dochází mi ale, že možná pro mě jakožto začínajícího kazatele bylo nejtěžší vyznat se ve vlastní roli. Práce faráře mi přijde záludná právě v tom, že ne vždy je

vidět, jestli člověk odvedl svou práci dobře, jestli to, co řekl, nebo udělal, bylo správně. Někdy účinky nejsou na první pohled vidět, nebo se projeví až o mnoho později - a nebo se nedostaví vůbec, i přesto, že člověk vlastně udělal všechno, co se dalo. Na druhou stranu jako farář můžu dělat spoustu věcí špatně: třeba kázání může být skutečně špatné, nebo dokonce i škodlivé a nelze se schovávat za to, že přece nakonec při něm „působí Duch svatý“. Vyznat se v tomto, to považuji za nejtěžší.

Kam máš namířeno po skončení vikariátu v Dejvicích?

Vzhledem k tomu, že moje přítelkyně je Němka a právě teď začala svůj vikariát v německé Hessenské církvi (EKHN), od října se stěhuji za ní do Německa. Vzhledem k tomu, že je tam ale vikariát podstatně náročnější než u nás, není možné, abych tam s českým vikariátem začal hned jako farář, vypadá to tak, že abych v tamější církvi mohl sloužit, musím ještě jednou do vikariátu.

Snad v budoucnu bude nějaká možnost, abych sloužil v ČCE (některé podobné farářské páry to mají třeba tak, že působí na dvou sborech poblíž česko-německé hranice); zatím jsme ale chtěli, abychom oba nejdříve dokončili své vzdělání každý ve své církvi - a potom se uvidí, co a jak bude možné dál.

Máš přehled, jak je to s vikariátem v zahraničí? (V ČCE je roční vikariát poměrně nové nařízení...)

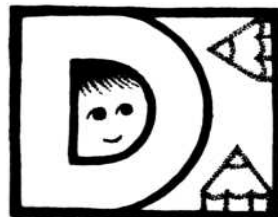
V EKHN trvá základ vikariátu dva roky a na něj navazuje tzv. „speciální vikariát,“ což může být půl roku až rok třeba v Diakonii nebo v nějaké exotické zemi. Do jisté míry je ta délka daná i finanční situací a naší církvi by určitě neuškodilo, kdyby vikariát trval třeba o půl roku déle (kdyby na to - hypoteticky - měla prostředky). Na druhou stranu, alespoň jak jsem to mohl zatím zpovzdálí nahlédnout, jsou v Německu i věci, které bych ČCE nepřál. Mám na mysli třeba byrokracii a oproti našemu zřízení a řádům velmi košaté církevní právo. Z toho němečtí vikáři musí složit dosti náročnou zkoušku.

Povíš nám nějakou milou příhodu z vikariátu?

Marně pátrám v paměti a na žádnou vyloženě komediální situaci si nemohu vzpomenout. Spíš jsou to drobné zážitky, které mi utkvěly v paměti, hlavně z rozhovorů s lidmi, které jsem mohl navštívit. Třeba rád vzpomínám na návštěvu u jedné starší sestry, která o svém životě dokázala dlouze hezky vyprávět; když ale došlo na ty horší okamžiky jejího života, jenom s pokrčenými rameny řekla: „Nezlobte se, bratře vikáři, já už to všechno zapoměla.“ V tu chvíli jsem si říkal, že takové stáří bych chtěl taky mít.

Za rozhovor děkuje Lydie Härtelová

Výlet dětí o rodinné neděli

DNE 9.9 JSME VYRAZILI NA VÝLET K HARTELOVÍM. VÝLET JSME ZAČALI TÍM ŽE JSME JELI KOUSEK AUTOBUSEM A KDYŽ JSME VYSTOUPILII TAK JSME ŠLI NA HŘIŠTĚ KDE JSME SE NAJEDLI ☺NA HŘIŠTI JSME NAŠLI PRVNÍ PAPIREK S INSTRUKCÍ A S ÚKOLEM K NALEZENÍ POKLADU☺ DÁLE JSME ŠLI PO ČERVENÝ NA KTERÝ JSME POTKALI HODNĚ MOC JEZDCŮ NA KOLE. POTOM JSME HRALI HRU „10“ A DOŠLI K VELKÝMU RYBNÍKU V KTERÉM LOVILI RYBÁŘI RYBU. NAŠLI JSME DALŠÍ TEDA ASI 4 PAPIREK K POKLADU.DALE JSME POKRAČOVALI PO ŽLUTE ZNAČCE NA KTERÝ JELO TAKY HODNĚ MOC JEZDCŮ NA KOLE:-D. DALE JSME POKRAČOVALI K LAVIČCE U KTERÉ BYL KOŠ A PAPIREK DO NĚJ SPADNUL:-(. ALE TO NEVA☺.NA KONEC VÝLETU JSME ŠLI K HŘBITOVU KDE JSME NAŠLI POSLEDNÍ PAPIREK A HURA K POKLADU!!!!!!! NA ZAHRADĚ V NEBUŠICÍCH JSEM NAŠLA POKLAD.HRALI JSME SI TAM A JEDLI JSME. ZVLASTNI JENOM BYLO TO ŽE NA CELÍM VÝLETĚ JSME 3KRÁT NAŠLI PAPIREK V KOŠI NEBO U KOŠE. NAKONEC JSME ODJELI AUTOBUSEM DOMŮ A TO JE CELÝ VÝLET NA KTERÝM JSME SI UŽILI SPOUSTU LEGRACE ALE I NEBEZPEČÍ (NAPŘ. SPADNUTÍ DO KOPŘIV) ALE TO NEVA BYLO TO DOBRÝ

JOHANKA BALÍKOVÁ

Ještě k mariánskému sloupu....

1. Kdy byl postaven mariánský sloup na Staroměstském náměstí?
2. Je autorem jeden umělec nebo více? Případně kteří?
3. Představuje sloup jednu sochu, nebo to je sousoší?
4. Můžete, v případě sousoší, popsat a charakterizovat jednotlivé sochy?
5. Který nejvyšší politik země se zúčastnil slavnostního vztyčení sloupu? A proč?
Nebývalo to obvyklé! *(M. Světlík - Souterrain 2012 / 9)*

Ke kvizu z minulého čísla.

V minulém čísle jsem v Souterrainu uveřejnil kviz k tématu mariánský sloup na Staroměstském náměstí. Vyzval jsem zájemce o to téma, aby se pokusili zodpovědět uvedené otázky. Do redakce nepřišla žádná odpověď. Sepsal jsem tedy svůj názor - z pohledu, který zatím nebyl jednoznačně formulován, a protože

jsem se domníval, že téma je již naléhavé, poslal jsem to i primátorovi Prahy. Pan primátor mi vstřícně odpověděl, a navíc mi poslal i své vyjádření k tomuto problému. I s povolením uveřejnit je v Souterrainu. Redakce obojí přijala, a tak si svůj pohled na toto téma rozšířme i o názory jiných.

Praha 07. 09. 2012

Vážený pane primátore,

chápu, že toho máte mnohem víc na starosti, a pro Vás i důležitější úkoly, nicméně si dovoluji připojit se k těm, kteří se staví proti znovuumístění mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, a oslovit Vás v této záležitosti.

Přiznávám, že jsem evangelík, ale upřímně mohu prohlásit, že mi socha Panny Marie vůbec nevadí. Ba naopak. Ale ten zmíněný sloup je účelovým sousoším a představuje daleko víc než samotnou Pannu Marii. Nebudu psát o povšechně uváděných důvodech proti jeho umístění. Nedovedu však pochopit, že kritici dosud jednoznačně neuvedli protikřesťanský dopad umístění tohoto sloupu na tak citlivém místě. Nevím, zda jste byl seznámen s celým pomníkem. Ale na úpatí

dříku pro sochu Panny Marie jsou umístěny **postavy božích poslů, andělů**. A to v nehorázném, hrůzně středověkém vyobrazení, jak kříží propichují a mečem ohrožují demonizované lidské postavy, nebo chcete-li, ďábly v lidské podobě. Je to veskrze nekřesťanské, temné středověké a doslova pohanské vyobrazení křesťanské víry člověka v Boží vůli, která nás na tomto světě, ať chceme či ne, provází. Teologie dnes, zvláště v druhé půli minulého století, se s tímto zákeřným pojetím křesťanství již vyrovnala; bohoslovci dokázali přeformulovat do té doby do mysli člověka zadřené středověké peklo a nebe.

Rozhodně nejsem zastáncem násilného kácení soch či nějakého obrazoborectví, ale uvědomuji si, že tak, jako Jan Hus a Petr Chelčický předešli evropskou reformaci bezmála o století, tak i ten akt na Staroměstském náměstí po vzniku republiky měl podstatně významnější

smysl, než mu jeho kritici přičítají. Zřejmě naprosto bezděčně, ale o to spíše v duchu doby, která ještě pamatovala, kdy česká reformace byla krutě zadupávána, došlo zde, naprosto spontánně i k přeformulování praxe křesťanské víry. V křesťanské praxi, mimo jiné už u Chelčického, přestalo platit násilí! A zde, na soše Panny Marie, matky veškerého dobra, by měli strašit a lidi dobré vůle hrůzně odpuzovat andělé, jak **Kristovým křížem vraždí** doslova lidské bytosti! A nad hlavami jim máchají meči. O úloze Panny Marie na sloupu nemluvě. Dupe po sani, představující jinověrce. Zde mi nejde o ty jinověrce, ale o hrůzný úkol Panny Marie, stanovený tímto účelovým dílem na objednávku.

Vážený pane primátore. Budiž, nějaký nadšenec má svou vůli sochu obnovit, ale od toho tu je Rada města, která má objektivně rozhodnout, jak s ní naložit. Dovoluji si vyslovit přesvědčení, že umístění té sochy na Staroměstském náměstí by znamenalo uvrhnout české křesťanství do bludů středověku, kdy jinověrci, na sousoší zobrazení jako čerti, ďábli či saně, byli tehdejší církví, jako zlo, inkvizičně likvidováni. Dnes si však již uvědomujeme, že zlem společnosti jsou špatné sociální a mravní vztahy či chorobná závislost člověka na zkaženosti a zlu tohoto světa. A mimořádně významné je, že společnost, i naše, se snaží obětem zla tohoto světa pomoci, vyléčit je z jejich upadnutí či závislosti, ale rozhodně ne je zabíjet! Zvláště ne zabíjet člověka pro jiné přesvědčení!

To sousoší je sochou nenávisti a v očích české veřejnosti by znamenalo další hřeb do rakve českého křesťanství - a podle dostupné fotografické dokumentace i umělecky ohyzdné, i přes mimořádně kvalitní řemeslnou práci, s níž bylo zhotoveno; podle teorie estetiky, jak ji vyjádřil Immanuel Kant ve své *Kritik der Urteilskraft*, se jedná vlastně o karikaturu.

Prosím Vás proto o nové projednání žádosti o umístění repliky původního mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, i ve smyslu těchto poznámek.

Děkuji za Vaše posouzení a projednání těchto připomínek.

S úctou k Vaší práci *Marek E. Světlík*

Úvaha o rekonstrukci Staroměstského mariánského sloupu

Otevřený dopis primátora hl. m. Prahy kritikům i sympati-
zantům myšlenky rekonstrukce tohoto památníku a
uměleckého díla z dílny českého sochaře Jana Jiřího Bendla

21. června si Praha každý rok připomíná památku 27 českých stavů z řad šlechty i měšťanů popravených tohoto dne roku 1621 na Staroměstském náměstí na příkaz a za přítomnosti tehdejšího českého krále Ferdinanda II. Habsburského. Není pochyb o tom, že fanatická rekatolizační politika tohoto panovníka měla pro

země Koruny české i pro ostatní země Habsburské monarchie katastrofální následky vojenské, hospodářské i kulturní.

Po drastickém divadle poprav y iniciátorů stavovské vzpoury z roku 1618 na Staroměstském náměstí následovaly gigantické konfiskace protestantského majetku a exodus české protestantské šlechty i vzdělanců do emigrace. Na ty, co zůstali, dolehly útrapy Třicetileté války s hladomory a epidemiemi. Těchto třicet let mělo pro země Koruny české srovnatelně destruktivní důsledky jako šestiletá fašistická okupace za II. světové války a následný pád československého státu na dalších čtyřicet pět let do totalitní sovětské sféry vlivu.

Mnozí kritikové současné myšlenky rekonstrukce Staroměstského mariánského sloupu jsou proto přesvědčeni, že důstojné pietní místo poprav y 27 protestantských stavů před Staroměstskou radnicí a mariánský sloup vztyčený uprostřed náměstí roku 1650 na památku úspěšné obrany Starého a Nového Města pražského proti „protestantskému“ švédskému vojsku v závěru Třicetileté války se významově popírají a neměly by tudíž v budoucnu koexistovat vedle sebe.

Osobně nemohu souhlasit s taktó zjednodušeným, a řekl bych školometským výkladem historie. Všichni dobře víme, že mezi českým stavovským povstáním roku 1618 a mezi obléháním Prahy švédským vojskem roku 1648 leží třicet těžkých válečných let. Původně lokální konflikt uvnitř Habsburské monarchie eskaloval díky nábožensky nesnášenlivé zahraniční politice Ferdinanda II. do celoevropské Třicetileté války. Militantní katolík Ferdinand II. ale umírá roku 1637 a novým českým králem a posléze i císařem Svaté říše římské se stává jeho syn Ferdinand III. Byl mnohem vzdělanějším a uvážlivějším panovníkem než jeho otec. Mluvil sedmi jazyky včetně češtiny a často pobýval v Praze. Vrátil Karlově univerzitě nezávislost na Jezuitském řádu, rekonstruoval chátrající Pražský hrad a snažil se korigovat bývalá chybná hospodářská rozhodnutí svého otce. Na rozdíl od něho to byl v Praze i českých zemích oblíbený král a vzbudil určité naděje i u české protestantské emigrace. Ve své zahraniční politice upustil od rigidních náboženských zásad Ferdinanda II.

Když švédská armáda v roce 1648 dobyla za pomoci zrad y jednoho z císařských důstojníků Malou Stranu a Hradčany a oblehla Staré a Nové Město, bylo obyvatelům obou pražských měst jasné, že nedávno poražená císařská armáda jim nemůže přijít v dohledné době na pomoc a že v případě pádu města bude jejich majetek i životy dány v plen obléhatelům. Rabování a vyvražďování dobytých měst byla tehdy kromě žoldu „legální“ součástí odměny a zábavy žoldněských vojsk.

Neskrývám, že chovám velký obdiv k tehdejším obráncům Prahy, kteří dlouhé čtyři měsíce hájili se zbraní v ruce své životy, svůj majetek i majetek své obce. Museli přitom hasit požáry způsobované švédským dělostřelectvem. Staré i Nové Město ubránili a zabránili také tomu, aby jejich domovy lehly popelem.

Chovám hlubokou úctu k tehdejšímu primátoru Mikuláši Františkovi Turkovi z Rosenthalu a Schturmfeldu, který vydal mobilizační vyhlášku pro všechny bojeschopné muže a sám také do zbraně nastoupil.

Obdiv a úctu chovám pochopitelně také k tehdejším profesorům a žákům pražské Univerzity – mojí „alma mater“. Na akademickou půdu se sice magistrátní vyhláška nevztahovala, ale Univerzita sama zmobilizovala slavnou Mariánskou legii o 750 mužích, která dlouhé čtyři měsíce bránila Karlův most i vltavské břehy před vyloděním švédského vojska.

Chápu, že úspěšná obrana Prahy čtyřmi tisíci amatérsky vyzbrojených a hladovějících obránců proti jedenácti tisícům profesionálních a dobře zásobovaných švédských královských žoldnéřů byla Ferdinandem III. Habsburským patřičně politicky oceněna a využita. To ale nijak neumenšuje hodnotu heroického činu pražských občanů a univerzitních kantorů i studentů různých národností. Ocitli se dílem osudu v tzv. „soukolí dějin“ a museli volit mezi potupnou kapitulací nebo ozbrojeným odporem s nejistým a riskantním výsledkem. Zvolili druhou možnost. Vzali své osudy do vlastních rukou, a ať už padli nebo přežili, zachovali si svoji důstojnost i důstojnost svého města.

Můžeme se dnes jen domýšlet, kdy a kde byl během obléhání poprvé učiněn slib postavit děkovný mariánský sloup v případě úspěšné obrany města. V každém případě stavbu sloupu odhlasovala a převážně financovala Staroměstská městská rada. Dodatečný panovnícký pokyn k jeho stavbě, finanční příspěvní a dedikační nápis českého krále Ferdinanda III. na soklu Staroměstského mariánského sloupu byly jen nevyhnutelné a podružné součásti vladařského ceremonálu.

Někteří kritikové myšlenky rekonstrukce mariánského sloupu dnes argumentují, že úspěšná obrana Prahy zlepšila vyjednávací pozici Ferdinanda III. a Katolické ligy při současně probíhajících mírových jednání ve Vestfálsku a poškodila tak prý protestantské snahy o návrat náboženské a politické svobody do Českých zemí.

Tuto logiku a argumentaci považuji za stejně necitlivou a neadekvátní, jako kdybychom vytýkali obráncům Leningradu za II. světové války, že jejich hrdinství zlepšilo vyjednávací pozici Josefa Vissarionoviče Stalina na Jaltské konferenci spojenců o poválečném uspořádání Evropy a přispělo tak de facto k rozšíření totalitní sovětské sféry vlivu v Evropě. Ano, z hlediska technologie moci to tak v obou případech zřejmě bylo. Z hlediska ryze lidského ale budou obránci obou měst navždy připomínáni jako hrdinové a péče o jejich památníky by měla být přirozenou povinností a ctí jejich obcí. V Petrohradě tomu tak beze sporu je.

Myšlenka rekonstrukce Staroměstského sloupu je často kritizována také z pozic uměnovědných. Je zpochybňována autenticita současné kopie sloupu jak

po architektonické, tak i po sochařské stránce.

Na tyto a další pochybnosti o myšlence rekonstrukce Staroměstského mariánského sloupu formou věrné kopie chci odpovědět ujištěním, že na území Pražské památkové rezervace se nemůže odehrát nic, co by neprošlo zákonným schvalovacím procesem. Jako krok číslo jedna v tomto schvalovacím procesu plánuje Magistrát hl. m. Prahy uspořádat za spolupráce mezinárodní organizace ICOMOS odborné kolokvium o parteru Staroměstského náměstí, na kterém budou moci promluvit jak zastánci, tak odpůrci myšlenky rekonstrukce sloupu.

Závěry kolokvia budou zveřejněny a bude o nich informováno Centrum světového dědictví UNESCO, které musí hl. m. Praha informovat o všech důležitých záměrech z titulu zápisu Pražské památkové rezervace na Seznam světového dědictví UNESCO.

Očekávám, že odborné kolokvium prodiskutuje problematiku parteru Staroměstského náměstí ze všech hledisek a že v případě bývalého mariánského sloupu připraví pro Magistrát hl. m. Prahy odpověď na dvě principiální otázky:

- Zdali má být historická událost obrany Starého a Nového Města pražského před švédským vojskem v roce 1648 připomínána památníkem ve středu Staroměstského náměstí, tak jak tomu bylo v letech 1650-1918, či nikoliv.
- Pokud ano, zdali to má být učiněno formou rekonstrukce původního mariánského sloupu, či soudobým uměleckým dílem.

Je samozřejmé, že o termínu konání a odborné náplni kolokvia bude veřejnost včas a dostatečně informována.

(Přetisknuto původní znění bez korektur - pozn. red.)

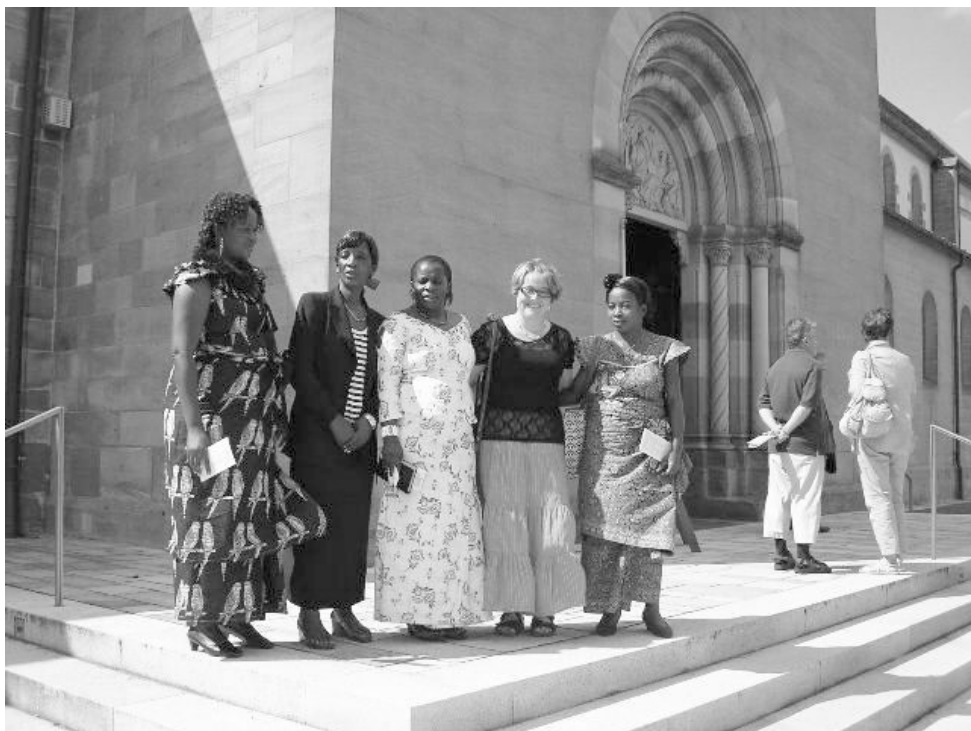
Hudba jako Boží dar

Už jste se někdy zamysleli nad tím, co pro vás hudba znamená? Jestli vás nějakým způsobem ovlivňuje, zdali ve vás vyvolává různé představy a zdali je důležitou součástí ve vašem životě? Hudba zní kolem nás neustále, aniž bychom si to uvědomovali. Stačí se na chvíli zaposlouchat a uslyšíte šumění stromů, větru, potůčku, deště, ryk ptáků, ale také hluk dopravních prostředků a velkoměst. Spousta zvuků se dá napodobit a zhudebnit. Odpradáвна si člověk zpíval, tancoval, vymyslel noty, hudební nástroje a jednotlivé tóny a zvuky zapsal do notových řádků a vzniklo umění - hudba.

V rámci lutheránsko-liturgické hudební konference v německém Heilsbronnu jsem měla možnost poznat sílu, kterou nám hudba dává, jež nás sjednocuje a prostřednictvím které můžeme společně chválit našeho Pána. Pokusili jsme se též napodobit slovy a jednoduchým nápěvem zvuk zvonů. Když se rozeznělo zhruba

60 hlasů v osmihlasém kánonu, vyvolalo to v nás neuvěřitelný zážitek plný Božího požehnání. Na konferenci byli pozváni i hosté ze zahraničí, především děvčata z Konga.

To že nás hudba sjednocuje, jsem se přesvědčila, když děvčata začala zpívat mně známý nápev, jenž nás naučili v rámci Nsango Malamu naši přátelé z Konga a Angoly. Neváhala jsem a přidala se k děvčatům, načež nemohly pochopit, odkud znám jejich písně s krásným angolským přízvukem. Okamžitě jsem se stala součástí jejich workshopu, který společně vedly. Jejich vyprávění o tamějším průběhu bohoslužeb bylo velice zajímavé. Jejich víra je pevná a celé bohoslužby se zpívá a tancuje. Tvrdí, že při zpěvu a tanci stojí přímo před Pánem a vzdávají

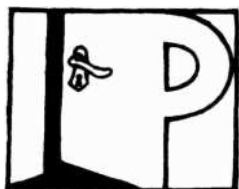
mu tak svůj dík. Díky tanci vycházejí napovrch emoce a problémy vyjadřují celým svým tělem. Bohoslužby mohou trvat i několik hodin. Během bohoslužeb zpívá několik pěveckých sborů - od dětí, přes mládež až po dospělé. Po hlavním kázání následují sbírky. Mají jich několik a každý něco odevzdává. Mohou to být i potraviny, zkrátka cokoliv. Většinou šetří celý týden, aby mohli poděkovat za tyto dary. A hlavně je to velké tajemství, nikdo neví, kdo a kolik co dává a všichni to respektují a respektují Pána Boha. „Je to náš otec“, říká Véronique, jež pochází

z provincie Katanga a pracuje v organizaci Ženy Země. Na konci bohoslužeb utvářejí jeden velký kruh, kdy farář zopakuje to nejdůležitější, co si mají lidé odnést, a poté se rozcházejí. Během bohoslužeb nepoužívají žádné hudební nástroje s výjimkou bubnů, protože zpěv a tanec je Boží dar.

Hudba má i léčebnou sílu. V rámci druhého workshopu hudební terapie jsme měli možnost vnímat své tělo, náš pravidelný dech a sílu jednotlivých tónů, které jsme vytvářeli zpěvem a na různé zvláštní hudební i nehudební nástroje, jako je ladící vidlice (Stimmgabel) nebo tibetské mísy a především naše tělo, jež je jeden velký hudební nástroj. Je neuvěřitelné, jak se člověk dokáže v rámci dechových cvičení a vydáváním různých zvuků uvolnit a zapomenout na běžné starosti, neboť pod odborným vedením dokážete rozvibrovat každou buňku ve svém těle a dochází tak k harmonizaci těla i duše a dokonale dobijete svou energii.

Chtěla bych vám doporučit, abyste si zpívali, hráli, tancovali - i přesto, že si myslíte, že to neumíte. Jsem si jistá, že v každém z nás dřímá kousek tohoto Božího daru. A kdyby ne, poslouchejte vše, co zní kolem vás. Náš Pán chce, abychom ho poslouchali a třeba právě prostřednictvím zvuků kolem nás k nám promlouvá. Vyslyšme ho tedy.

Jana Mostecká

Místní knihovna v Praze - Suchdole Vás zve v **úterý 2. října od 18 hodin** na vystoupení **Alfréda Strejčka a Štěpána Raka**. Na pořadu bude koncert pro klasickou kytaru, orffovský instrumentáť a lidský hlas na texty **Obecné porady o nápravě věcí lidských J. A. Komenského**. (Místní veřejná knihovna v Suchdole, Suchdolská 360, v areálu základní školy M. Alše, u konečné busu MHD 107; vstup zdarma, rezervace míst na tel.: 222 366 824 nebo e-mailem: knihovna@praha-suchdol.cz).

Srdečně zveme na zajímavou přednášku dr. Jana Maška „**Hospodaření vtelenského sboru 1785 - 1935**“. Jan Mašek bude hovořit o vývoji pojetí saláru, postavení kazatelů a mezi sborové solidarity. Ve čtvrtek 4. října od 19 hodin v našem sboru.

V neděli 21. října po bohoslužbách bude tradiční **Podzimní bazar květů a plodů zahrad**.

Kalendář na říjen 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	7. 10. s VP (Díkčinění) 14. 10. 21.10. 28. 10. 4. 11. s VP	P. Hudec A. Hudcová P. Hudec / A. Hudcová (křest Terezie a Amálie Hlávkových) MUDr. Z. Susa P. Hudec (zpívají Naši pěvci)
Biblická hodina	úterý 17:30	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 ve sboru ve čtvrtek v 16:30 v ZŠ Suchdol ve 13:30
Mládež a dorost	úterý 19:00	
x-cátníci	čtvrtek 18. 10. v 19:00 - prof. Jan Royt: Mariánský sloup v kontextech staletí	
Sbor Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťanská služba	až v listopadu	
Klub poznávání	středa 31. 10. v 9:30 - J. Kohoutová: Biblické motivy v dějinách umění	
Hodina pohybu	pondělí 1. 10. a 15. 10. v 15:00	
Setkání s hostem	čtvrtek 25. 10. v 19:00 - Bulgan O. Rico (Mongolsko): „Jsem integrována. Co dál?“ (Život a práce cizince v ČR)	
Staršovstvo	čtvrtek 11. 10. v 19:00	
Konfirmandi	čtvrtek v 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

www.dejvice.evangnet.cz

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Světla a vůně Provence
- ✓ Hospodaření vtelského sboru
- ✓ Vzpomínky na bratra Podhorského
- ✓ Výstava obrazů br. H. Härtela st.
- ✓ Kalendář na listopad

Světla a vůně Provence

Provence... prý se tam ode dávna uchylují malíři kvůli zvláštnímu odstínu světla, což je má mimořádně inspirovat.

Tak na to světlo jsem byla fakt zvědavá. Já jsem tam totiž - hanba! - doposud nebyla. Ale nějak se to světlo nedostavilo. Možná jsme nebyli v těch pravých místech, nebo zrovna nevypuklo to pravé klima. Nebo jsem neměla oči na svém místě? Nevím, ale zajímavostí jsme i tak viděli dost!

Matěj Chab z Vinohrad to moc pěkně vymyslel a zorganizoval a ještě navíc to byla dobročinná cesta (co zbylo z cesty - a teď už víme, že to bylo 51200 Kč - bylo věnováno na tzv. Kmotrovství. Jedním ze zakladatelů tohoto sdružení je právě Matěj Cháb; toto sdružení pomáhá rodinám uprchlíků v naší zemi třeba tak, že přispívá dětem na kroužky a další zájmové činnosti).

(dokončení uvnitř čísla)

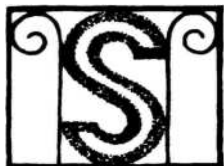
Ovoce Ducha svatého je laskavost.

Co přesně znamená slovo laskavost – řecky *chréstótés*? Toto slovo se objevuje v Novém zákoně pouze 6x. Odpověď na položenou otázku, myslím, dosti zřetelně vyplývá z kontextu těch míst v Bibli, kde o laskavosti čteme. Stačí si projít hned první text z epištoly Římanům. Tam se ve 3. kapitole ve verši 12. píše, že nikdo z lidí není laskavý, a dále, že jsme všichni, lidově řečeno „pěkné potvory“ – *nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.*

Hrob otevřený je jejich hrdlo, svým jazykem mluví lest ... (Ř 3,13). Tak vidí Pavel nás lidi. A z toho mu vyplývá, že se nikdo nemůže chlubit. A když se přece vytahujeme, jsme namyšlenci.

(dokončení uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva čtvrtek 11. 10. 2012

(zkráceno)

- rozloučení s br. Podhorským se konalo v našem sboru
- svatba R. Švidrnocha a K. Prchalové u Martina ve zdi
- P. Tomášek – ukončil vikariát – adresa na něj do Německa:

Schlossgasse 21, 63667 Nidda, tel. +49/6043/6033883

- mezisborový zájezd do Provence – od nás se účastnilo 12 lidí
- program J. Maška 4.10. – O vývoji saláru... - mimo jiné též pro špatné počasí byla malá účast, br. Mašek je ochoten program doplnit a zopakovat v příštím roce.
- realizace výstavy obrazů br. H. Härtela st. bude jen v Dejvicích – výtěžek bude věnován na Diakonii ve Stodůlkách (pořadatelem bude náš sbor, pozvánku vyrobí H. Härtel ml., propagace zajistí sbor, lišty na zavěšení jsou již k dispozici – děkujeme M. Volnému za upevnění, realizace proběhne v nejbližším možném čase)

- vydání knihy D. Fišera Hledám slova pro hledající je v realizaci, vyjde do Vánoc ve vydavatelství Mlým

- realizace DVD o P. Pittrovi - obdržíme fin. prostředky od Fondu česko-německé budoucnosti ve výši Kč 80.000,--

- volba poloviny staršovstva je plánována na 25. 11.

- návrh na změny CZ byly doporučeny (jde o sjednocení délky funkčního období správních orgánů jako celku)

- projednán dotazník ze SR ohledně soběstačnosti sboru - staršovstvo děkuje za práci T. Černoorskému. Usneseno, že presbyteři vyplní dotazník každý sám za sebe dle svého nejlepšího vědomí, na příštím staršovstvu vezmeme v potaz další číselné podklady.

- bylo rozhodnuto o Vánocích budou takto:

2. 12. 1. adventní neděle – VP a NP, prodej výrobků občůdka Jednoho světa

9. 12. 2. adventní – prodej výrobků ergoterapeutické dílny ze Stodůlek

14. 12. vánoční koncert NP

16. 12. 3. adventní - bohoslužby

23. 12. 4. adventní - vánoční slavnost dětí a mládeže společně, spol. sborový oběd

25. 12. úterý – Hod Boží – bohoslužby s VP

26. 12. středa Štěpána - bohoslužby

30. 12. neděle - bohoslužby

31. 12. pondělí Silvestr – posezení s programem, který připraví s ostatními členy sboru br. Prosek

1. 1. úterý Nový rok – bohoslužby s VP

- scházení dětí a konfirmandů ve sboru a v ZŠ Suchdol – rozhodnuto o placení pronájmu třídy ve výši 80,-- za 1 hodinu v ZŠ Suchdol, účastní se 3 katolíci + 3 mimo církev – staršovstvo je vděčno, že s. farářka může tuto činnost vykonávat

- Klub poznávání byl přesunut opět na dopoledne – poslední středa v měsíci v 9:30 hod.
- manželé Härtelovi oznámili, že končí práci na Souterrainu a rádi by ji předali někomu dalšímu (předběžně dojednáno s Evou Henychovou) - manželům Härtelovým děkujeme za vedení časopisu, s. Henychové přejeme hodně nápadů a nadšení při tvorbě, práci na sborovém časopise
- raná péče ve Stodůlkách obdržela grant na 3 roky, dílna byla z nedostatku financí uzavřena, od října již opět pracuje
- informace o změně účtu – dosud nerealizováno, změna bude včas oznámena
- žádosti o příspěvek na překlady Bible do Panamy a Ekvádoru bude věnována sborová sbírka 14.10.

Ovoce Ducha svatého je laskavost.

(dokončení ze strany 1)

Pravda je taková, že si nezasloužíme Boží přízeň. Ani jeden z nás! Ani Žid ani Řek, ani křesťan ani muslim, ani stařec ani mladík.

A přece – světe, div se - Pán Bůh nás má rád. Odpouští nám naše hříchy.

Dává nám vždy nové šance. Vrcholem jeho laskavosti je to, že za námi přišel v Ježíši Kristu. Že se Ježíš Kristus za nás obětoval. To je celá souvislost epistolního textu. Tato slova jsou jistě v první řadě zaměřena proti těm, kteří o sobě smýšlejí vysoko. Ale současně je z nich jasné, co je vlastně ta laskavost.

Laskavý je Pán Bůh, protože, ač si to nezasluhujeme, nás má stále rád. Protože, ačkoliv jsme všichni zhřešili a jsme daleko od slávy Boží, nám trpělivě promíjí hříchy, protože pro nás má stále naději, protože nám dává stále nové příležitosti.

Zkrátka - laskavost je skoro totéž co milost. Milosrdný otec ze známého podobenství (Lk 15) byl laskavý, když přijal zpět marnotratného syna. Pán Ježíš byl laskavý, když se neobracel zády k lidem z okraje společnosti, když se neštítel zasednout ke stolu i s celníky a nevěstkami. Laskavost je „měkkosrdcatost“.

Laskavost odpouští, soucítí, spěchá k druhému s otevřenou náručí (ač si to ten druhý vůbec nezaslouží), laskavost učiní vždy ten první krok k napravení pokazeného vztahu, nepřipomíná viny. Laskavost nikdy neřekne 3x a dost, ale odpouští „sedmdesátkrát sedmkrát“ (Mt 18,22). Spravedlnost je často tvrdá a studená, ale laskavost hřeje a staví na nohy. Často se říká, že laskavost je slabost. Není to pravda. Naopak - v laskavosti je ohromná síla. Jistě jsou i tací, kteří laskavosti zneužijí, ale jiné laskavost uzdraví a to je podstatné. Nechtěl bych a ani bych neuměl žít v prostředí nelaskavém. Dobře se cítím jen v prostředí laskavých lidí. Jsem rád, že takových lidí je v církvi spousta. Laskavý byl Ježíš, také proto jsem mu uvěřil. Laskavost je ovocem Ducha svatého.

Petr Hudec

Světla a vůně Provence

(dokončení ze strany 1)

Bydleli jsme v příjemném kempu v L'Isle sur la Sorgue v útulných chatičkách, tzv. mobilhome (v noci nesplachovat!), navzájem příhodně izolovaných živým plotem, a odsud jsme vyjížděli po okolí. Nabídka byla inteligentně namixována - tu příroda, tu technické zajímavosti, tu památky a vzácná architektura. Vychutnali jsme si množství upomínek na starý Řím - ale pravda, že ta krajina přitahovala už Řeky a samozřejmě později i Saracény - viděli jsme římské amfiteátry (Orange, Nimes, Arles), divadla (Orange, Arles), antické chrámy (Nimes), množství románských kostelů - tajuplných, temných, k meditaci vybízejících, katedrálu v Arles, kde byl korunován Fridrich Barbarossa a také - slyšte, slyšte - Karel IV. na krále arelatského. Takže jsme s Provencí už ve 14. století měli co společného. To potěší. Také jsme byli v městečku, kde Petrarca nyl po své Lauře, ale hlavně jsme tam viděli úžasné "vyvěračky" - prameny prýstící z vápencových skal a napájející řeku Sorgue: Fontaine de Vaucluse. A v těch a kolem těch zbrzděných a vykotlaných vápencových skal řvala a přelétala hejna kavek a i dravce bylo možno zahlédnout.

Ostatně pohoří Vaucluse, to je úžasné prostředí - samé bílé či světle šedé skály a kamení, z něhož tu jsou domy, zídky, stará obydlí ve tvaru iglů, strmé kopce a v jednom z hlubokých údolí klášter Sénanque - a opět jeden ze zážitků, který bere dech. Napřed jízda k němu po úzké silničce, zařezávající se do dvousetmetrové strmé stráně. Vysoký patrový autobus a setkání s protijedoucím autem je fakt pěkná příhoda. A ti mniši dole mají rozlehlá levandulová pole. Musí to být nádhera, když kvetou! To jsme bohužel nezastihli. Ale beztak to všude vonělo a v obchodě voňavá nabídka výrobků všeho druhu, především mýdel a pytlíčků do skříní...

A další úžasné vůně na trhu v Arles - ach, těch pronikavých koření! Ještě dlouho budu litovat, že jsem si tam toho nenakoupila... To jsem ovšem neodolala a svým milým vnučkám jako příspěvek do kuchyně koupila "sel feu" - bláznivou sůl! (Ve slovníku jsem si přečetla, že je to spíš pálivá sůl; je to směs koření, a třeba je to tak pálivé, že z toho budou bláznit. No tě pic!)

Matěj nám navyprávěl spousty velezajímavých příběhů, událostí a údajů, nu, něco nám snad v té palici snad zůstane. Například jak se o toto krásné území všelijak strkaly, přely a válčily různé mocnosti, o masakrech a urputných náboženských válkách, o valdenských, albigenkých a hu-

genotech... V Aigues Mortes například strávila ještě v 18. stol. v pevnostním vězení 38 let protestantka Marie Durand. Ale Aigues Mortes je pozoruhodné ještě v mnohém jiném: Ludvík IX. řečený svatý, zde vybudoval přístav, kanály jej propojil s mořem (Francie tehdy jiný přístup ke Středomoří neměla) a vypravil odsud v polovině 13. stol. první křížovou výpravu do Jeruzaléma. To městečko je dodnes neobyčejně působivé. Jeho středověké centrum je obehnáno hradbami a po nich se můžete projít kolem dokola, v délce téměř 2 km. Díváte se na spleť uliček, drobné domky s prejzovými střechami a dvorky obrostlé zelení, z druhé strany přístav, loďky, vodní plochy a haldy mořské soli.

A ještě týž den další senzace: býci v aréně a mrštní mladíci, kteří je škádlí a uskakují před nimi za ohoz: to jsme si užili! Bylo to v městečku Saintes Maries de la Mer, v přímořském městečku v deltě Rhôny, kam podle legendy dopluli vyhnanci ze Svaté země. Různé legendy se liší ve výčtu a počtu vyložených trosečníků, ale měla tam prý být Marie Magdaléna a některé další Marie - Jakubova a Salomé, Lazar, Jan, Jakub, snad i Josef z Arimatie - nu, každopádně pohádka je to hezká (a téma pro Mr. Browna a jeho Šifru mistra Leonarda, že?). A je tam rovněž pěkný románský kostel (ve tvaru lodi) a roztomilé drobné, bílým vápnem ohozené domky s doškovými střechami.

Ale abych nezapomněla na význačné ukázky technické: vinařství na statku Mas de Tourelles, kde vyrábějí víno dle antického vzoru - statek asi z 18. stol., někdy tam kopli do země, vykopali amforu, archeologové se do toho pustili a zjistili, že se tam víno dělalo už v antice - tak ti místní se rozhodli, že část vína budou zpracovávat podle současných technologií a část podle vzorů antických. Každopádně je výborné, takže jsme si u nich nakoupili dárky domů.

Nu a ovšem vrchol technických zážitků - římský akvadukt z 1. stol. A.D., 50 km dlouhý - z Uzés do Nimes - výškový rozdíl pouhých 12 m!!! - a jeho úžasné pozůstatky, mj. Pont du Gard přes řeku Gardon. O tom je těžko vyprávět, to se musí vidět!

Zajisté nechyběl Avignon - jeho hradby, papežský palác a ten slavný most, co se prý netančilo na něm, jak nás mate píseň, ale pod ním... nu a významné středisko Arles.

Jejda, taky van Gogh! Psychiatrická léčebna Asiles de Saint Paulus nedaleko městečka Saint Rémy: namaloval zde říu obrazů a reprodukce nám tu ukazují, odkud co maloval.

A ještě bych málem zapomněla na klášter vytesaný do skály - Abbey de

Saint-Roman, kde se usazovali poustevníci už od 5. století, časem se dali dohromady a vytvořili benediktinský klášter. A pak ještě městečko Les Baux de Provence, jehož vládci si (jako mnozí jiní odsud) dělali nárok na ovládnutí celé Provence, ale jakožto protestanti byli v 17. stol. zdecimováni. Opět úžasné dojmy a pohledy - zříceniny hradu, hradby, výhledy do krajiny a nakonec i výstava Grace Kelly, protože vládci Monaka nějak pocházejí ze zdejšího rodu. A kromě toho odsud pochází slovo bauxit. No vyznejte se v tom všem.

A popojíždění krajinou? Vinice, olivové háje - ach, ty tisícileté olivy! - mohutná Rhône - úžasné výhledy z patrového autobusu. Myslela jsem si původně: no, moc toho nebude, když jedeme autobusem v neděli večer a příští neděli dopoledne už zas budeme zpátky. Ale ten bratr Matěj to tak skvěle zkombinoval! Jiná cestovka by vám snad nedokázala nabídnout ani polovinu.

Moc jsem toho naplácala? Páté přes deváté? Ani se v tom nevyznáte? Víte co? Taxi tam zajed'te sami! A kdybyste měli volné jedno místo, ráda se quám přitulím.

Srdečně Vaše
Lída Janská

"Hospodaření vtelenského sboru 1785 - 1935"

Kdo se nechal první říjnový čtvrtek odradit větrem, anebo si řekl, že ho problematika hospodaření „nějakého“ sboru na Mělnicku vůbec nezajímá – o mnoho přišel.

Protože kdo jenom trochu zná bratra dr. Jana Maška, může si být jist, že své téma uchopil s pečlivostí sobě vlastní a připravil svým žel pouze sedmi přítomným posluchačům veskrze zajímavou a velmi poučnou sondu do finančních záležitostí našich předků, které by nás právě nyní, kdy se s církevními restitucemi připravuje odluka církví od státu, mohly a měly zajímat.

Jak se financovaly protestantské sbory, které díky Tolerančnímu patentu mohly vznikat v obcích, kde se přihlásilo alespoň 100 rodin, kolik zlatých a kolik naturálií je to stálo, aby mohli mít vlastního faráře. Jak se určovala výše saláru, a co se stalo, když někdo tolik dát nemohl? Zdá se vám to neaktuální téma?

Naši předkové řešili velmi podobné problémy, jaké patrně nastanou v naší církvi za několik let. Není naškodu se od nich nechat poučit a inspirovat. Kus cesty už prošlapali před námi...

Bratr Mašek svou prezentaci určitě neměl naposledy. Všichni, co jsme ji slyšeli, jsme se shodli na tom, že by bylo velmi užitečné, aby ji mohl přednést po daleko důraznější propagaci na širším fóru a přispět tak k již započaté celocírkevní diskusi o možnostech a podobě samofinancování.

Tak si ji napříště určitě nenechte ujít!

Věra Tichá

Vzpomínky na bratra Jaroslava Podhorského

Rozloučení s bratrem Jaroslavem Podhorským

(Výtah z kázání)

Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí, sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě. Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků až na věky s těmi, kteří se ho bojí, jeho spravedlnost i se syny synů.

(Ž 103,13n)

Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí, sotva ho ovane vítr, už tu není – to vůbec nezní hrdě. A současníkovi to může zavánět snad až pesimismem a osudovostí. Není to málo? Zvlášť když se na konci života ohlížíme zpátky. Nechtělo by to zdůraznit spíš to, co zůstalo, co nezmizelo jako tráva?

Rozhodně to není málo. Žalmistovo konstatování není vůbec pesimistické, ani osudové. Naopak, je velice moudré a také pokorné. Je to moudré a pokorné vyznání člověka, který našel své místo v životě. Ví o tom, že jeho čas je omezený, nesmýšlí o sobě nějak závratně vysoko – ale také ví, že pro ten vymezený čas má nějaký úkol, poslání – možná úplně obyčejné, jako ta tráva – přinášet druhým osvěžení, pomáhat, aby nestrádali, dělat svět o trochu lepším. Ne nějak exoticky – velkými činy – ale třeba úplně obyčejně, tam, kde zrovna jsem, kam dosáhnu – všední službou - jak říká apoštol Pavel.

Jak toho čím dál tím víc umíme a můžeme a létáme až na Mars, jak nám ten člověk zase zní hrdě a jak zvedáme hlavu nahoru, tak se přestáváme dívat dolů na zem, na obyčejnou travní existenci a na všední službu zapomínáme. Pak ale v poušti chybí, čím se člověk může osvěžit, co by mu dodalo radost, co by mu bylo znamením opravdového života. Stojí za to si to připomínat a nejen na pohřbu.

Snad jste už poznali, že mluvím i o našem milém bratru Podhorském, který nám to celou svou existencí připomínal. Vy, jemu nejbližší, jste mi říkali, že pro něj bylo potěšením něco dělat pro lidi. To ho bavilo vlastně nejvíc a my v dejvickém sboru ČCE, který byl jeho druhým domovem, jsme to také zažívali. Nebavilo ho lenošit. Potřeboval činnost, nějakou prospěšnou činnost pro druhé. Tak chápal svoji práci v Aritmě. Pracoval v odborech a konkrétně zařizoval dovolené, rekreace, tábory doma i v cizině. Měl vždy ohromnou radost, když se to povedlo, často o tom vyprávěl. Když přišel čas důchodu, našel si práci v recepci na koupališti Džbán. A opět se do toho vrhnul se vší vervou. Pamatuji si, jak se mnou mluvil o možnosti využít chatky u koupaliště o prázdninách pro studenty - za výraznou slevu. Byl členem bytového družstva, opět velmi aktivním. Když dům, v němž jsme měli modlitebnu, v restituci vraceli původnímu majiteli, včas zareagoval, aby se sbor neocítl ze dne na den „na dlažbě“, ale měl čas hledat nové prostory. S obrovským nasazením pracoval pro Klub dr. Milady Horákové. Měl rád svou rodinu. S manželkou spolu byli 64 let. Měl rád život, veselí, víno. Nebyl přítelem slov, spíš činů. Po bohoslužbách, i když jsem měl dojem, že se mi to

kázání moc nepovedlo, mně podal ruku, usmál se, a řekl jen: „Dobrý“, nebo zvedl prst nahoru. Byl optimista, ale ne takový, který řekne „všechno bude dobrý“ a nic pro to neudělá. U něho byl optimismus kryt životem, on pro to, aby „to bylo dobrý“, udělal vše, co mohl. Byl nesmírně citlivý, aby druhého nějak nezranil. Poslední historka, kterou nám vyprávěl v nemocnici, byla z období války. Když byl nasazen v Německu, pracoval v nějaké továrně a bydlel u jakési vdovy. Viděl, jak si chudák neví rady s některými praktickými věcmi v domácnosti a tak jí pomáhal. Ona se mu odvděčila tím, že mu dávala do práce dobré svačiny. Dva krajíce chleba a mezi nimi maso. Poprvé to donesl do práce a spolupracovníci se divili. Kde vzal maso? Bratr Podhorský zalhal: přišel mi balíček z Čech. Druhý den maso snědl cestou do práce. Nechtěl dostat do problémů svou bytnou. Aby si někdo neřekl, že vdova pomáhá nepříteli říše. Chtěl ji chránit. To pro něj bylo charakteristické, citlivost. Bratr Podhorský si uvědomoval lidskou travní existenci, v pokoře ji přijal, sloužil a radoval se z času života, který mu byl dán.

Jsmo jak tráva a polní kvítí. Člověk tu dnes je, zítra tu nebude. Taková je naše existence. Nemusíme to nějak zastírat a nalhávat si, že to tak není. Patří to k našemu životu, i smrt patří k našemu životu, **ale náš život tím nemusí být určován!** Žalmista mluví dál. Lidský život je pomíjitelný, ale Boží milosrdenství jest od věků až na věky. Bylo tu při našem narození, provází nás na naší životní pouti a trvá i při smrti a po smrti. Jak to bude po smrti, nevím. Věřím však Bohu, že mě neopustí, provede mě údolím stínů smrti k sobě. Jaké to bude, nevím, stačí mi svěřit tyto věci Pánu Bohu - a spolehnout na něj. Jeho milosrdenství je věčné. To bylo určující i pro život bratra Podhorského. Amen

P.Hudec

Po boku bratra Podhorského

Vyučil jsem se strojním zámečnickem pro n.p. Aritma. A na podzim 1960 jsem nastoupil do výroby. Bylo to ještě ve staré továrně, a naše dílna se nacházela na dnešní Evropské ulici, kde je dnes, ve směru Divoká Šárka, stanice Nádraží Veleslavín. Tam, vedle zámečnických ponků, stály frézky. K mému ponku tehdy přišel jeden frézař, poplácal mě po ramenou, a že mě vídává ve sboru v Kujbyševově (tak se za totality jmenovala Wuchterlova, kde byly původní prostory našeho sboru). Slovo dalo slovo a měli jsme si vždy hodně co povědět, až nás mistr musel napomínat. Nedaleko od sebe jsme potom pracovali i v nové Aritmě.

Ten kolega byl bratr Jaroslav Podhorský, původně finanční úředník pražského magistrátu, jenž byl v 50. letech - v nuceném náboru 30 000 (úředníků) do továren - úřady převeden do výroby. Po čase jsem odešel z Aritmy, ale s bratrem Podhorským jsme se neděli co neděli setkávali v kostele. To již zde působil, jako i ještě dlouhá léta potom, jako sborový pokladník a člen staršovstva. V Aritmě bratr Podhorský přešel do ZV ROH (odborníky) a tam měl na starosti sociální a kulturní práci pro zaměstnance. Zde mu moc pomáhala jeho znalost němčiny - i z dob nasazení do Reichu - a mimo jiné organizoval pobyty dětí v prázdninových táborech družebního závodu v NDR. Proto vyzval Lydku Henychovou a mě, abychom dětem dělali vedoucí. Po několik roků jsme tak v létě vyráželi s dětmi aritmáků, převážně na Balt.

Přišel podzim 1989 a četl jsem výzvu, abychom se dostavili do kina Hvězda na ustavující shromáždění budoucího Klubu Dr. Milady Horákové. Kino beznadějně "vyprodané", ale uprostřed toho davu jsem se setkal s bratrem Podhorským. Od té doby svou kvalifikaci, mimořádně věrně, věnoval i Klubu. Byl tam účetním a pokladníkem a členem výboru v jedné osobě a řadu nás ze sboru přizval ke spolupráci - I jeho distribuce klubového časopisu Masarykův lid nám bude chybět. Jeho vědomí, odkud vybírat své spolupracovníky bylo příkladné - a mě jeho důvěra vždy těšila.

Při setkání u příležitosti svých 90. narozenin bratr Podhorský zmínil, že do sboru se dostal více méně až v dospělosti, aby naplnil odkaz svého otce.

Potěšilo mě to o to víc, když jsem si uvědomil, s jakou důvěrou do sboru přišel, s jakou důvěrou s lidmi ze sboru spolupracoval a co všechno s ochotou i on sám pro sbor, podle svých možností, konal. A z osobních setkání a zkušeností s ním i jeho blízkými vím, že právě tak věrně i pro svou rodinu.

Marek Světlík

S bratrem Podhorským jsem se v dejvickém sboru setkával desítky let. Přáteli jsme se stali v roce 1985. Oba jsme byli zvoleni do staršovstva. Bratr Podhorský byl pověřen funkcí pokladníka sboru, já účetního. A to vyžadovalo naše pravidelné a časté kontakty. Brzy jsme se velmi sblížili, Jarďa byl o 11 let starší než já, ale věkový rozdíl nehrál v našem vztahu žádnou roli. Jarďa vykonával pokladnictví velmi svědomitě a rád, v peněžnictví měl zálibu a proti mně značné zkušenosti.

Nevzpomínám si, že by někdy mezi námi vznikly nějaké neshody, rozladění. O hospodaření dejvického sboru jsme spolu pečovali po dvě volební

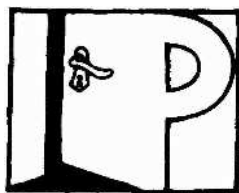
období staršovstva, až do roku 1997. Ke konci naší péče o hospodaření se uskutečnila přestavba místností ve Winterově ulici. Obraty na účtech výrazně stouply, přestavba stála přes 5 milionů korun. Ale co byl nějaký milion pro zkušeného pokladníka Jardu Podhorského! Sbor zvládl financování rekonstrukce bez problémů.

Když jsme skončili ve staršovstvu, stali se z nás obou revizoři sboru. Jarda byl větší „šťoura“ než já, ale to k revizorské funkci patří. Tuto činnost jsme ve sboru vykonávali 15 let až do Jardovy smrti.

Léta jsme po bohoslužbách sedávali vedle sebe u kávy. Rád jsem s ním diskutoval, o právě vyslechnutém kázání, o sboru, o politice. Se smutkem jsem poslouchal jeho stesky na zhoršující se zdravotní stav. Zejména měl velké potíže s bolestmi nohou, chůze pro něj byla čím dál namáhavější. Až již nemohl docházet do sboru.

S vděčností za naše pěkné přátelství na Jardu Podhorského vzpomínám.

František Jelínek

Od října probíhá u nás ve sboru v místnosti J.A.Komenského **prodejná výstava obrazů** br. Hanuše Härtela st. Zakoupením obrazu přispějete na středisko Diakonie ve Stodůlkách a můžete na svůj dar obdržet potvrzení a uplatnit je pro slevu na dani. Cena se pohybuje od 2000 do 2600 Kč. V případě zájmu se obračete na A. Hudcovou.

Změna účtu sboru – nové číslo je 2400319773/2010. Variabilní symboly zůstávají: salár – 101, Jeronýmova jednota 102, Personální fond 103, školné dětem v Kongu 200, dary Diakonii Stodůlky přes náš sbor – 400.

Volba poloviny staršovstva 25. 11. 2012

Změna redakce od 1. 10. 2012

Své příspěvky zasílejte na e-mail: henychova@atlas.cz

Uzávěrka prosincového čísla 19. 11. 2012

Kalendář na listopad 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	4. 11. s VP 11. 11. 18. 11. 25. 11.	P. Hudec (zpívají Naši pěvci) P. Hudec (křest Eliáše Homuty) A. Hudcová P. Hudec (volba polovina staršovstva) P. Hudec/A. Hudcová (zpívají Naši pěvci)
Biblická hodina	Úterý 17:30	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 ZŠ Suchdol pátek ve 13:45
Mládež a dorost x-cátníci	Úterý 19:00 Čtvrtek 15. 10. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30 4. 11. a 2. 12. zpívají při bohoslužbách	
Křesťanská služba	4. 11. po bohoslužbách	
Klub poznávání	Středa 28. 11. v 9:30 Václav Petříček - Po stopách východních křesťanů	
Hodina pohybu	Pondělí 5. 11. a 19. 11. v 15:00	
Setkání s hostem	29. 11. v 19:00 Manželé Stráských – Čínský ping-pong Peking Hong-Kong a pak po hedvábné stezce do Taškentu	
Staršovstvo	Čtvrtek 8. 11. v 19:00	
Konfirmandi	Čtvrtek 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

-10. 11. v 9 h. Konvent Pražského seniorátu v Nuslích

-2. 12. Po bohoslužbách – nabídka z Obchůdku Jednoho světa

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

www.dejvice.evangelnet.cz

Věřím ...

Na mládeži a ve skupině tzv. x- cátníků jsme začali probírat „Apoštolské vyznání víry“. Pokusím se i na stránkách Souterrainu k „symbolum apostolorum“ postupně napsat svůj kratičký výklad.

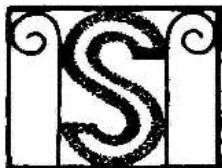
Vyznání začíná slovem: věřím. Už u prvního slova vyznání dochází k častému nedorozumění. Mnozí rozumějí víře jako přesvědčení, že Bůh existuje nebo může existovat. Ale to neodpovídá původnímu významu. Slovo věřím je od řeckého slova pistis, což je důvěra. Měli bychom tedy začít Apoštolského vyznání víry

správněji překládat: důvěřuji Bohu.

Slovo věřím, v biblickém smyslu vyjadřuje vztah důvěry. Jako když řeknu svému příteli: „Vím, že se na tebe mohu spolehnout, vím, že mě nezradíš, věřím ti“. Ještě k jednomu nedorozumění dochází. Víra se často zaměňuje za příslušnost k církvi nebo za konfesi. V evangelické církvi se traduje vyprávění, jak přišel rozzlobený člen sboru na faru a řekl: „Pane faráři, ruším evangelickou víru“. Myslel tím, že vystupuje z církve. Někdy mluvíme o evangelické víře nebo katolické víře, ale myslíme tím evangelickou nebo katolickou církev, tradici, konfesi.

(dokončení uvnitř čísla)

Obsah	Strana
x Nové tváře v našem sboru	4
x Ohlédnutí aneb 20 let Souterrainu	5
x Psaní z Archy	8
x Seminář pro učitele NŠ	13
x Vánoční psaní	14
x K programu mládeže a x-cátníků	16

Zápis z jednání staršovstva – čtvrtek 8. 11. 2012 v 19,00

(zkráceno)

- J. Royt – Mariánský sloup – účast 25
- setkání kurátorů v našem sboru se konalo 13. 10.
- v neděli 21.10. - křest Terezie a Amálie Hlávkových, v listopadu křest Eliáše Homuty
- bazar podzimních plodů – výtěžek 3000,- Kč byl věnován na práci křesťanské služby
- realizace výstavy obrazů br. H. Härtela – výtěžek bude věnován na Diakonii
- vymalování stěn místnosti J. A. K. a předsíně
- setkání s hostem – Bulgan O. Rico – účast 15
- narozeniny Z. Susy – společné posezení po bohoslužbách 28. 10.
- Všelická mládež – divadlo P. Juna (sešlo se asi 40 mladých lidí odjinud)
- seminář pro učitele NŠ – zúčastnily se M.Študentová, M.Hellerová
- NP zpívali při bohoslužbách 4. 11., další účast při bohoslužbách bude 1.adventní neděli
- rozloučení se s. Peřinovou se konalo 7. 11. ve sboru, účast asi 25 lidí
- děkovný koncert u příležitosti 50 let společné cesty manželů Proskových se konal 11. 11. 2012 v 18 hod., výtěžek 6000,- Kč je věnován ve prospěch Diakonie ve Stodůlkách
- konvent se koná v sobotu 10. 11., informace o něm budou na příští poradě
- vydání knihy D. Fišera Hledám slova pro hledající – jsou hotové korektury, text je již v tisku
- realizace DVD o P. Pittrovi – text do bookletu bude napsán panem Kosátkem do konce listopadu, pak budou podniknuty další kroky
- výhledově koncert I. Troupové a T. Najbrta dle možností aktérů
- projednán dotazník ze SR ohledně soběstačnosti sboru a odeslán

na SV a SR, text doplnil poznámkou br.Mašek: Při úvahách o zvýšení saláru/obětavosti nemá smysl pracovat s „průměrným“ nárůstem v Kč, ten je vzhledem ke značně odlišné sociální a příjmové situaci jednotlivých skupin členů sboru zcela irelevantní. Správným údajem je poměrné navýšení (v procentech). Nadto je potřeba odděleně posuzovat sociálně slabší a silnější část sboru. Zatímco (v našem, ale jistě i v dalších sborech) salár výdělečně činných členů sboru je zpravidla o dost pod doporučenou 5%-ní výší a lze tedy členy motivovat k jeho zvýšení, v případě např. důchodců s důchodem 7.000,- Kč je takový požadavek na hraně jejich možností.

- středisko Diakonie bylo dofinancováno z ministerstva a magistrátu, takže v současné době nemá finanční problémy
- vánoční besídka ve Stodůlkách se bude konat dne 18. 12. V 16 h
- sbírka na fond charitativní a sociální pomoci – v neděli Děkčinění – 2 434,-Kč
- sbírka na JTD– poslední říjnovou neděli – 3 029,- Kč

Věřím ...

(dokončení ze strany 1)

Biblická víra je ale něco jiného. Je to důvěra Bohu, který k nám promlouvá v Ježíši Kristu a dotýká se nás v Duchu svatém.

Věta: Věřím v Boha je mnohoznačná, vlastně nesrozumitelná. Pro srozumitelnost je třeba povědět, v jakého Boha věřím. Je to podobné, jako když se řekne „pravda vítězí“. Také je to mnohoznačné a nesrozumitelné. Jaká pravda, či pravda vítězí, moje nebo tvoje? Ale když se poví: „pravda Páně vítězí“, je to jasné. Je to vyznání víry, že pravda Kristova vítězí.

Přemýšlení nad úvodem k Apoštolskému vyznání víry uzavřu čtyřmi citáty o víře, v nichž je už zřetelně naznačeno, v jakého Boha my křesťané věříme.

„Véra je důvěřivá oddanost Bohu, který se nám zjevil v Ježíši Kristu a sr-

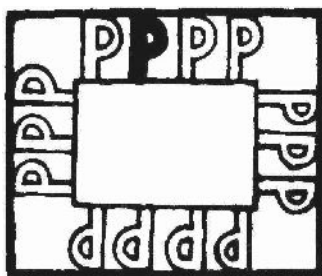
dečná povolnost pravdě Kristova evangelia.“

„Ve víře je tvé osobní odhodlání, tvá vůle osvojit si Boží dar odpuštění a nového života.“

„Víra je vnitřní jistota vzbuzená Slovem Božím anebo svědectvím o skutcích Božích, že Bůh svou milostí a obětí své lásky vytrhl nás z hříchu a připomněl nám své právo na naši poslušnost, která není břemenem, nýbrž výsadou jeho dětí.“

„Ta jest, hle víra stará katolická (obecná): učiti se spoléhati na milosrdenství Boží a jemu se těšiti.“

Petr Hudec

Nové tváře v našem sboru

Milé sestry, milí bratři, dovoluji Vám představit jako žadatelku o přijetí do Vašeho sboru. Jsem Světla Bedrunková, povoláním lékařka – důchodkyně. Pocházím ze severomoravského Frýdku-Místku, kraje básníka Petra Bezruče, skladatele Leoše

Foto: J. Hlavsa

Janáčka, kraje se svérázným lašským nářečím. Do Prahy jsem přišla v roce 1945, kdy se po válce znovu otevřely vysoké školy a nás studentů medicíny bylo tolik, že jsme na přednášky chodili do velkého sálu Lucerny. Po promoci jsem pracovala v nemocnici na Bulovce a Praze 8 jsem zůstala věrná až do důchodu s výjimkou 5 let pobytu v Tunisku ve službách nadace Planning Familial. V té době v letech 70 – 75 tam v klidu a míru žili spolu muslimové, křesťané a židé a do sousední, dnes rozvrácené Libye, jezdili Tunisané za lépe placenou prací.

Jak léta ubíhají, ztrácíme své blízké a přátele, hledáme nová společenství, abychom smysluplně vyplnili čas. K Vám do sboru mě přivedla sousedka, která chtěla vzpomenout výročí úmrtí manžela. To, jak srdečného přijetí se mi dostalo hned při vstupu do modlitebny, jsem nečekala. Úsměvy, stisky rukou, pozvání na čaj mě tak zaskočily, že jsem se zapomněla představit. Další milé překvapení byl krásně znějící pěvecký sbor. Je ozdobou bohoslužeb.

Závěrem chci říct, že nedělní dopoledne při bohoslužbě mi obohacilo sváteční den a těším se na setkání s milými a přátelskými lidmi.

s. Světlá Bedrunková

Souterrain vychází už neuvěřitelných 20 let. Proto jsme se ptali sestry Lydie Härtelové, která u zrodu našeho sborového časopisu stála.

Lydko, jak (proč) tě napadlo vydávat v našem sboru zpravodaj?

Sborový život v Dejvicích byl vždycky velmi bohatý. Přes týden se konala pravidelná setkání snad každý den kromě pátků a sobot. Po sametové revoluci, kdy byl farářem Miloš Rejchrt, byly hosty ve sboru různé osobnosti z veřejného života. Často se stalo, že některá mimořádně vytižená osoba měla ve svém diáři volné okénko jen v termínu, který se nekryl s našimi dejvickými setkáními, a bylo potřeba takové setkání přesunout podle možností hosta. V církvích se děla spousta zajímavých věcí, a to i v provázanosti s veřejným životem -

namátkou např. cykly přednášek na desatero přikázání na půdě ČVUT nebo podvečerní bohoslužby v Betlémské kapli (která byla v držení právě ČVUT) každý všední den. (Pamatuji si, jak na jedněch takových kázal Miloš Rejchrt, Naši pěvci zpívali a nakonec jsme zapěli společně s Milošem jako sólistou parafrázi na spirituál Čekám na to stále: v refrénu se místo "uzřím Jeruzalém tak jak Jan" zpívalo "tak, jak dávno kázal mistr Jan"). Zkrátka, abych se vrátila zpátky ke tvé otázce: Tehdy se roztrhl pytel s nejrůznějšími církevními aktivitami. A kdo zrovna nebyl v neděli na bohoslužbách a neslyšel sborová oznámení, nemusel být informován. Internet a mail, to nebylo. A tak se zrodila idea sborového měsíčního zpravodaje - nezávislého, necenzurovaného, nemajícího ambice "lézt do zelí" jinému církevnímu tisku, jako třeba Kostnické jiskry nebo Český bratr.

Jaké byly začátky této záslužné práce? Jak tě napadl název?

Počátky byly velmi skromné. První číslo vyšlo v dubnu 1992 v nákladu 8 výtisků i s chybou v názvu. (Mimochodem: část tohoto historického prvního čísla jsme otiskli v Souterrainu 2012/4, kde byl i článkuček ke 20. výročí vydávání.) Pamatuju si, že v dubnu před dvaceti lety laskavá sestra Nadrchalová přišla a řekla: "Lydinko, to je moc hezké, ten Souterrain". A to byla právě ta zpětná vazba, kterou jsme potřebovali. Příští číslo mělo, myslím, náklad asi 30 výtisků a pak jsme sledovali, zda se náklad rozebere a počet roste. Jestli si dobře pamatuju, tak až na číslo 150 výtisků. Velkou podporu jsme měli ve faráři Miloši Rejchrtovi, který nám řekl, že "sbor Souterrain adoptoval" a když jsme mu, obvykle před zkouškou Našich pěvců, dali první a "protekční" výtisk nového Souterrainu, vždycky se s ním hned "zašil" do kanceláře a prostudoval jej do posledního písmenka.

Co se týče názvu, myslím, že to vymyslel manžel Hanuš. Náš sbor sídlil ve Wuchterlově (Kujbyševově) ulici opravdu v suterénu. Ty schody v logu časopísku evokují právě cestu do sboru.

Jak dlouho ses Souterrainu věnovala? (Kdo další se na vydávání podílel?) Máš nějakou zajímavou vzpomínku, která se váže k práci na sborovém časopise?

Už ztrácím přehled, jak dlouho jsme Souterrain dělali. Dělali jsme to společně s manželem - já stránku obsahovou a on grafickou. Do tiskárny pro časopis jsme chodili střídavě. Dříve, když jsme z úsporných důvodů nechali xeroxovat jednotlivé listy, jsme vše doma ještě s tenkrát třemi malými dětmi skládali a velkou sešívačkou sešívali. Na to by dnes už asi nikdo čas neměl.

Vydali jsme ročníky 1992-1996, v půlce roku 1997 jsme redakci předali rodině Nadrchalových. Ti vedli Souterrain rok a půl. Od r. 1999 jsme to zase vzali my a pak jsme to předali - a tady má paměť končí - buď znovu Nadrchalovým nebo už Zdeňku Susovi.....? Po Zdeňku Susovi převzali redakci Hellerovi a technický redaktor Honza Petříček. A od ledna 2010 do října 2012 jsme opět Souterrain dělali "u nás". Když jsem měla pocit, že by to chtělo "čerstvý vítr", dostal Hanuš geniální nápad, že bys to mohla dělat ty. Tak máme radost, že jsi na tuhle nabídku kývla a těšíme se na spoustu krásných čísel.

Nemám asi žádnou zajímavou vzpomínku na nějakou událost okolo Souterrainu. Na co ráda vzpomínám, to bylo vytváření jedné prázdninové přílohy s názvem Jan Karafiát a ženy (Karafiát byl starý mládenec, přesto několik žen v jeho životě mělo zásadní význam, byť se nejednalo o vztah milenecký). Párkrát jsem kontaktovala i Ústav pro jazyk český, když jsem si nevěděla rady - třeba právě se psaním sousloví "večere Páně" (do té doby jsem si myslela, že obě písmena mají být velká).

Radost mi dělalo to, že díky vydávání Souterrainu jsem blíže mohla poznat některé lidi, které bych znala spíše jen od vidění. A pak chci ještě podtrhnout to, že další mou radostí byla ochota Dejvických podílet se na tom, aby Souterrain mohl vycházet. A tak ti, Evo, přeju, hodně ochotných přispěvatelů a ještě více spokojených čtenářů.

Děkujeme za rozhovor a hlavně za léta obětavé práce.

(EH)

Psaní z Archy

Milá babičko a milý dědečku, posílám vám pozdrav z Bretaně, doufám, že se vám daří dobře. Já se mám...nádherně. Od začátku jsem nadšená z komunity, baví mě tu pracovat a mám pocit, že dobře a užitečně naplňuji svůj prázdninový čas. Mám toho tolik na vyprávění, tak se aspoň o kousek s vámi podělím.

Bretaň je nejzápadnější výběžek Francie v Atlantiku. Historicky se mu říkalo Malá Británie, to proto že má s Velkou Británií hodně společného: přírodu s útesy a menhiry, kamenné domečky a typické kostely, podnebí i jazyk - bretonština je keltský jazyk, dodnes jsou názvy měst psané dvojjazyčně. „V Bretani hodně prší, ale když přestane, je to ráj.“ To mi říkali, když jsem přijela a deset dní bez přestávky pršelo. A měli pravdu. Všude kvetou hortenzie a sluníčko dělá krásné světlo mezi mraky, které přináší frontu do Evropy. Najdou se tu vedle sebe palmy i smrky a kapradí, to proto že léta jsou poměrně chladná, ale v zimě nemrzne. Stejně jako v sousední Normandii se tu pěstuje spousta jablek a dělá se z nich slovuťný cidre (kvašený mošt). Další specialitou jsou vyhlášené máslové sušenky, slané máslo a karamel s mořskou solí. I domy jsou tu zvláštní a jiné než u nás. Hodně tu staví z kamene a dřeva. Okna, okenice proti větru a dveře jsou zvenčí natřené namodro a uvnitř bílé, má to svou vlastní atmosféru.

Organizaci Archa (L'Arche) jsem si našla na doporučení spolužačky. S tímto projektem začal v 60.letech ve Francii Jean Vanier, když si vzal dva postižené chlapce k sobě domů, aby spolu žili. Tato myšlenka se rozšířila a dnes 136 komunit po celém světě tvoří rodinu pro různě postižené lidi. Jsou vázány na katolickou církev a podporovány státem. Záměr mé cesty sem se změnil- původně jsem brala svůj pobyt v Arše jako příležitost vyzkoušet i ošetřování postižených lidí. Nakonec jsem asistentkou v domácnosti, kde jsou všichni v podstatě soběstační. A tak mám příležitost učit se komunikovat s lidmi s duševním postižením.

Žijeme tu v jednom foyer, v jedné domácnosti. Každé ráno začínáme v osm snídání, pak se jde do práce. Jsou tu přísné hygienické předpisy, takže každé ráno po snídání zůstávám v domácnosti, vysávám, vytírám a umývám všechno ve společných prostorech, od kuchyně a obývacího pokoje po záchody. Tak je to trošku otrava, každý den trávit tolik času úklidem a vědět, že zítra to budu muset dělat znovu. Klienti, tedy spíše „přijaté osoby“ (personnes accueillies) jak se říká podle Jeana Vaniera, pracují v různých dílnách na nedaleké farmě. Nejvíce lidí pracuje v truhlářství. Vyrábí tu celé postele, skříně, stoly, lavičky, židle, zastávky, střechy... Dále někteří dochází do kuchyně, kde připravují polední jídlo pro celou komunitu, to je asi 60 porcí denně. Pak je tu zahrádkářství - pracuje se na místní zahrádce, udržují se zahrady v sousedství, kácí stromy či seká tráva. Někteří jezdí odpoledne po domácnostech uklízet. V těchto dílnách mají

Foto: K. Hejlová

klienti pod dohledem a vedením zaměstnanců možnost se rozvíjet a pracovat podle jejich rytmu a schopností a dosáhnou na minimální mzdu.

Zhruba polovinou si platí chod domácnosti a zbytek jim zůstává. Dostávají plat také podle toho, kolik se toho prodá a vydělá. To mi přijde úžasné, že klienti tu jsou v podstatě finančně nezávislí a komunita je zastřešuje a dává jim možnost žít plnohodnotně a ne na okraji společnosti.

Ne všichni mohou takto pracovat: kvůli postižení nebo věku. A tak chodí do chráněné dílny - dílny objevování. Program je tam opravdu pestrý - od pečení chleba, přes dřevěné puclíky, malování, výrobu svíček, po videohry, karaoke, tančení, plavání, ježdění na koni... zkrátka, je to přesně na míru, podle nálady, počasí. Tam většinou trávím odpoledne. Ráda s nimi chodím na procházky po pobřeží, moře je 10 minut od nás. Člověk tu zažije hodně legrace: většina postižených (hlavně Downovy syndromy) má krásný smysl pro humor a hravost. Nejzábavnější bylo karaoke, kdy se v nás doslova zapálil oheň! Atelier découverte není brán jako práce, klientům se jen rozděluje výdělek z prodaných výrobků.

Komunitu tedy tvoří přijatí lidé, zaměstnanci, asistenti, široký okruh přátel Archy a návštěvníci. Ve Francii je možnost civilní služby, je to pozůstatek z dob, kdy byla povinná vojna a jako alternativa byla obecně prospěšná činnost. Mladí uzavřou se státem smlouvu od šesti měsíců až na dva roky. Ten pak dobrovolníkům vyplácí měsíční mzdu (cca 400eur). Úkolem asistentů je připravovat jídlo, pomáhat při chodu domácnosti, ale také organizovat práci, víkendy, návštěvu lékaře, atd. Stálí zaměstnanci zodpovídají za celý chod komunity nebo vedou jednotlivé dílny. Tato komunita je opravdu specifická svou soběstačností. Mnozí přátelé Archy přicházejí do komunity třeba na pravidelnou úterní mši nebo se účastní pracovních táborů, kde skauti a mladí společně s přijatými lidmi pracují na stavbě. Vlastně všechny budovy si zrekonstruovali svépomocí. Hodně lidí přijíždí, aby objevovali komunitu a prožili tu den, týden nebo měsíc. Vždycky jsou

pěkně přijati a odjíždějí plni dojmů.

Objevování komunity je pro mě dobrodružství. Popravdě, mám někdy docela velký problém poznat, kdo je asistent a kdo přijatý! Zjistila jsem, že to je normální a stejně je na tom každý nováček. Musím říci, že jsou tu opravdu otevření, v podstatě po prvním dni jsem se cítila v domácnosti velmi dobře přijatá a zapadlá. Jsou zvyklí, že někteří lidé přijíždějí na rok, jiní jen na týden. Všichni klienti se velmi dobře znají, někteří už přes dvacet let, a panuje tu většinou dobrá atmosféra. To je i náš hlavní úkol: držet náladu a klid. A to není vždy lehké. Představte si domácnost se čtyřmi mladými lidmi, kteří musí spolu vycházet. Ale v té velké rodině u jednoho stolu je také schizofrenik, autista, slečna s Downovým syndromem, další mentálně postižení s věkovým rozpětím od 25-ti do 60-ti let. Někdy se vrátí z práce unavení, jeden se pohádal s šéfem, druhého to nebaví a třetí se musí hlídat, protože drží dietu. Pro mladé je to velmi dobrá životní zkušenost a škola sebeovládání. Je vlastně zázrak, že komunita tak dobře funguje.

V poznávání lidí mi tu pomáhá i pravidelná večerní modlitba. Vůbec pravidelnost a denní režim, společné jídlo a práce, to je to, co je tu velmi důležité a pomáhá přijatým lidem se tu cítit dobře. Dává jim to takovou oporu a řád. Při modlitbě koluje zapálená svíčka a každý řekne, co má na srdci. Je moc zajímavé nahlížet takhle do mysli lidí, kteří právě přemýšlejí a vnímají svět trochu jinak. Z toho co opakují každý den, na co dávají důraz, co je děsí, na co se těší, co je ovlivnilo za celý den, co si pamatují, si člověk o nich vytvoří docela kompletní obrázek. To mi hodně pomohlo, abych zjistila, jak na tom kdo je a poznala své spolubydlící. Je zajímavé, jakou moc modlitba má. Jan je autista a honí se mu v hlavě myšlenky, které nemůže uspořádat. Když vykládá, nedokončí větu a většinou nenavazuje v rozhovoru na to, co říkají ostatní. Často nedokáže naslouchat. Jeho modlitby jsou nejdelsí, někdy trvají i čtvrt hodiny. Ale se svíčkou v ruce se dokáže zamyslet nad uplynulým dnem a velmi citlivě se vyjádřit. Jako by se spojilo to, co srdce, hlava a ústa chtějí říci. Nad tím člověk žasne.

Jindy jsem zase mohla trochu nahlédnout do duše Xaviera. Byl to

moc zajímavý a upřímný rozhovor, kdy jsem se i sama mohla vyptat, jak on vnímá svou nemoc – schizofrenii, třeba i jak se cítí, když na něj padá.

Každé úterý je sloužena v kapliče komunity mše. Líbí se mi, že bohoslužba je neformální. Do kázání hraje harmonika, tleská se nebo křičí: každý tu má zkrátka prostor, aby prožil tuto příležitost, jak chce. S knězem jsem si po první mši povídala a zeptala, jestli by mu nevadilo, když bych se účastnila eucharistie, i když jsem evangelička. Při mši před tím jsem odmítla. Divil se, proč se tak ptám, že jemu to vůbec nevadí, ať klidně přijdu příští týden. Byl to první kněz, kterému to nevadilo. Takže jsem poprvé v životě přijímala hostii a ... není to vůbec špatné!

Komunita Archy je rodina, kterou stmeluje víra. Každý člen tam má své místo a pokud zestárne nebo se jeho stav zhorší, nepošle se do domova důchodců, ale komunita stejně jako rodina se postará a přizpůsobí svou péči potřebám každého, pokud to je možné. I u nás v domácnosti žije třeba pán, který velkou část svého života vedl dílnu na farmě. Teď zůstává na statku nadále v důchodu.

Někteří přijatí lidé by jistě mohli žít sami a pracovat. Byli by ale velkým břemenem pro rodiče, kteří už sami potřebují v důchodu péči. Nebo by bydleli sami a pracovali v mizerných podmínkách, zůstali by zřejmě na okraji společnosti, která nemá vždy pochopení pro jejich „nenormálnost“. Komunita ulehčí rodině tím, že se jejich děti mohou osamostatnit a odejít z domova, stejně jako jejich vrstevníci, a dokáží si na sebe v mnoha případech vydělat. O víkendu mohou navštívit své rodiče. Přijatí lidé většinou nejsou schopni nebo nemohou navázat partnerské vztahy ani mít děti, je to pro některé bolestné. Komunita jim pomáhá toto prázdné místo v jejich životech zaplnit.

Člověk by tu klidně zůstal na pořád, v tomhle izolovaném světě, kde jsou na sebe všichni tak hodní. V jednoduchosti každodenního života tady je velká krása, ale asi bych to nevydržela. Taky se těším domů.

Zdravím, Vaše Kateřina

(Kateřina Hejlová)

Zpráva ze Semináře pro učitele nedělních škol

V sobotu 3. listopadu jsme se s Magdou Hellerovou zúčastnily semináře pro učitele nedělních škol v Olomouci. Jediným stinným okamžikem dne bylo ranní vstávání, ale pak už přicházely jen samé příjemné a inspirující podněty.

Olomoucký sbor má úžasné prostory pro konání takové akce, různé zatahovací dveře, všechno tam je takové prosvětlené, moc se nám to líbilo.

Seminář byl zahájen pobožností a po ní následoval téměř tříhodinový blok s Dr. Svobodou, psychologem z Ostravské univerzity.

Téma: jak motivovat nemotivované děti.

Za tři hodiny samozřejmě nelze probrat tak složitou problematiku, ale ukázalo nám to nějaké možnosti i nové cesty při práci s dětmi.

Každé dítě přichází do sboru z jiných rodinných podmínek a třeba i v jiné náladě. Je velmi důležité vytvořit pro děti vstupní rituál, který se bude stále stejně opakovat, i když učitelé se střídají.

Varoval nás také před „pácháním dobra“. Nemůžeme dětem vnucovat náš pohled, měli bychom se snažit pochopit každé dítě zvlášť a podle toho k němu přistupovat. (Konec konců i Pán Bůh nás každého zná jménem a ví, že nejsme stejní.)

Po obědě jsme se rozdělili do diskusních skupinek, kde jsme si vzájemně sdělovali své zkušenosti a náměty pro další práci. Zmiňoval se tam mimo jiné i proud v církvi, který akcentuje společné bohoslužby pro celé rodiny bez nedělní školy i vysluhování Večeře Páně dětem.

Posledním bodem programu byly dílny. Ze čtyř možností jsme si s Magdou mohly vybrat každá jednu. Magda šla na dílničku pro učitele malých dětí s lektorkou Evou Šormovou a já na dílničku vedenou farářkou Radkou Včelnou o víkendových akcích a táborech.

Protože svět je malý a ten evangelický ještě menší, cestovaly jsme vlakem s Aničkou Jiříčkovou, která se vracela z varhanního kurzu. Hned jsme měly možnost tu horu dojmů s naslouchající duší sdílet.

Cesta nám velmi rychle utekla a příště určitě pojedeme zase.

To, co jsme slyšely, předáme co nejdříve ostatním učitelům NŠ, a už máme nějaké nové plány a moc se na to těšíme.

Marta Študentová

Vánoční psaní

„Babi, ty ještě posíláš vánoční pohledy?“ zatvářil se užasle Jirka, když v neděli odpoledne přišel k Anežce Dufkové a zastal ji, jak píše vánoční a novoroční přání. „Máš přece mobil! Můžeš si na něm vyfukat jednu dvě věty a pak je rozeslat všem svým známým. Je s tím minimum práce! Jestli chceš, tak tě to naučím.“ – „A nebylo by hloupé psát všem totéž jako na běžícím pásu?“ namítla stará paní. „Neboj se, babi! Oni to mezi sebou nebudou porovnávat a stejně to smažou. Mimoto je to taky lacinější. Jen si to spočítej, kolik ušetříš: přinejmenším pět korun za pohled a deset korun za známku! A tobě ubude starost a práce!“

Něco na tom je! připustila v duchu Anežka. Vždyť i slavný Albert Schweitzer vzpomínal, jak to bylo pro něho hrozné, když musel každoročně na otcův příkaz psát se sourozenci obsáhlé dopisy k Novému roku příbuzným a známým. Ona sama ovšem nepokládala vždycky psaní za otravnou povinnost. Byly doby, kdy to činila dokonce s potěšením. Bývalo toho přece dost a dost, o čem bylo možno psát – o tom, co je nového v rodině, v práci, v církvi, ale též o různých osobních prožitcích. Psala sestřenicím i spolužačkám, známým z rodného sboru i dalším lidem, s nimiž se při nějaké příležitosti sblížila.

Pak však odešla do důchodu a časem začalo ubývat energie. A tak se místo dopisů rozhodla posílat pohledy. Však to druzí dělali také! Posílali tu vkusnější, tu méně vkusné kartičky s osvědčenou zasněženou krajinou, s rozsvíceným vánočním stromkem, jesličkami a anděly: Šťastné a veselé Vánoce a hodně zdraví v novém roce!“ Málokdy toho bylo ke čtení víc.

Pisatelů zároveň také ubývalo. Někteří umřeli, některým se nejspíš zdálo, že všechny ty pozdravy jsou stejně jen bezcenná zvyklost a formalita, a tak s psaním přestali. Je ovšem pravda, že někteří známí zprvu také telefonovali, což bylo milé, ale to byla opravdu výjimka. Však i to přestalo. Jirkova moderní metoda je konec konců patrně to nejlepší řešení. Vnuk jí však musí pomoci s tím rozesíláním přání po mobilu, ona sama by to urči-

tě pomotala. A tak se do toho podle starého Anežčina adresáříku společně pustili a šlo to opravdu rychle: „Tomu to pošli, té taky, té už ne, vždyť mi tři roky na pozdrav neodpověděla! ...“

Ale co Blažena? Už to je pár let, co ji umístili do Panenských Břežan. Škoda, že je to taková dálka, byly si před lety dost blízké. Avšak od té doby, co je v tom Domově, od ní nepřišel ani řádek. Ta určitě mobil nemá, soudě podle toho, že v Anežčině notýsku vedle Blaženiny adresy žádné devítimístné číslo není! Té bych snad přece jen měla napsat! Ale co? Hodí se vůbec psát o veselých Vánocích a šťastném novém roce osmdesátileté babce, o které ani nevím, jestli ještě žije?

Nakonec ale Anežka vzala pěkně postaru papír a pero a dala se do psaní. Nejprve musela dost pracně přemýšlet, o čem má psát, ale pak to najednou šlo. Těch témat nebylo zas tak málo. Stačilo se trochu vžít do vzdálené adresátky a trochu zavzpomínat, co by ji asi mohlo zajímat, povzbudit a potěšit.

Před Vánocemi se začaly objevovat v dopisní schránce pohlednice s obvyklými pozdravy. Většinou se podobaly jeden druhému jako vejce vejci, ale Anežka objevila nečekaně mezi nimi i dopis:

Milá Anežko,

ani si nedoveďeš představit, jakou radost jsi mi udělala svým obsáhlým dopisem. Čtu si jej znovu a znovu. Na co všechno sis dokázala vzpomenout! Já jsem většinu těch věcí zapomněla, a Ty jsi mi je dokázala krásně oživit! Všechno, co jsi mi napsala o sobě a o tom, co prožíváš, mne také velice zajímá. Ani, Anežko, netušíš, co takové psaní pro mne v mé situaci znamená. Je to pro mne jako krásný dárek pod stromeček. Necháávám si ho na nočním stolku a pořád se k němu vracím. Pán Bůh Ti za něj zaplatí!

Já sice nedoveďu tak pěkně psát, ale také Ti alespoň stručně vyličím své strasti a občas i radosti. Snad Tě to bude alespoň trošičku zajímat...

A tak se stalo, že také na stole Anežky Dufkové zůstal celé svátky dopis, ke kterému se co chvíli vracela – odpověď od Blaženy. Esemesky, které došly mobilem, už dávno Jirka pomohl babičce zas smazat – vždyť co s nimi? – ale jsou některé věci, které člověk jen tak snadno nezlikviduje.

Heda

Program na mládeži a při x-cátnících:

Na mládeži a při setkání x-cátníků jsme začali probírat Apoštolské vyznání víry podle pracovních listů z konfirmační příručky, kterou vypracovalo několik kazatelů naší církve. Začali jsme úkolem - Zkuste podle sebe doplnit větu: Věřím v Boha, který... Níže uvádíme odpovědi nejprve ze skupiny mládeže a potom z x- cátníků. Ovšem nejprve si zkuste větu doplnit sami.

Mládež:

- Věřím v Boha, který nás stvořil, převyšuje nás, je pro nás mnohdy nepochopitelný, dává svobodu, má v nás lidech jakési zalíbení, odpouští i trestá a nakonec nás zhodnotí. V modlitbě nás poslouchá a provází nás.
- Věřím v Boha, který stvořil vše kolem nás, je milující, poslal na zem svého Syna Ježíše Krista, aby nás zachránil. Je milosrdný a odpouštějící.
- Věřím v Boha, který při nás vždy stojí, je spravedlivý, je tu pro všechny, kteří chtějí uvěřit a je milosrdný a milující.
- Věřím v Boha, který má se mnou dobré plány a předem mi ponechává volnou ruku – ale našťastí ne příliš; je obdivuhodně trpělivý, má rád nečekané; možná asi není pořád slepý, ale je věrný; promlouvá pořád, jen se občas nedá říct, jak. Dělá ze života jeden velký zázrak (i se všemi těžkostmi); není hluchý ani němý.
- Věřím v Boha, který nás má rád, je milosrdný, neopouští nás, odpouští, doprovází nás na cestě, obětoval svého jediného Syna, je všemocný, dal nám svobodu, je to ten, jemuž nejsme ukradený.
- Věřím v Boha, který mne přijme takového, jaký jsem i s mými chybami a proviněním. Je stále se mnou, i když já na něj právě zapomínám; u něho už neplatí něco za něco jako mezi lidmi; on dá další šanci, i když je to třeba potřetí.
- Věřím v Boha, který stvořil mě i lidi kolem mne a zemi, na které žijeme. Poslal svého jediného syna Ježíše Krista ke spáse. Každého z nás miluje a obklopuje nás nepochopitelnou láskou. Skrze Ducha svatého nás posiluje k dobrým skutkům.

X-cátníci:

- Věřím v Boha, který posiluje, naslouchá, vede, odpouští, zkouší, miluje, sbližuje, tvoří.
- Věřím v Boha, jehož slovo slyšely a řídily se jím generace křesťanů, též rodiče, věřím v Boha, který mi ukazuje cestu, nechává mě rozhodovat,

nakonec vím, že mě nenechá ve štychu a neopustí.

- Věřím v Boha, který mě zná, má mě rád – chce se mnou žít ve vztahu. Má moc, která mi dává vnitřní sílu a lásku. Je stále se mnou. Má moc proměňovat i mou mysl a pozvednout i z bezedných hlubin a to se mi moc líbí. Považuji to za velké bohatství.
- Věřím v Boha, který ke mně přistupuje prostřednictvím druhých lidí i skrze divy přírody, který mi do úst i rukou dává správná slova a dotyky. Umožňuje mi být odvážný tam, kde je strach.
- Věřím v Boha, který je sám ze sebe jsoucí. Je všude a přesto si na něj nemohu ukázat, přivolat si ho; přesto, když ho vzývám, ozve se. Bude se mnou, když to budu potřebovat. Bůh je totiž láska. Nikoli obráceně. Dokonale se zjevil v Ježíši Kristu, našem Pánu.
- Věřím v Boha, který stvořil i mě, provází mě v mém životě, dává mu smysl, bude se mnou i při mém skončení. V Kristu ukázal, jaký je, odpouští, dává naději, slitovává se, vyučuje svým slovem a zachraňuje.

Při dalších setkáních se budeme zabývat jednotlivými částmi Apoštolského vyznání víry, nikoli popořadě, ale podle toho, jak si je účastníci vybrali, na které články by si rádi „posvítili“.

Zaznamenala A. Hudcová

Obrazy kolem Komenského

Je to už nějaký čas, co přišel br. Dušan Čurda s nápadem na další pomoc Diakonii ve Stodůlkách: Pokud by byl náš otec Hanuš Härtel ochoten namalovat a věnovat další obrazy, on uhradí všechny náklady spojené s rámováním a výstavou. Tak nějak začala práce na další akci dejvického sboru ve prospěch zařízení ve Stodůlkách.

Otec přijal nabídku jako úkol, jak sám říkal, jako možnost „být užitečný“. Přišla ve chvíli, kdy velkou část svých obrazů již rozdal v rámci posledního dejvického bienále nebo jiným zájemcům. Proto se rozhodl namalovat podle starých skic z terénu obrazy nové. Práci dělal rád, i když šla těžko. Trápily jej při ní křeče v prstech, potíže se zrakem a při malování posledních už také čím dál více celková únava. Proto také hodně obrazů přepracovával nebo přímo dělal několikrát, než byl spokojen a mohl je dát z ruky. Nakonec vznikl ucelený soubor obrazů, který bylo možné dát zarámovat a pak přistoupit k instalaci. Na praktické závěsné lišty v malém

sále, které připravil Martin Volný, je ještě osobně instaloval s Madlenou a Ivanem Prachenskými.

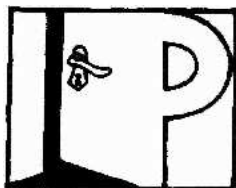
Teď osud své výstavy sleduje na dálku z nemocničního lůžka a raduje se z každého „prodaného“ díla. Nejen proto, že jej těší, když se obrazy líbí, ale hlavně pro pomoc těm, kteří ji od nás potřebují. On to vlastně žádný prodej není. Za svůj život neprodal jediný obraz. Stejně jako u všech svých

předchozích výstav (těch samostatných bylo asi třináct) obrazy vždy pouze daroval těm, kdo byli sami ochotni věnovat dar potřebným – třeba pro Domov odpočinku ve stáří v Krabčicích nebo Diakonii ve Stodůlkách.

A tak se můžeme podílet na takovém tom lidském řetězu pomoci a radosti – z příspěví na dobrou věc, z vyřešeného dárku pro blízké, z dobrého nápadu nebo povedeného díla.

Hanuš Härtel ml.

Poděkování

Děkuji vám všem, kteří jste se přišli rozloučit s tátou p. Jaroslavem Podhorským, ale i těm, kteří jste nemohli být fyzicky přítomni a věnovali mu tichou vzpomínku.

Jsem ráda, že bude ve vašem sboru a srdcích žít dál, o čemž mě přesvědčila vaše milá slova, příspěvky v Souterrainu atd.

Zvláštní dík si dovoluji vyjádřit manželům Hudcovým, kteří mi věnovali hodně času, pomoci a byli a jsou mi oporou v této životní etapě.

S úctou k vám všem

Zdeňka Horská

Vánoční koncert souboru příčných fléten **Syrinx** s cembalem u příležitosti 20. výročí vzniku souboru 6. 12. v 19 hod.

Program: Scarlati, Palestrina, Bach Boismortier, Clementi, Smetana, Elgar, Domažlický, Burghauser, Mácha, Berkovec

Sál Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, Praha 6 – Bubeneč

POZVÁNÍ NA VÁNOČNÍ ORATORIUM JOHANNA SEBASTIANA BACHA

V pátek 14. prosince v 19:30 jste co nejrdečněji zváni na k evangelickému Salvátoru na vánoční koncert Našich pěvců. Letos zazní průřez Weihnachtso-

ratoriem Johanna Sebastiana Bacha.

Účinkují Jan Potměšil - recitace, Ludmila Vernerová - soprán, Miloš Horák - bas, sbor Naši pěvci a komorní orchestr.

Prodejní výstava obrazů br. Hanuše Härtela pokračuje. V případě zájmu o prohlídku či koupi obrazů se obraťte na A. Hudcovou.

Zastav se na chvíli...

I letos vydal sbor ČCE v Nosislavi malou knížku biblických meditací. Jedná se o krátký a útěšný text, který je možno rozdávat ve sboru při pastoračních návštěvách nebo ho věnovat někomu jako drobný dárek. Autorem celkem deseti zamyšlení je tentokrát dejvický farář Petr Hudec a jejich základem je ovoce Ducha svatého, jak je vyjmenovává Pavel v Listu Galatským 5,22-23 (láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání). Jedna úvaha je věnována heslu na rok 2013. Na konci brožurky je také několik modliteb. Publikace o formátu 110x190 má čtyřicet stran. Obálka je barevná. Text je doprovázen fotografiemi dejvických vitráží. Knížku nabízíme ve sboru za 19,- Kč.

Cena je spíše výrobní. Případný drobný výtěžek z prodeje této knížky bude věnován na vybudování Chráněného bydlení pro seniory a osoby se zdravotním postižením v Nosislavi.

Změna účtu sboru – nové číslo je **2400319773/2010**. Variabilní symboly zůstávají.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 19. 12. 2012.

Kalendář na prosinec 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	2. 12. 1. adventní s VP 9. 12. 2. adventní 16. 12. 3. adventní 23. 12. 4. adventní 25. 12. Hod Boží vánoční s VP 26. 12. Štěpána 30. 12. 1. 1. Nový rok s VP	P.Hudec/A. Hudcová (zpívají Naši pěvci) A. Hudcová P. Hudec Dětská vánoční slavnost se společným obědem P. Hudec/A.Hudcová M. Prudký D. Henych P. Hudec
Biblická hodina	Úterý 17:30	
Děti	Nedělní škola: neděle 9:30 Náboženství: čtvrtek 16:30 ZŠ Suchdol pátek ve 13:45	
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	Čtvrtek 20. 12. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30 2. 12. zpívají při bohoslužbách a 14. 12. v 19:30 Vánoční koncert u Salvátora	
Křesťanská služba	6. 1. po bohoslužbách	
Klub poznávání	V lednu	
Hodina pohybu	Pondělí 10. 12. v 15:00	
Setkání s hostem	V lednu, ale 31. 12. v 17:00 posezení s úvodní pobožností	
Staršovstvo	Čtvrtek 13. 12. v 19:00 (volby kurátora a jeho náměstka)	
Konfirmandi	Čtvrtek 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Další oznámení:

- 2. 12. po bohoslužbách – prodej výrobků z Obchůdku Jednoho světa
- 9. 12. po bohoslužbách - prodejní výstava výrobků ergoterapeutické dílny Diakonie Stodůlky

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

www.dejvice.evangelnet.cz